

Yêu Em Như Vậy Là Sai Lầm Rồi Sao

Contents

Yêu Em Như Vậy Là Sai Lầm Rồi Sao	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	25
5. Chương 5	34
6. Chương 6	43
7. Chương 7	50
8. Chương 8	56
9. Chương 9	63
10. Chương 10	70

Yêu Em Như Vậy Là Sai Lầm Rồi Sao

Giới thiệu

Cái lần đầu tiên gặp mặt cô trong một buổi tiệc dạ hội thì anh đã chú ý và luôn ước thầm cô chính là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-nhu-vay-la-sai-lam-roi-sao>

1. Chương 1

“Anh nói với em, đến Đài Nam này nếu chưa ăn qua mỳ thập cẩm, nhất định là sẽ hối hận đến chết!” Chàng trai trẻ vỗ ngực nói.

“Vâng, thưa lão tiên sinh, ngài nói cái gì cũng đúng.” Cô gái tóc ngắn nói, tươi cười ngọt ngào bên cạnh chàng trai.

Phía trước một quán ăn nhỏ ở Đài Nam, một đôi tình nhân vừa đi vừa ngắm cảnh, hai người thuận miệng nói, từng lời lại khiến cho người kia mỉm cười, chuỗi âm thanh vui tai vang lên.

Đỗ Tiểu Nguyệt cũng giống như họ, vì thế cô lặng lẽ đi phía sau hai người, thỉnh thoảng lại bị tiếng cười lơ đãng của họ làm cho đau lòng không dứt.

“Một chén mì thập cẩm.” Đỗ Tiểu Nguyệt nói với bà chủ quán, tìm chỗ ngồi.

Nửa năm trước khi cô và Thành Hải Đông hẹn hò, hai người cũng tới Đài Nam ít nhất ba lần.

Anh thích món ăn vặt Đài Nam, nói món ăn vặt ở đây là văn hóa, có sinh mệnh, ngay cả những chủ quán ăn vặt cũng rất quý củ, thức ăn mỗi ngày sau khi dọn quán, đều không sử dụng lại, hơn mười năm như một ngày.

“Mì thập cẩm.” Một bát mì được trang trí khéo léo đặt trước mặt Đỗ Tiểu Nguyệt.

Mắm ruốc và nước dùng hòa quyện tạo nên mùi hương mê người, khiến cho Đỗ Tiểu Nguyệt bất giác hít sâu một hơi.

Cô nhớ rõ lần đầu tiên Thành Hải Đông mang cô tới Đài Nam, đã nói cho cô biết nguyên nhân phía trên bát mì thập cẩm luôn có trứng tôm, không phải chỉ là vì để trang trí mà bởi nước dùng và mắm ruốc được chế biến từ nước hầm tôm ... Chuyện anh nói cho cô nghe, cô đều ghi nhớ rõ.

Nhưng còn điều cô vẫn hi vọng ở anh?

Hốc mắt Đỗ Tiểu Nguyệt ửng đỏ, cố gắng nhanh tay nâng cái chén nhỏ, uống một ngụm nước canh.

Tuy đáng về cô ăn rất nhã nhặn, nhưng chỉ ăn qua năm sáu lượt đũa đã dùng xong bát mì. Theo phản xạ, cô muốn gấp món trứng tôm không thể ăn ra, lại phát hiện bên cạnh không có Thành Hải Đông, không thể đem trứng tôm đưa tới miệng anh, nhìn anh thỏa mãn một ngụm ăn hết.

Ngực bỗng nhiên tê rần, truyền xuống dưới khiến cơ thể bất giác co rúm lại.

Cô nhanh chóng uống hết canh, cắn môi, tâm tư vẫn đang lẩn quẩn ở khoảng thời gian hỗn loạn giữa hai người.

Sao mọi chuyện lại diễn biến đến nước này?

Trước khi kết hôn, bọn họ dường như không bao giờ nói hết chuyện với nhau. Sao sau khi kết hôn, mỗi ngày anh về nhà, đều một đến ngay cả một hai lời cũng không muốn nói với cô? Cô biết anh thừa kế sự nghiệp của cha, thời gian làm việc rất vất vả, cô nguyện ý thông cảm cho anh, nhưng anh cũng nên quan tâm một ít tới cảm thụ của cô chứ?

Đỗ Tiểu Nguyệt thanh toán xong, nhanh bước rời khỏi quán mì, tránh cho đôi mắt lại bắt đầu lộ ra vẻ đáng thương. Cô đi dọc theo con đường, một mực cúi đầu che dấu sự cô đơn của mình.

Miệng cô có chút khô, đột nhiên muốn uống trà bí đao Nghĩa Phong.

Hải Đông từng nói với cô, trà bí đao ở Nghĩa Phong không cho thêm hương liệu, uống vào luôn cảm nhận được cổ vị tự nhiên trong vao của bí đao. Hơn nữa cảm một bao túi nilon buộc chặt đầy nước, cũng rất có cảm giác như quay lại thời thơ ấu. (Kat: =.=, đi theo chị Nguyệt này giờ ta đói quá!)

Thật là đáng sợ, chỉ mới kết hôn nửa năm, mỗi khi cô nhớ về việc gì tất cả đều có hình bóng của anh, thậm chí cô nhận ra mình không hề dàn xếp nổi cho mình một không gian riêng không hề có anh.

Hay là, chị họ của cô không hề nói sai, tính cách của cô quá yếu đuối, dễ cảm thấy cô đơn.

Đỗ Tiểu Nguyệt mua trà, một mình đi tới một hiên đình nghỉ chân, nhìn ánh mặt trời giữa trưa chói chang trên tòa đình cổ.

Những tòa nhà cổ, những quán ăn ngon, anh đều mang cô đi đến từng nơi. Lúc đó, thấy cô im lặng, liền bị anh vỗ đầu, chọc cô là học trò ngoan. Ai có thể nghĩ đến, sự yên lặng thừa nhận của cô, sau này trong hôn nhân lại biến đổi trí mạng thành trăm mặc đau thương?

Cô thật sự không hiểu, rốt cục làm sao xảy ra vấn đề.

Đỗ Tiểu Nguyệt thất thần đứng dậy, giống như âm hồn trở về nơi cũ để tưởng niệm.

Vừa quay đầu lại, ngay tại lối vào hiên đình là một bóng dáng cao lớn nhất thời làm cho cô giật mình, không thể động đây.

Là Thành Hải Đông!

Cô còn không kịp chạy trốn, Thành Hải Đông đã vọt tới trước mặt cô.

“Em ...” Thành Hải Đông nắm lấy vai của cô, con ngươi đen bối rối lóe lên ngọn lửa giận.

Đỗ Tiểu Nguyệt che bờ môi của anh lại, dùng ánh mắt dửng dưng cảm nhất trong cuộc đời mình nhìn anh.

“Em không nghĩ chúng ta lại kết thúc như vậy” Cô nói.

Một năm trước...

Phố Cao Hùng là một khu nhà cổ, nhà hai bên đường chỉ toàn trát xi-măng, so với những nơi khác không quá đẹp, nên cũng không xuất sắc khiến cho người ta muốn dừng bước mà ngắm nhìn một phen.

Tuy nói thế, nhưng mỗi nhà đều có ban công phía trên lầu, từng nhà lại rất có không khí thiên nhiên. Hộ gia đình nào cũng đem những bồn hoa lớn nhỏ chất đống trước cửa hoặc treo ngoài ban công, không cần biết có hay không mỹ cảm, dù sao trồng hoa thực chất đem việc khiến tâm tình nhàn nhã làm trọng yếu.

Khi tâm tình tốt, sẽ không tự giác mà đi tới các quán lâu, pha bàn trà trên gác thượng, hàng xóm tụ họp lại. Mọi người nhàn hạ thưởng thức trà, nói chuyện trời đất, thuận tiện nhìn đám đông qua lại như nước chảy mây trôi.

Như nước chảy mây trôi?

Nhưng đám đông này từ đâu đến?

Gia đình bà chủ, vốn là thành phần tri thức, công nhân lui tới chẳng có gì lạ, hành lý mọi người và quan khách đều giữ tại đây, cho hợp với thời đại, đám đông đi qua nhà giống như hành hương, nhắm hướng một căn hộ ở cuối đường đi tới.

Theo phương hướng đám đông nhìn tới là một căn hộ khá lớn, phía trước treo một cái biển “Quá mỳ lão Đỗ”.

Mặt bằng quán không quá hai mươi mét vuông, nhưng khách lại ngồi đầy chật quán.

Ngoài cửa còn có đám đông xếp hàng, ít nhất cũng có hai, ba mươi người. Đối với việc mọi người kiên nhẫn xếp hàng chờ lượt ăn ở phố Cao Hùng này, quán mỳ này chính là kỳ tích duy nhất.

“Lão Đỗ, giống như bình thường!” Vương lão bá hơn bảy mươi tuổi tới ăn, thanh âm to lớn vượt qua vẻ bề ngoài.

“Trụng vắt mỳ, mỳ vẫn thần, canh nóng, món kho ... của Vương bá bá.” Lão Đỗ hô lên với vợ mình, quay đầu sang gật đầu thăm hỏi Vương lão bá “Ông vừa ở Mỹ thăm cháu trở về à?”

“Đúng vậy, miệng toàn nói ABC, nghe tôi giảng lại thì chữ quốc ngữ tiếng mẹ đẻ đều không thông, chỉ có Tiểu Nguyệt nhà ông là ngoan.” Vương lão bá cảm thán nói, ngẩng đầu nhìn quanh tả hữu “Hôm nay sao không thấy nó?”

“Ở phía sau rửa rau. Kìa, không phải đang đi lên sao?” Lão Đỗ chỉ tay về phía sau.

Đỗ Tiểu Nguyệt bưng một cái giỏ khoai lang đã được rửa và cạo sạch, chậm rãi đi tới.

Người bên ngoài chăm chú nhìn, làm cho cô vốn trời sinh tính thẹn thùng bèn cúi đầu, chỉ biết bước nhanh hơn xuyên qua đám đông thực khách.

Mái tóc cột hình đuôi ngựa, đôi mày dài xinh đẹp, da thịt trắng trẻo, khí chất thanh tịnh, nhìn thế nào cũng không ra là một tiểu mỹ nhân lại rành chuyện gạo củi bếp núc.

“Tiểu Nguyệt ...” Vương lão bá vừa thấy Đỗ Tiểu Nguyệt đến, giọng lại cất lên nghênh đón “Vương bá bá có thằng cháu trai, làm kiến trúc sư, năm nay ba mươi tuổi ...”

“Vương bá bá, con ... con phải đi giúp mẹ.” Đỗ Tiểu Nguyệt đỏ mặt, bước được hai bước, lại sợ hãi quay đầu bởi thêm một câu “Cám ơn Vương bá bá lo lắng.”

“Nha đầu kia nhìn vẫn ngoan hiền như lúc còn nhỏ!” Vương lão bá ghé tới bên cạnh một khách trong tiệm rảnh rỗi biết mà nói.

“Nha đầu Tiểu Nguyệt đâu chỉ ngoan từ nhỏ, ngay cả tính thẹn thùng cũng vậy. Nếu mỗi lần anh đến đây đều muốn làm mai làm mối, con bé sẽ để ý lần sau anh vừa tới, sẽ trốn ra phía sau.” Vị khách đã ăn ở “Quán mỳ lão Đỗ” hơn mười năm mỉm cười nói.

“Tôi thấy thật đáng tiếc, một nha đầu xinh đẹp, khí chất tốt như vậy, sao đến giờ vẫn chưa có bạn trai?” Vương lão bá lớn tiếng nói.

Thì ra, Đỗ tiểu thư chưa có bạn trai nha! Vài thanh niên đã đi làm, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn về phía Đỗ Tiểu Nguyệt vừa rời đi ...

Đỗ Tiểu Nguyệt khom người đem rổ khoai lang đặt lên phía trước mẹ mình, cô cúi người thoáng nhìn qua danh sách các món ăn khách hàng gọi, bắt đầu dọn món kho lên.

Đạo pháp thuần thực, phối hợp gia vị nêm nếm, tay nâng lên món ăn nhìn rất ngon mắt.

Đỗ Tiểu Nguyệt ở nhà phụ việc đã hơn một năm, ngoại trừ kỹ xảo còn chưa thuần thực như bố mẹ, các việc vặt vãnh trong quán, cô đã sớm thành thạo.

Thật ra, không phải ngay từ đầu cô công tác ngay tại nhà.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô từng công tác ở ngoài hơn nửa năm, nhưng bởi vì không thích ứng được nên bị ba mẹ gọi về nhà hỗ trợ. Bởi gia đình cô dễ khăn trương lo lắng, nên từ nay về sau xem như có thể thanh tỉnh tự tại.

Có lẽ bởi vì ngoại hình của cô khiến cho người ta có ảo giác, ở công ty, nam đồng sự chiều cổ cô rất chu đáo, làm cho vài đồng nghiệp nữ bí mật nói xấu sau lưng cô, sau đó lại còn công khai xa lánh, nên cô từ chức.

Lúc cô yên tĩnh đi dạy thêm, phụ huynh lục soát trong tập vở đứa nhỏ có thư tình viết cho cô, giận tới mức vọt tới trước mặt cô chỉ trích. Ngay cả chủ nhiệm lớp cũng lập tức đem tiền lương ném trên mặt bàn, ngay trước mặt đứa nhỏ, mắng cô không biết kiểm điểm bản thân, sau đó sa thải cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt nghĩ đến tình cảnh bị khuất nhục lúc ấy, bàn tay không khỏi run rẩy. Cô cắn môi, buộc chính mình quên chuyện đó đi.

Cô nhanh chóng mang món kho bày lên khay, lại lấy ra một chén canh, một chén nước dùng, dùng tốc độ nhanh chóng gọn gàng đưa đến trước mặt khách.

“Xin mời dùng.” Đỗ Tiểu Nguyệt ôn nhu nói.

“Cám ơn.”

Người trẻ tuổi nọ nhìn theo bóng dáng cô khẽ nuốt nước miếng, Đỗ Tiểu Nguyệt lại sớm xoay người rời đi.

“Thật sự ăn rất ngon!” Một cô bé học trò có khuôn mặt tròn trĩnh mơ hồ thì thầm với bạn học.

Đỗ Tiểu Nguyệt nhìn cô bé nở một nụ cười tươi, trong lòng ấm áp.

Cô thật sự, thật sự rất thích mọi người vì món ăn của ba mẹ mình mà lộ ra nụ cười hạnh phúc cũng như cảm thấy vui vẻ. Đây mới mới là công việc thích hợp với cô thì phải. Cô rất dễ dàng lo lắng nghĩ ngợi, không thích ứng được với những quan hệ phức tạp trong xã hội...

Đỗ Tiểu Nguyệt ôm khay, bước chân theo tâm tình nhẹ nhàng hẳn.

Thế nhưng tâm tình tốt đẹp của cô chỉ duy trì được một giây.

“Tiểu Nguyệt à! Sao em còn chưa đi tìm việc mới? Không phải em nghỉ ở nhà cùng với ba mẹ, chờ thừa kế quán ăn này chứ ...” Một giọng nữ cao vút truyền đến.

Đỗ Tiểu Nguyệt nhướn mắt, đón nhận một bóng dáng mặc đồ màu đỏ tươi của chị họ Tiền Phái Lam.

“Chị.” Đỗ Tiểu Nguyệt thấp giọng chào, trong lòng lại có cảm giác run rẩy.

Cô cũng cảm thấy công tác tại nhà không có gì không tốt, nhưng mỗi lần gặp chị họ, cô lại có cảm giác bị chị ấy làm cho tức giận đến sôi gan.

“Chị từ xa đã nghe người ta khen em rất có khí chất, lại không có bạn trai. Trời ơi, em không ra ngoài công tác, cả ngày ở trong nhà, nên không có bạn trai là đúng rồi!” Tiền Phái Lam nhìn soi mói vào cái áo màu trắng và cái quần bò màu vàng nhạt cùng màu với chiếc tạp dề của Đỗ Tiểu Nguyệt, neho mắt đánh giá từ trên xuống.

“Phái Lam, con nên nói ít đi vài câu, Tiểu Nguyệt hiện tại hỗ trợ cho hai ta, nên công việc của chúng ta cũng giảm bớt rất nhiều.” Lão Đỗ cau mày nói.

“Dương, con chỉ cảm thấy em họ tốt xấu gì cũng tốt nghiệp đại học, bề ngoài cũng không kém, làm ở những chỗ như thế này, làm sao tìm được đối tượng? Giống như chị đó, nhờ đi làm ở bệnh viện, cho nên mới quen được anh rể của em ...” Tiền Phái Lam đến bên cạnh Đỗ Tiểu Nguyệt, miệng lại thao thao bất tuyệt.

Đỗ Tiểu Nguyệt không nói, xoay người đi vào phía sau, cầm lấy một tờ giấy gọi món, im lặng chuẩn bị món canh nóng và món kho.

Tiền Phái Lam thấy Đỗ Tiểu Nguyệt không trả lời, nghĩ rằng ở đây đông người, cô không có nghe thấy, lại càng lớn tiếng nói.

“Lần khác nhờ anh rể của em giúp em giới thiệu với vài vị bác sĩ, em cũng biết bọn họ là thầy thuốc, có chút buồn bã, nhưng dù sao, kiếm được rất nhiều tiền về cho vợ, coi như là chuyện tốt, so với chuyện em suốt ngày ở trong nhà ...”

Đỗ Tiểu Nguyệt nắm chặt chén đồ ăn trong tay, lỗ tai rần rần thanh âm tiếng nước sôi là âm thanh nói chuyện vượt mức đề-xi-ben cho phép của chị họ, không nói gì nhưng trong lòng bắt đầu cảm thấy khó chịu.

“Vị tiểu thư này, cô nói đông dài xong chưa vậy?”

Đột nhiên, một giọng nam ngắt ngang lời lải nhải của Tiền Phái Lam, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lên.

Người đàn ông mở miệng nói chuyện rất cao, gần một mét tám thì phải.

Bộ dạng không hề tầm thường, hình dáng rất “chuẩn”, mày rậm mắt to, hơn nữa còn lộ ra một hàm răng chỉnh tề trắng nõn, thật thu hút.

Hình thể cũng thật cao lớn, mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, làm cho người ta không thể không chú ý tới những cơ bắp rắn chắc của anh ta cùng với tướng mạo khôi ngô, có thể nói đây là một anh chàng “cực phẩm.” (Kat: Xanh, Sabj, cực phẩm kìa mau nhào lại!)

“Anh nói cái gì, dám nói lại lần nữa xem!” Tiền Phái Lam cau mày, vẻ mặt biểu tình như muốn chửi ầm lên.

“Tôi nói ... cô nói đông nói dài xong chưa?” Thành Hải Đông quay đầu nhìn người bạn đi cùng nói: “Cô ta như vậy có phải là tự rước lấy nhục?”

“Sếp trẻ à, cậu nói thêm cái gì nữa, cô ấy sẽ bay qua giết cậu đấy.” Những người bạn đứng cạnh Thành Hải Đông cười ha ha.

Tiền Phái Lam nhận ra mấy chàng trai kia tất cả đều đội nón bảo hộ màu trắng, mặc quần áo lao động dính đầy những vết sơn, nhìn qua là đã biết họ thuộc tầng lớp công nhân, biểu tình của cô ta lập tức càng trở nên khinh thường.

“Tôi nói chuyện liên quan gì tới anh?” Tiền Phái Lam lớn giọng nói.

“Sao lại không liên quan? Tôi đứng ở đây chờ ăn cơm, trong lòng thoải mái thưởng thức mùi hương, cô đứng ở đó lải nhải, phá hủy nghiêm trọng tâm tình dùng cơm của tôi.” Thành Hải Đông nhướn đôi mày rậm, ra vẻ hợp tình nói.

Đỗ Tiểu Nguyệt đang chuẩn bị dọn ra món kho thì hơi dừng lại, cô tò mò tròn to mắt, rất muốn đi ra ngoài nhìn bộ dáng của người đang nói chuyện kia.

Anh ta thật dũng cảm, dám thẳng thắng phê bình người mà mình không quen biết. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng dám phản bác lại lời của chị họ.

“Các người thật là những kẻ thô lỗ không lễ phép!” Tiền Phái Lam bước tới từng bước, bộ ngực dưới làn áo đồ phật phồng run rẩy, biểu tình vô cùng tức giận.

“Cái gì? Ai là kẻ thô lỗ không lễ phép? Tôi cũng không phải là kẻ đi mắng chửi người khác.” Con người đen của Thành Hải Đông mang ý cười, mày rậm nhú lên vẻ thú vị, thản nhiên đáp.

Nhóm bạn của anh ầm ầm cười to, còn không ngừng vỗ tay reo hò.

“Anh ... chúng tôi không có chào đón người như anh.” Tiền Phái Lam nói.

“Chị, chị có thể giúp em ra phía sau lấy một mâm rau xanh không?” Tiếng kêu của Đỗ Tiểu Nguyệt vọng ra, thanh âm mềm nhẹ tựa lông hồng.

Ồ! Chỉ cần nghe thanh âm của cô em họ này cũng khiến người ta thấy thoải mái không sao tả nổi. Thành Hải Đông nghiêng mình, ánh mắt hướng về phía sau quán. Tiếc rằng chủ quán và vợ ông bận chặn lại cô gái kiêu căng kia nên đã choán hết tầm nhìn, anh chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng tinh tế phía bên trong quầy.

“Mắc gì tôi phải giúp cô lấy rau xanh, tôi cũng không có linh lương của nhà cô.” Tiền Phái Lam quay đầu tức giận trừng mắt nhìn Đỗ Tiểu Nguyệt liếc mắt một cái.

“Con không giúp chúng ta, cũng đừng đứng ngay cửa chặn đường. Nhà mẹ con ở ngay cách vách, đi về nhà nghỉ ngơi đi.” Lão Đỗ nói.

“Đúng vậy, con nên nói ít lại một chút đi.” Bà Đỗ cũng mở miệng khuyên bảo.

Tiền Phái Lam tức giận nghiêm mặt, nhấc giày cao gót, xoay người đi thẳng vào bên trong.

Chị họ vừa rời đi, Đỗ Tiểu Nguyệt liền nhẹ nhàng thở ra, mang đồ ăn đem tới cho khách dùng, dùng tốc độ bình thường xoay người, theo thói quen buông ánh mắt nhìn xuống, nhưng lúc này lại nhìn không được quay đầu nhìn về phía đám đông đang xếp hàng ...

Mỗi đôi mắt mang đôi con người đen tinh tú khóa lấy ánh mắt của cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt khẽ giật nhẹ trong lòng, trong khoảng thời gian ngắn không biết phản ứng ra sao, đành kinh ngạc bất động đứng nhìn.

Thành Hải Đông mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm diện mạo thanh tú của cô gái, mỉm cười với cô ấy.

Cô ấy nhất định chính là cô em họ Tiểu Nguyệt! Vừa nhìn qua đã thấy cô thật thanh tú ôn nhu vô cùng, vừa nhìn đã biết ...

Cô chính là kiểu phụ nữ mà anh yêu thích.

Thành Hải Đông nhấc tay vẫy vẫy với cô, giọng nói như thanh âm của chuông đồng vang lên “Hi.”

Đỗ Tiểu Nguyệt lúc này mới bừng tỉnh, giật mình mới nhớ tới chuyện mình phải dọn cơm cho khách. Khuôn mặt của cô giống như nhiễm phải hạt tiêu, đỏ bừng khiến mọi người đều quay lại nhìn.

Cô bối rối xoay người hướng phía bên trong mà bước nhanh đi.

Thật xấu hổ! Sao cô có thể ngay tại cửa quán cùng với người con trai xa lạ bốn mắt nhìn nhau chăm chú quên hết tất cả mọi việc?

“Ông bạn à, cậu lại đùa giỡn tiểu thư nhà người ta.”

“Mặt cô ấy đỏ như vậy, cậu phải phụ trách cười cô ấy về nhà nha.”

Vài người bạn quanh Thành Hải Đông nhướn mày cười với anh, chụp lấy vai anh hoặc tùy tiện dấm nhẹ lên người của anh.

“Được rồi, đừng cười nữa, đến phiên chúng ta vào ăn.” Ánh mắt của Thành Hải Đông không theo không chế, vô thức dõi theo bóng dáng Đỗ Tiểu Nguyệt.

Anh đã lâu không nhìn thấy cô gái nào đỏ mặt. Những người khác phái bên cạnh anh, nếu không phải là người lớn tuổi hơn, thì cũng là những người phụ nữ mạnh mẽ, nói không chừng còn có thể so bì với anh.

“Sếp, anh để ý tiểu thư kia nha! Sao cứ nhìn chằm chằm người ta vậy?”

“Thực thanh tú, dịu dàng, có thể lấy về nhà làm phu nhân ...”

Mấy người bạn quanh Thành Hải Đông không ngừng thi nhau nói, không muốn dứt.

Lão Đỗ và vợ còn tính cảm ơn chàng trai trẻ đã giải vây cho con gái mình, nhưng khi nghe đám bạn quanh cậu ta đánh trống reo hò, trong lòng có điểm không thoải mái.

“Năm vị mời.” Bà Đỗ mặt không chút thay đổi tiếp đón.

“Ông chủ, bà chủ, thật ngại, bọn họ hay đùa giỡn, kỳ thật không có ác ý gì.” Thành Hải Đông nhếch miệng cười, gạt đầu cáo lỗi với hai vợ chồng ông chủ.

Lão Đỗ lập tức tiêu biến hết vẻ khó chịu, động tác tiếp tục trôi chảy, còn tặng thêm một nụ cười: “Chúng tôi mới phải ngưng, việc xấu trong nhà lại để lan ra ngoài.”

Thành Hải Đông cũng cười nhưng không nói, cũng không bình luận gì thêm.

“Vào bên trong ngồi đi, mọi người ăn cái gì?” Bà Đỗ nhìn kỹ người trẻ tuổi ... chừng ba mươi mấy tuổi, bộ dáng rất tuấn suất, trẻ trung lại trông rất đường hoàng.

“Vắt mì, canh thập cẩm, rau xanh, món kho, năm phần như vậy.” Thành Hải Đông mỉm cười gọi món, tiếng cười sang sảng làm cho người ta vừa nghe sẽ không tự giác mà có ấn tượng tốt “Cháu từ lúc tới tiếp nhận công trình tới giờ, chờ mong lớn nhất chính là được ăn một chén mì trong truyền thuyết “mỳ lão Đỗ”, cuối cùng hôm nay cũng như ý.”

“Cám ơn cậu ủng hộ.” Bà Đỗ cười nói.

Thành Hải Đông đi về cái bàn phía trước ngồi xuống, ánh mắt bất giác lại nhìn về hướng “em họ”.

Đỗ Tiểu Nguyệt cầm khay không, vừa mới xoay người rời khỏi, không ngờ lại cùng anh chàng kia bốn mắt nhìn nhau.

“A!” Đỗ Tiểu Nguyệt hô lên một tiếng, rồi lại nhanh chóng căn cứ bờ môi mình.

“Thực khéo, lại chạm mặt, tôi tên là Thành Hải Đông.” Thành Hải Đông nheo mắt, tặng cho cô một nụ cười chân thành.

Đỗ Tiểu Nguyệt do dự một chút, cô không phải là người hay giao thiệp, nhẹ căn cứ môi dưới, cô liếc nhìn mẹ một cái, rồi mới dùng âm thanh yếu ớt như tiếng ruồi muỗi nói: “Tôi tên là Đỗ Tiểu Nguyệt.”

“Đỗ Tiểu Nguyệt? Vậy nhà chúng ta đây nên sửa lại bán mỳ thập cẩm ở Đài Nam mới đúng a. Nghe nói, món mỳ thập cẩm được sáng tạo ra khi người ta đi bắt cá thường xuyên gặp thời tiết không tốt, đành chọn món mỳ này để vượt qua mùa đông giá rét, đón chờ mùa trăng lên, “Tiểu Nguyệt”, tên nghe thật hợp.” Thành Hải Đông thích ăn vặt, đối với ẩm thực có nghiên cứu đôi chút.

“Khi sinh Tiểu Nguyệt, chồng tôi bị thương ở chân không thể làm việc, cho nên tôi đành thay ông ấy làm mọi chuyện, kể cả đặt tên cho con.” Bà Đỗ tiếp lời.

Lão Đỗ nghe vậy, quay đầu cười bổ sung thêm: “Không ngờ là sau khi chúng tôi sinh Tiểu Nguyệt, bà nhà tôi mở quán mỳ này ngày càng phát triển, con bé là bảo bối phúc tinh của nhà chúng tôi.”

“Kinh doanh tốt là vì mỳ ngon mà.” Đỗ Tiểu Nguyệt nhỏ giọng nói, vì không quen ở trước mặt mọi người nói chuyện, hai má lại hồng lên như cánh hoa sen.

Thành Hải Đông nhìn bộ dáng thẹn thùng của Đỗ Tiểu Nguyệt, không thể dời được tầm mắt.

Anh bình tĩnh nhìn cô chăm chú làm Đỗ Tiểu Nguyệt nắm chặt khay, không biết đối mặt như thế nào, đành phải như con nai nhỏ kích động rời đi.

“Cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga.” Tiền Phái Lam từ trong nhà sau đi ra, đến bên cạnh em họ mình, lớn tiếng nói: “Loại đàn ông thô thiển làm công nhân này, nhìn được chứ dùng không được.”

“Cô thử qua rồi sao?” Một người bạn bên cạnh Thành Hải Đông khó chịu đáp lại một câu.

“Ý tôi là chỉ được cái vẻ bề ngoài đẹp mắt.” Tiền Phái Lam tức giận nói lớn, quay đầu trừng mắt nhìn đám công nhân kia.

“Được rồi, đừng chấp nhất với cô ta. Chúng ta không ăn trộm không làm việc xấu, có gì không đúng? Huống hồ, người ta còn khen chúng ta đẹp mắt, có phải hay không?” Thành Hải Đông khoát tay kéo người bạn mình ngồi xuống. Tâm tình hiện tại của anh đang vui vẻ, không muốn khi trước mắt có mỹ thực mà còn phải tranh luận.

“Các người ...” Tiền Phái Lam tới đứng trước mặt bọn họ, muốn bắt đầu “bão nổi”.

“Chị, chị không nên...” Đỗ Tiểu Nguyệt thấp giọng kêu.

“Phái Lam, nếu con rảnh rồi mắng chửi người, không bằng ra phía trước giúp chúng ta bưng thức ăn!” Lão Đỗ hét to một tiếng.

Cha vào con gái nhìn nhau cười, tâm tình của Đỗ Tiểu Nguyệt đối với chuyện chị họ tới chơi cũng khó chịu, nhưng vẫn ráng duy trì vẻ tự nhiên.

“Cái cậu trẻ tuổi kia không tệ lắm!” Bà Đỗ cười cười với con gái.

Đỗ Tiểu Nguyệt gật gật đầu, trong đầu lại tự động nhớ đến hình ảnh của anh ta.

Thành Hải Đông, xem ra là một người thú vị!

Hôm nay anh ta sẽ đến sao?

Không đến, cũng là chuyện bình thường, anh ta đã đến đây cả mười ngày, ăn mỳ chắc cũng đã muốn ngán.

12 giờ rưỡi trưa, Đỗ Tiểu Nguyệt bưng món kho cho hai bàn, mới ra đến mặt quán, ánh mắt không nhìn được lại nhìn ra phía đám đông đang xếp hàng.

“Hi.”

Thành Hải Đông nhắc tay chào hỏi cô, như thường lệ theo sau là một nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời. (Kat:*đeo kính râm vào* E hèm, xin hỏi Đông ca dùng kem đánh răng hiệu gì nhỉ?)

Đỗ Tiểu Nguyệt rất nhanh gật đầu, cũng rất nhanh mỉm cười, và rất nhanh ... xoay người đi vào nhà sau.

Bất giác mỉm cười, trong lòng một cảm ngọt ngào như đang lan ra, tay cô không hiểu sao có chút run rẩy.

Cô không biết tại sao mình lại có cảm giác khẩn trương như vậy, cũng không hiểu được sao mình lại để ý tới anh ta? Cũng không hiểu được nhiều ngày nay mỗi khi rời khỏi giường vào buổi sáng, tại sao cô luôn cố ý chải tóc thật kỹ.

Chẳng lẽ là bởi vì nụ cười của anh ta sáng lạn hơn người khác? Hay bởi vì anh ta luôn yên lặng nhìn cô, đôi mắt sáng làm cho cô không thể rời tầm mắt? Hay là bởi vì thanh âm cười của anh ta thực đặc biệt, khiến cho cô không tự chủ được luôn ngoái đầu nhìn lại?

Đâu là đáp án? Hay tất cả chính là đáp án?

“Hải Đông, hôm nay lại tới nữa?” Lão Đỗ vừa thấy đến phiên Thành Hải Đông gọi món, liền nhanh chóng mỉm cười đón tiếp.

“Không có cách nào khác, bác Đỗ, tay nghề của bác gái thật giỏi, một ngày không được ăn mỳ bác ấy nấu, toàn thân cháu sẽ ngứa ngáy.” Thành Hải Đông vừa nói vừa cười.

“Mỳ của nhà tôi ăn ngon, là vì chúng tôi dùng tâm mà nấu, nhưng mà tôi thấy cậu yêu thích hình như không chỉ có mỳ của nhà chúng tôi nha.” Lão Đỗ nhún mày nhìn người trẻ tuổi.

“Ha ha! Cháu biểu hiện rõ ràng như vậy sao?” Thành Hải Đông phá lên cười, khuôn mặt nam tính tỏa ra một tầng ánh hào quang mặt trời, “Nhưng mà, xem ra cháu vẫn còn phải cố gắng nhiều. Bởi vì ngoài việc ăn cần hỏi thăm xã giao, cháu và cô ấy chưa từng thực sự nói chuyện với nhau được một câu.”

“Cậu đang làm gì? Tôi thấy bọn họ đều gọn cậu là “sếp trẻ”, cậu là đốc công của họ à?” Bà Đỗ hỏi xen vào. Dù sao Tiểu Nguyệt cũng là con gái duy nhất của họ, hai người luôn hy vọng con gái có người đàn ông theo đuổi.

“Anh ấy là ông chủ nhỏ của chúng tôi đó! Là con nhà đại gia, rất ...” Người đội pho ngồi cạnh còn đang muốn tuyên truyền cậu chủ của mình ngoài công ty thi công, nhà xưởng, còn có mấy khách sạn, nhưng đã bị Thành Hải Đông ngắt lời.

“Nhà cháu thực hiện thi công trang trí các tòa nhà, những người cùng tới ăn với cháu là các tổ phó. Ba cháu đã về hưu, nên bình thường việc tới hiện trường khảo sát đều do cháu làm.” Thành Hải Đông nói, không muốn để người ta có cảm giác mình khoe khoang.

“Anh ấy rất bận rộn, mỗi ngày vào giữa trưa đều cố ý sắp xếp đến đây trông coi, nhưng chính là muốn gặp người ta!” Một trong các tổ phó nói thêm vào.

“Khi ăn nên tập trung vào, nói ít một chút. Các người đi vào trước!” Thành Hải Đông đá chân mấy người bạn đi cùng, vẽ rộng rãi trên mặt có vài phần không được tự nhiên.

“A! Cậu ấy ngượng ngùng...” Một đám người cười hi hi rời đi.

Lão Đỗ vừa nhìn thấy đám bạn của Thành Hải Đông vừa rời đi, liền vẫy tay kêu anh lại gần.

“Cậu có thể hẹn Tiểu Nguyệt đi ra ngoài nha.” Lão Đỗ liếc nhìn con gái còn ở phía nhà sau, thấp giọng nói.

“Thật vậy chẳng?” Thành Hải Đông lập tức nghiêm người, nét mặt tỏa sáng như người trúng độc đắc.

“Đương nhiên là thật.” Con gái thường hay thẹn thùng, có thể kết giao với nhiều bạn bè cũng tốt.

Thành Hải Đông lập tức nắm chặt tay ông chủ quán.

“Cháu còn đang suy nghĩ mấy ngày nay, sợ cháu mạo muội mở miệng, chưa nói cô ấy có thích cháu không, lại sợ rằng hai bác nghĩ cháu là người không đàn ông, không cho cháu trở lại đây ăn, cháu thực sẽ rất khổ.” Thành Hải Đông cười như được ăn kẹo, hai tròng mắt tỏa sáng nhảy nhót như đứa trẻ. “Hai bác yên tâm, cháu chỉ hẹn cô ấy tới cửa hàng McDonalds bên kia đường, hai bác không cần lo lắng.”

“Ha ha... Hai đứa muốn đi đâu thì tùy, chỉ cần Tiểu Nguyệt đồng ý là được.” Lão Đỗ nói.

“Đúng vậy, cháu mừng quá ngay cả điều kiện cơ bản nhất cũng quên mất.” Thành Hải Đông cười to, vỗ vỗ đầu mình.

Đỗ Tiểu Nguyệt còn chưa đi đến ngoài cửa tiệm, đã chợt nghe thấy tiếng cười của ba mình và Thành Hải Đông.

Cô có chút kinh ngạc, nhưng cũng vui vẻ. Từng bước chân đến gần, cô cảm thấy bản thân mình cũng như đang chia sẻ với họ một phần niềm vui sướng.

“Tiểu Nguyệt.” Thành Hải Đông gọi, khiến cô ngừng lại.

Đỗ Tiểu Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt long lanh mở to, lần đầu tiên nghe anh gọi tên của cô, khiến cô khẩn trương không biết nên làm gì, bối rối nắm lấy góc áo.

“Buổi tối ngày mai “em” có rảnh không?” Anh thấp giọng hỏi, nhìn cô bằng đôi mắt lộ ra ý cười.

“Tôi ...” Đỗ Tiểu Nguyệt đưa ánh mắt cầu cứu về phía ba mẹ, hai người bọn họ thật ăn ý đều gật đầu. Cô cắn nhẹ môi, tim đập gấp khiến cho cô ngay cả hô hấp cũng không bình thường.

“Có rảnh.” Cô nhỏ giọng nói.

“Em có muốn đi với anh tới chợ đêm Lục Hợp không?” Thành Hải Đông lại thoát ra thanh âm ôn nhu, ánh mắt dừng lại trên sợi tóc mềm mại vương trên gương mặt trắng nõn như tuyết.

Đây là hẹn hò sao? Thanh âm của Đỗ Tiểu Nguyệt như mắc trong cổ họng, giương mắt nhìn anh một cái.

“Tôi...” Cô chậm chạp hỏi: “Ba mẹ tôi cũng đi sao?”

Thành Hải Đông ngẩn người ra, lại lập tức cười nói: “Đương nhiên hoan nghênh, nhiều người đi dạo chợ đêm càng thêm vui.”

“Hai người già chúng tôi muốn nghỉ ngơi, hai người tuổi trẻ đi với nhau là tốt rồi.” Lão Đỗ lập tức nói thêm vào, không muốn làm bóng đèn.

Đỗ Tiểu Nguyệt chôn chân tại chỗ, khẩn trương chớp mắt, nhìn Thành Hải Đông cầu cứu, bởi vì cô không biết phải nói tiếp cái gì.

“Vậy buổi tối anh đón em lúc bảy rưỡi, được không?” Thành Hải Đông thuận tiện sắp xếp giờ hẹn mà nói.

“Được.” Đỗ Tiểu Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, lại bởi vì thẹn thùng mà không dám nhìn anh.

Thành Hải Đông cười, khoe miệng dày rộng ngày một nhếch ao, toàn bộ thân hình cao to như muốn tản mát hết ý cười ra ngoài.

“Anh ...” Đỗ Tiểu Nguyệt kêu anh một tiếng.

“Chuyện gì?” Hai mắt Thành Hải Đông sáng lên, quay đầu chờ mong nhìn cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt cắn môi dưới, đôi mắt bởi vì ghen cười mà lấp lánh.

“Anh còn chưa ăn.” Cô chỉ chỉ về phía mấy người bạn của anh, nhin không được cắn môi, cười nhẹ ra tiếng.

“Ha! Anh cao hứng quá nên quên mất mọi việc!”

Thành Hải Đông cao giọng cười nhạo chính bản thân mình hồ đồ, sau đó xoay người đi vào trong quán.

Sau khi Thành Hải Đông ngồi xuống ăn, bà Đỗ liền cười nói: “Đứa nhỏ này thật sự rất ngay thẳng. Vài ngày trước, tôi đi bưu cục gặp được cậu ta, Lý cán sự khen cậu ấy một thanh niên đầy hứa hẹn, cô ấy nói cô ấy đi xe bị té ngã, chỉ có mình Thành Hải Đông tới giúp đỡ, còn giúp cô ấy đem xe khiêng trở về bưu cục.”

“Cậu ấy rất chính trực, có tư cách, con đừng nghe chị họ con nói, chỉ cần có nhất nghệ tinh (nhất nghệ tinh, nhất thân vinh: có một nghề tinh thông thì sẽ có được vinh hoa phú quý), thì không có ai đáng xem thường cả.” Lão Đỗ nói.

Đỗ Tiểu Nguyệt gật đầu, vì ba mẹ mình tán thành mà cảm thấy thật vui vẻ, nhưng lại nhin không được hồi hộp.

Khi còn học đại học, cô có hẹn hò vài lần, mỗi lần đều như cơn ác mộng. Cô rất im lặng, mỗi lần như vậy đều khiến cho đối phương cũng mất tự nhiên theo, sau đó chân tay luống cuống cả lên.

Buổi hẹn tối mai cũng vậy sao? Đỗ Tiểu Nguyệt thật sự mong chờ mọi việc không như vậy.

Dù sao... Thật ra cô cũng có thích Thành Hải Đông.

2. Chương 2

“ Chào”

Vì đây là buổi hẹn hò đầu tiên nên Thành Hải Đông đến chỗ hẹn rất đúng giờ, chưa đầy bảy giờ tối đã có mặt, anh cho xe máy dựng ở trước cửa “ Quán mỳ lão Đỗ.

Đỗ Tiểu Nguyệt mặc trên người chiếc áo sơ mi màu hồng phấn, kết hợp với quần bò năng động, cầm trong tay nón bảo hộ màu hồng nữ tính. Khuôn mặt của cô gái trẻ trung, thuần khiết lại không có trang điểm, bởi vì làn da vốn trắng mịn, hồng hào càng thêm xinh đẹp, quyến rũ vô cùng.

“Hôm nay em trông rất tuyệt.” Thành Hải Đông trầm trồ, cảm thấy chính mình nếu có thể mãi ở một chỗ nhìn ngắm cô, nhìn cho đến tận hừng đông.

Đỗ Tiểu Nguyệt tim nhưng ngừng đập, hô hấp rối loạn, cúi đầu e thẹn, vành tai từ từ ửng hồng lên, lí nhí trong miệng hai từ “Cảm ơn” rất lâu vẫn không thốt ra được.

“Thưa hai bác, chúng cháu đi đây, trước mười giờ rưỡi cháu sẽ đưa cô ấy an toàn về nhà. Thành Hải Đông thông tri chào tạm biệt với ba mẹ Đỗ Tiểu Nguyệt đang ở trên lầu hai.

“Lái xe cẩn thận.” Ông Đỗ theo sau dặn dò, rồi đóng lại cửa sổ.

“Lên xe đi.”

Đỗ Tiểu Nguyệt đội nón bảo hộ vào, nhẹ nhàng ngồi ở yên sau, hai tay ghì chặt hai bên hông xe.

“Nếu em không ngại thì ôm chặt thắt lưng của anh, nếu không bả vai của anh cũng cho em mượn đỡ, như vậy em ngồi ở phía sau cũng sẽ được an toàn hơn.....” (XX: học hỏi thôi...đây là phương thức hay nhất gần gũi nhất ha.)

Thành Hải Đông quay đầu ra sau nhấc nhõ, kéo khóa nón bảo hộ lại “Két” một tiếng vang lớn nổ ra ở bên tai Đỗ Tiểu Nguyệt.

Đó là một người cao to lái xe với tốc độ lớn đột ngột dừng lại ở phía sau xe bọn họ, khiến cho Đỗ Tiểu Nguyệt hoảng hốt, thiếu chút nữa ngã khỏi xe, may mắn Thành Hải Đông nhanh nhạy bắt lấy cánh tay cô giữ lại, vì quá đột ngột cả người cô ngã nhào vào trong lòng ngực rắn chắc của anh.

Anh ấy rất ấm áp!

Đỗ Tiểu Nguyệt hai má nóng ran, trong nháy mắt lại có chút thất thần. Cô vốn cao một mét sáu, chưa bao giờ cho rằng chính mình nhỏ bé yếu đuối, nhưng một giây này khi cô ở trong lòng anh, cùng anh kề cận thân mật, nghe rõ nhịp thở của đối phương trong thân thể lại sinh ra cảm giác bản thân như chú chim nhỏ được nâng niu, che chở rất là an toàn, rất thoải mái.

“Em không sao chứ?” Thành Hải Đông rất muốn ôm giai nhân ở trong lòng lâu hơn nữa, nhưng anh không muốn chính mình vừa mới ra khỏi cửa đã muốn biến thành sắc lang.

“Thực xin lỗi!” Đỗ Tiểu Nguyệt xấu hổ lại đỏ mặt, vội vàng lấy tay đẩy ra anh.

Một hương thơm dịu nhẹ tản mát từ thân thể cô phảng phất ở chóp mũi anh. Thành Hải Đông hít sâu một hơi, thỏa mãn hưởng thụ hương vị của riêng cô, anh rất nhanh trở lại biểu tình đứng đắn, nghiêm túc, quay người ngồi ngay ngắn trên xe.

“Được rồi, vịn chặt lấy bả vai của anh, chúng ta đi thôi.” Thành Hải Đông hô to.

“Đồng ý.” Đỗ Tiểu Nguyệt gật đầu, bàn tay nhỏ bé vịn lấy bả vai to lớn của anh, thấy cô ngoan ngoãn nghe lời anh vui vẻ cười theo.

Xe máy liền như vậy ra khỏi con ngõ nhỏ hẹp, hòa vào dòng xe đông đúc của buổi tối thành thị.

“Có cảm thấy lạnh không?” Thành Hải Đông ân cần hỏi han.

“Không đâu” Anh cao lớn như vậy, cơn gió lạnh thổi đến đều được anh cản lại, làm sao có thể lạnh được?

“Em không thể ăn được món nào?” Anh lại tiếp tục hỏi.

“Không thể dùng đồ ăn hải sản, vì em bị dị ứng”

Đỗ Tiểu Nguyệt ngồi ở phía sau anh, cơn gió lạnh thổi ào ào qua nón bảo hộ. Anh lái xe tốc độ không chậm, có thể nói kĩ thuật lái xe của anh rất cừ, ngay cả người ngồi ở phía sau rất thoải mái, không có một chút sốc nảy, say xe.

Xe máy rất nhanh chạy qua khỏi một con đường lớn, anh không hề mở miệng hỏi thêm câu nào, Đỗ Tiểu Nguyệt ở phía sau lại bồn chồn, không yên, vắt hết óc cũng không biết nên nói cái gì.

Cô ngẩng đầu nhìn phía trước, há miệng muốn nói.

“ Kìa anh..... là đèn đỏ.” Cô đột nhiên kêu to.

“ Ủa” Thành Hải Đông sáng khoái thừa nhận , thậm chí còn khoái ý cười ra tiếng.

Tiếng cười thật giòn tan, hai bờ vai của anh chấn động run lên, làm cho lòng bàn tay của Đỗ Tiểu Nguyệt ướt đầm mồ hôi.

“ Đèn đỏ không dừng ư.....” Cô nhỏ giọng nói.

“ Ủa, bắt quá ở đây rõ ràng có bốn làn đường dành cho xe chạy, lại chưa từng lái xe như vậy ở trên đường nên anh mới mạo hiểm như vậy . Huống hồ chỉ thử một lần cảm giác vượt đèn đỏ, nếu không người ta làm sao biết anh là người ở cảng Cao Hùng. Ha...ha...” Hân vừa nói, vừa cười .

“ Người Cao Hùng nào có như vậy không tuân thủ quy tắc giao thông.” Cô theo trực giác phản bác lại.

“ Bởi vì em là một cô gái ngoan hiền, cho nên mới như vậy khuôn phép tuân thủ các quy tắc giao thông. Bằng không chúng ta cá cược với nhau một phen, lấy xuất phát điểm từ đây cho đến gần chỗ chợ đêm, đếm thử xem sẽ có bao nhiêu người vi phạm quy tắc. Nếu số người vi phạm không vượt qua mười người, thì anh sẽ thua. Người nào thua cuộc sẽ phải mời người kia uống sữa đu đủ ở Lục Hợp chợ đêm quán cũ.”

“ Được” Đỗ Tiểu Nguyệt dùng sức gạt đầu, nón bảo hộ đánh “ Cộp” một tiếng lên bờ vai của anh. (XX: kiểu này chắc rêm mình a!)

Hai người đều cúi đầu nở nụ cười, Đỗ Tiểu Nguyệt trong lòng không mấy yên tâm cũng bởi vì tin tưởng, mà thoáng cái im lặng không nói thêm.

Thành Hải Đông cho xe máy giảm xuống tốc độ, an phận chạy chậm lại , bởi vì công trình tu sửa đường ray xe điện ngầm chưa hoàn thành khiến cho xe ở trên đường bị tắt nghẽn thành hàng dài, làm xe bọn họ kẹt lại ở giữa.

Cái chính là, bọn họ bắt quá mới đi ngang qua hai giao lộ, Thành Hải Đông đã muốn đếm đến gần mười người vi phạm.

Theo đèn đỏ quẹo phải, nghịch hướng với làn xe bên cạnh người đi lại không đi vào làn đường dành cho người đi bộ tự nhiên đi lạc hướng, mấy hành vi phạm quy tắc đều không không tránh bị anh đếm được.

“ Em thua, tổng cộng có mười sáu người vi phạm.” Gần đến Lục Hợp chợ đêm anh nhanh chóng cho xe dừng hẳn lại, Thành Hải Đông cười đùa nói với cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt cúi xuống nón bảo hộ, lại vẫn cau mày.

“ Như vậy không đúng a, nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?” Cô bình thường ra khỏi nhà đều đi xe điện ngầm hay xe buýt, căn bản không chú ý tới mọi người cư nhiên lại không tuân thủ quy tắc giao thông.

“Yên tâm , người Cao Hùng rất tốt bụng, nhiệt tình, vạn nhất thật sự có người xảy ra tai nạn xe cộ, mọi người đều sẽ dừng lại hỗ trợ .” Thành Hải Đông tự nhiên nói cười, vỗ vỗ bả vai của cô an ủi. (trời ạ)

Nói gì vậy! Đỗ Tiểu Nguyệt dờ khóc dờ cười liếc nhìn anh một cái, lại vì anh mỉm cười, con người đen lấp lánh mà khiến cô xấu hổ cúi đầu.

“ Em chịu thua chưa, mời anh uống sữa đu đủ đi.” Thành Hải Đông nhẹ nhàng nói, phá vỡ bầu không khí trầm mặc, ngại ngùng.

Đỗ Tiểu Nguyệt thoải mái cười vì anh lại chủ động tìm đề tài để trò chuyện, nếu không cô thật sự lại bắt đầu cảm thấy e ngại, khó xử rồi.

Lục Hợp chợ đêm lúc bảy giờ rưỡi, có rất nhiều đám đông bắt đầu tụ tập.

Cô ở cổng trước mua hai chén sữa đu đủ, mới uống được một ngụm, liền nhin không được kinh hô ra tiếng.

“ Rất ngon.” Cô tròn to mắt, hai tay cầm chén sữa mát lạnh, có màu trắng đục rất thơm.

“Bởi vì trái đu đủ rất chín mọng nên nước sữa rất ngọt dịu, lại dùng đường phèn cũng không dùng đường trắng để nấu, hương vị đương nhiên là bất đồng.” Thành Hải Đông ngó nghiêng cô hứng phần thưởng thức, cảm thấy rất thích khuôn mặt cô như vậy nhỏ nhắn, hồn nhiên, nụ cười tươi tắn rất thu hút.

“ Anh cực kì rất thích ăn này nọ sao?” Cô ôn tồn hỏi.

“ Anh thực thích ăn vặt, bởi vì hương vị rất lạ lại không cầu kì hình thức, không cần phải ngồi ăn nghiêm chỉnh, không cần ăn mặc đứng đắn, không cần đặt chỗ hẹn trước. Tóm lại, chính là ‘ thoải mái’ hai chữ này.” Thành Hải Đông sang sảng nói.

Đỗ Tiểu Nguyệt gật đầu, bởi vì nhìn thấy anh tâm tình vui vẻ khiến cô bị lôi cuốn theo, tâm trạng vốn dĩ khắt khe, tư thái e thẹn bất giác không biết từ khi nào dần dần thư giãn xuống không ít.

“Chúng ta trước đi ăn thử canh đầu cá hầm sen ở quán phía trước, tiếp theo dùng qua chén súp tuyết ngân nhĩ nóng hổi, sau đó dùng thêm món gì đó cho no bụng, cuối cùng là dùng món điểm tâm bánh đậu đỏ mềm mịn có tiếng từ lâu – Quán này người ta có cách chế biến rất đặc biệt, hương vị của sữa rất lạ, em nhất định phải thử qua một lần.” Thành Hải Đông ở trong đám đông đi ở phía bên ngoài, cô ở phía trong để tránh cho người qua lại đụng trúng.

Đỗ Tiểu Nguyệt nghe hắn nói một hồi, ánh mắt càng ngây dại, bụng réo rất cảm giác thấy rất đói.

“Có thể hay không ăn như vậy rất là nhiều?” Cô chỉ nghe thôi, liền đã cảm thấy no bụng một nửa .

“Bằng không, chúng ta hôm nay ăn trước một nửa, ngày mai lại đến ăn một lần nữa? Hắn cười hỏi, con người đen rạng rỡ tỏa sáng.

“Đồng ý.” Cô ngoan ngoãn gật đầu, không nghi ngờ chút nào lời nói của anh.

Thành Hải Đông nhếch mắt nhìn gương mặt nhu thuận của cô, đột nhiên ngửa đầu, cười to thành tiếng.

“ Em đó, thật sự rất dễ dàng bị người ta bắt cóc.” Hắn vỗ nhẹ lên mái tóc của cô, giống như một một người anh trai quan tâm em gái.

“Không có ai muốn ở gần em, em rất buồn .” Cô thấp giọng nói.

Thành Hải Đông dừng lại cước bộ? Trên mặt biểu tình nghiêm trang, nắm lấy bả vai của cô. “ Em đừng có buồn, em là chưa gặp được người thích hợp có thể làm hướng dẫn viên cùng em ăn uống, nói chuyện thoải mái, vui vẻ.”

“ Giống như anh bây giờ sao?” Đỗ Tiểu Nguyệt vừa mới mở miệng, bên tai lập tức ửng đỏ lên, hại cô xấu hổ mí mắt đều không dám mở ra, chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm dưới mặt đất.

“Ừa, giống như anh vậy.”

Thành Hải Đông nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, có chút kiêu ngạo, có chút bá đạo, nảy sinh càng nhiều khí lực mạnh mẽ.

“ Em có thể bảo anh buông ra” Anh thăm thì nói, rồi yên lặng ngóng nhìn cô hoảng hốt, khuôn mặt nhỏ nhắn biểu lộ vẻ nhút nhát, đáng yêu.

Đỗ Tiểu Nguyệt thân mình run rẩy, cũng rất nhẹ nhàng phe phẩy đầu.

“Vậy em hiện tại hãy nắm chặt tay anh thêm một chút.” Anh ôn tồn nói.

Đỗ Tiểu Nguyệt ngẩn ra, đầy khó hiểu, nhú mày nhìn anh.

Anh mở to mắt, đôi mắt sáng ngời lên, cười thật vui vẻ, sung sướng dường như anh vừa bắt được ngôi sao sáng ở trên bầu trời.

“Bởi vì, nếu em không nắm chặt tay anh thêm một chút, anh sợ anh sẽ giống như khí cầu giống nhau vì sung sướng, hạnh phúc mà bay lên trời mất.” Anh phấn khởi nhìn chằm chằm vào ánh mắt cô, con người đen lấp láy, đầy sùng nịnh, yêu thương đều dành cho cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt cảm giác rung động, đầy yêu thích, không dám lại nhiều lần nhìn hắn, vội vàng thuận miệng nói “ Em đói bụng.”

“ Cam đoan đem em vỗ béo.” Thành Hải Đông nắm chặt tay cô, đi về phía trước chỗ quầy canh cá nóng, dành lấy hai cái ghế. “ Ông chủ, cho hai chén canh cá nóng!”

Đỗ Tiểu Nguyệt nhìn bọn họ tay trong tay nắm chặt, cảm giác ngây ngô khẽ cắn môi, sau đó hiểu ý miệng khẽ cười thật ngọt ngào, hạnh phúc.

Cô không biết lần đầu tiên hẹn hò liền nhanh như vậy nắm tay có hay không vượt qua khuôn phép chừng mực của chính mình, nhưng có thể làm cho cô nói chuyện nhiều như vậy, lại còn làm cho cô cảm thấy ở cùng người khác phải rất thoải mái, anh chính là người đầu tiên!

Cô cùng Thành Hải Đông chỉ quen nhau mới bốn tháng .

Trừ bỏ anh đến Đài Nam công tác vài ngày, bọn họ mỗi ngày đều gặp mặt.

Lần này, anh đi vắng ba ngày liền vẫn không có tới , thậm chí ngay cả điện thoại cũng không thèm gọi cho cô.

Có phát sinh chuyện gì sao?

Mình có phải hay không nên gọi điện hỏi thăm anh ấy trước?

“ Tiểu Nguyệt, con đem mỳ sợi bỏ vào tô rau vừa mới luộc đi.” Bà Đỗ nhắc khéo con gái một tiếng.

“ A!” Đỗ Tiểu Nguyệt định thần lại nhìn lên, kinh hô một tiếng, vội vàng đem cái giá đựng rau luộc vừa này bỏ vào tô.

Đỗ gia có tiếng mì được trụng qua bằng nước canh hầm xương rất lâu , mùi vị rất ngọt, rau xanh lại tươi mới, sạch sẽ ăn vào rất bổ dưỡng, còn dùng nước suối thượng nguồn đun sôi luộc qua. Một khi đã dùng , hương vị sẽ không thay đổi nhớ mãi.

“Thực xin lỗi, con không có làm việc chuyên tâm” Đỗ Tiểu Nguyệt thật thà nói, một lần nữa lại thả vào một phần rau xanh đi xuống.

“ Hiện tại trong quán không có đông khách, con trước đi gọi điện thoại hỏi thăm Hải Đông đi, xem thằng bé có phải hay không sinh bệnh ? Bằng không, như thế nào liền ba ngày rồi cũng chưa đến?” Bà Đỗ nhẹ nhàng nói, cũng không nhẫn tâm nhìn con gái hoang mang.

“ Vâng ạ”

Đỗ Tiểu Nguyệt rất nhanh đem thức ăn trong tay xử lý một phần, liền bước nhanh đi xuống phía sau bếp, ở trong phòng rửa chén nhỏ, cầm lấy tạp dề lấy ra từ túi chiếc di động, ấn hạ số điện thoại quen thuộc.

Đô đô..... Cô nhíu mi, bụng đầy lo lắng.

Đô đô..... Cô tiếp tục cắn môi.

“A...” Một đạo âm thanh hỗn loạn, rất khó phân biệt giọng nói vang lên ở bên tai cô.

“Anh bị làm sao vậy?” Cô nhanh tay cầm lấy di động, biểu tình nóng vội thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi.

“ Đừng nói nữa, anh hiện tại sắp đến trước cửa nhà em.”

“ Để em ra đón anh.” Đỗ Tiểu Nguyệt liền cúp máy di động, thái độ vui mừng, khác thường chạy nhanh ra cửa trước.

Ngay tại cửa, Thành Hải Đông đang từ từ đi về phía cô đang đứng.

“Hi, nhìn thấy em thật là tốt.” Thành Hải Đông vươn tay về phía cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt chạy vội tới bên người anh, nhẹ nhàng cầm tay anh, làn da mát lạnh như băng từ tay anh dọa cho cô sợ hãi.

Cô hoảng hốt khi nhìn thấy bộ dáng tiêu tụy của anh, lại nhịn không được đau lòng sờ qua hai má hốc hác của anh.

“Như thế nào lại ốm đi nhiều vậy? Anh sinh bệnh sao?” Cô khẽ nâng nhẹ cánh tay, ánh mắt lo lắng hoàn toàn đặt trên người anh, không một giây phút nào rời đi.

“ Em giúp anh báo với hai bác là anh đến chơi đi.” Thành Hải Đông dịu dàng nói, nhìn ngấm khuôn mặt nhỏ nhắn đầy bất an, lo lắng của cô lại cảm thấy bệnh tình của chính mình đã muốn thuyên giảm hơn phân nửa.

Mới ba ngày không được gặp cô, Anh liền cảm thấy toàn thân không có chút sức lực hay tinh thần tí nào, có cảm giác chính mình bị thất lạc bộ phận nào đó trên thân thể, không có lúc nào được an tâm, bình tĩnh.

Anh vốn sống phóng khoáng, thích tự do tự tại, loại cảm xúc ràng buộc rất khác lạ này, khiến anh thực sự sợ hãi.

Cho nên, anh nhẫn nại không để chính mình chủ động gọi điện thoại, bắt buộc chính mình an phận ở nhà nghỉ ngơi thật tốt. Một ngày dài đi qua, rồi hai ngày trôi qua, anh lại bắt đầu cảm thấy sốt sắng, ảo não... cô ấy làm gì mà một cuộc điện thoại hỏi thăm cũng không có!

Cho nên, anh rút cuộc nhịn không được phải chạy đến đây, muốn đem tất cả sự tình chịu đựng mấy ngày nay nói rõ ràng ra hết.

Anh thật không muốn thiếu vắng cô!

“ Hải Đông này, cháu như thế nào mà gầy đi nhiều như vậy? Sinh bệnh có phải hay không?” Ông Đỗ cùng vợ vừa nhìn thấy Thành Hải Đông bộ dáng tiêu tụy, lập tức kinh hô ra tiếng, đi đến bên cạnh hỏi han.

“Bởi vì ba ngày không có tới đây tắm rửa.” Thành Hải Đông cười nói, biểu tình bông đùa, nhưng vẫn không dấu không đi được khuôn mặt tái xanh đầy mệt mỏi.

“Bị cảm, có phải hay không?” Bà Đỗ quan tâm hỏi han, tay sờ sờ cái trán của anh. “ Không có phát sốt.”

“ Cháu bị viêm dạ dày, hai ngày liền đều nôn mửa, nằm bất tỉnh nhân sự, hôm nay mới khỏe lên một tí liền ra khỏi nhà.” Thành Hải Đông cười khổ nói.

“ Tiểu Nguyệt, con nhanh chút dìu cậu ấy lên lầu nghỉ ngơi.” Ông Đỗ hăng hái nói.

“ Con dìu anh ấy lên lầu, chút nữa sẽ trở xuống phụ giúp quán ăn.” Đỗ Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng nói.

“ Chỉ còn lại có vài vị khách, đợi họ ăn xong ba mẹ sẽ dọn quán, con cũng không cần phải xuống đây .” Ông Đỗ vẫy vẫy tay, muốn bọn họ nhanh chút đi lên lầu, vợ chồng ông đã sớm đem Thành Hải Đông xem như con rể nhà mình mà đối đãi .

Đỗ Tiểu Nguyệt giúp đỡ Thành Hải Đông lên lầu, để cho anh ngồi ở sofa phòng khách.

Biết anh đang bị bệnh, trong lòng cô rất lo lắng, nhưng lại không biết như thế nào quan tâm, chỉ biết bối rối ở bên cạnh anh đi tới đi lui.

“ Anh có muốn uống một ít nước nóng không? Hay là dùng một chút canh nóng nha?” Cô nhỏ nhẹ hỏi.

“ Anh chỉ muốn em thôi.”

Thành Hải Đông nắm chặt tay cô, đem cô kéo đến ngồi bên cạnh anh, đôi mắt thâm thúy chăm chú nhìn khuôn mặt cô, đem tất cả bộ phận mắt, mũi, môi, lông mi, mí mắt ở trên khuôn mặt cô tỉ mỉ đánh giá trong chớp lát.

Cô có nét đẹp thanh tú, dịu hiền, khí chất cũng thực tao nhã, tuy cô không phải tuyệt sắc giai nhân làm cho người ta thần hồn điên đảo. Nhưng anh lại không có cách nào làm cho chính mình không nghĩ đến khuôn mặt cô?

Bởi vì mỗi một câu anh nói, cô đều thực chuyên tâm lắng nghe? Bởi vì bộ dạng cô khi cười lộ lên sẽ làm cho lòng anh hoàn toàn rung động, say mê? Cũng là vì cô căn bản chính là hình mẫu người vợ lý tưởng trong mộng của anh từ rất lâu rồi?

Thành Hải Đông nghĩ mãi không ra nguyên nhân, chỉ biết là cô rất hợp mắt anh, cho nên anh muốn buông lỏng chính mình đem cô ôm vào thật chặt hơn nữa.

“ Bị bệnh nặng như vậy, sao lại không gọi điện thoại cho em?” Đỗ Tiểu Nguyệt nắm cánh tay anh lay nhẹ, dịu dàng vỗ về gương mặt anh, mày khẽ nhăn nhúm ẩn hiện những nếp gấp khúc mờ mịt trên trán, giọng trầm thấp lắm lắm “ Mới có vài ngày thôi, như thế nào ốm đến như vậy?”

“ Vì sợ em sẽ lo lắng, cho nên mới không gọi điện thoại báo cho em hay.” Anh xuề xòa, đơn giản nói.

“ Anh không chịu gọi điện thoại đến, sẽ làm em càng lo lắng hơn.” Đỗ Tiểu Nguyệt nâng bàn tay nhỏ bé đánh nhẹ vài cái vào vai anh, tuy là giận dữ nhưng bởi giọng điệu nói chuyện rất mềm mỏng dường như không có một chút tức giận.

“ Bị ốm mấy ngày nay, anh nghĩ đến rất nhiều việc. Nghĩ đến mọi chuyện của chúng ta trong thời gian qua, không nên như vậy tiếp tục .” Thành Hải Đông nâng nhẹ cằm cô, nghiêm túc nhìn vào mắt cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt khẽ cắn môi, lập tức hai hàng nước mắt nhẹ nhàng tuôn rơi.

“ Vì sao lại khóc?” Thành Hải Đông luống cuống tay chân .

“ Anh là muốn chia tay.....” Cô khóc rầm rức, nghẹn ngào nói không hết câu, tay nhỏ bé che mặt, hai vai run rẩy .

Thành Hải Đông lập tức đem cô kéo vào trong lòng, ôm cô thật chặt chèn trước ngực anh ra sức trấn an .

“ Ngốc nghếch, nước mắt của em làm anh sợ muốn chết, anh làm sao có thể chia tay em.” Anh dịu dàng vuốt nhẹ những sợi tóc, vỗ về an ủi ở phía sau lưng cô.

“ Câu nói khi nãy của anh làm cho người ta hiểu lầm.” Đỗ Tiểu Nguyệt mở mắt, xem xét biểu tình anh một lượt, khuôn mặt buồn bã, rũ rượi khiến người ta đau lòng.

Thành Hải Đông còn chưa kịp giải thích rõ, trước hết đã ngã quỵ trước dự vọng của chính mình.

Anh phủ lấy đôi môi lạnh lẽo của cô, đem nước mắt của cô từng giọt trên quý hôn nhẹ qua.

Mặc dù rất muốn hôn cô ở rất nhiều chỗ, nhưng biểu tình e lệ, đầy nữ tính của cô, khiến anh không dám quá phận, đồng thời cũng làm cho anh càng thêm điên cuồng khao khát.

Giống như trước, anh giờ phút này rất kích động, nụ hôn càng sâu sắc, càng nóng bỏng không để cô có thời gian để thở hay chỉ là một tiếng than nhẹ thẳm thẳm trong miệng, cô hơi sợ hãi, nhẹ nhàng đánh vào cánh tay anh.

“ Đây là phòng khách của nhà em..... Không được.....” Cô mắc cỡ đỏ mặt khẽ nói.

“ Đúng vậy, anh hiện tại quả thật không nên hôn em, anh còn đang ốm.” Thành Hải Đông ảo não vỗ nhẹ miệng mình.

Đỗ Tiểu Nguyệt nghe vậy, rất nhanh ngẩng đầu nhìn vào đôi môi anh ở trước mắt mình khẽ cười, tỏ vẻ như không thèm để ý. Vì thẹn thùng mà hai má lại nở rộ hai đóa hoa hồng nhạt, nhìn xem anh chăm chú không chuyển mắt.

Thành Hải Đông nâng lấy khuôn mặt cô, biểu tình nghiêm túc, đôi mắt thâm sâu, nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt cô.

“ Hãy lấy anh.” Anh sâu sắc nói.

Lòng của cô như muốn ngừng thở, trái tim điên cuồng mà rối loạn tiết tấu, ở trong lồng ngực phập phồng rộn rã.

“ Vì sao lại muốn cầu hôn?” Cô nhỏ giọng hỏi, khẩn trương trông chờ.

“ Bởi vì anh đã nắm tay em, hôn môi em.” Thành Hải Đông nhẹ nhàng dùng sức ở thắt lưng của cô cố ý siết chặt.

“ Gạt người, đây là hiện đại cũng không phải cổ đại, nào có người hôn môi qua sẽ phụ trách .” Đỗ Tiểu Nguyệt trầm thấp lắm lắm, cô e ngại rút tay về, cách xa cánh tay anh một chút.

“Bởi vì đối tượng là em, cho nên anh mới nguyện ý phụ trách, nếu không chỉ hôn môi, trải qua nhiều chuyện khác anh đều đã làm, anh cũng không thể chịu trách nhiệm hết thảy.” Thành Hải Đông cười đùa nói, cánh tay dài lại duỗi ra liền đem cô ôm chặt trước ngực, lấy sức mạnh bá đạo mãnh liệt ôm cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt liếc anh một cái, lại cắn môi không nói lời nào.

Cô đương nhiên biết hẳn từng có vài cuộc tình đã qua, mọi chuyện trước kia đều là sự thật, cô không cách nào xóa bỏ, chỉ là cô không nghĩ tới chính mình rất là để ý.....

Cô không lên tiếng làm cho Thành Hải Đông hoảng hốt, anh khẽ cau mày, thậm chí mắng chính mình vì sao quá sơ ý như vậy.

“ Trong lòng có cái gì không thoải mái thì nói hết ra đi.” Thành Hải Đông nâng cằm cô lên, nhu tình dừng lại ở mắt cô.

“ Cái kia..... Những cuộc tình trước kia, anh sẽ không còn để tâm chứ? Những việc ấy đã thật sự qua đi rồi sao?” Cô thật cẩn thận nói hết nỗi niềm.

“ Đương nhiên có thể. Bất quá, vì đã trải qua nhiều thất vọng, cho nên anh mới càng thêm xác định, cần phải quyết tâm quý trọng người trước mắt.” Thành Hải Đông nhẹ nhàng hôn xuống môi cô.

“ Thực xin lỗi, lòng em lại nhỏ nhen.” Cô đem hai má đỏ bừng chôn vào vai anh, ngượng ngùng nói.

Thành Hải Đông nhin không được lấy môi nhẹ nhàng hôn phớt qua gò má phỉm hồng của cô.

“ Anh thích bộ dáng em khi quan tâm anh, cho nên anh muốn cướp em mang về nhà. Anh không còn cách nào khác cả, muốn mỗi một ngày luôn nhìn thấy em, cho nên anh muốn cưới em ngay lập tức. Chỉ cần một ngày chưa mang em về nhà, anh sẽ rất lo lắng đề phòng, sợ hãi người khác sẽ cướp mất em, cho nên anh muốn lấy em. Xin hỏi, cô Đỗ Tiểu Nguyệt, lý do cầu hôn như vậy có đủ nghiêm túc không?”

Đỗ Tiểu Nguyệt nắm cánh tay anh, đôi mắt mờ mịt sương mù, cô mỉm cười sung sướng, biểu tình hạnh phúc so với trăm đóa hoa nở rộ càng ngọt ngào, quyến rũ.

“Em nguyện ý.” Cô nhẹ nhàng vòng qua ôm lấy cổ anh, đón nhận nụ hôn nồng nàn từ anh.

“ Tiểu Nguyệt a, con nhanh đi nấu chút cháo nóng cho Hải Đông ăn. Á ...”

Bà Đỗ vừa mở ra cửa phòng khách, đã thấy con bà đang rất thân mật, trong khoảng thời gian ngắn bà như thể nào ứng đối cho phù hợp, chỉ có thể ngơ ngác, trân trối tại chỗ.

Đỗ Tiểu Nguyệt đẩy ra Thành Hải Đông, đem hai tay ôm lấy mặt, cảm thấy lúc này nhất định là thời khắc khốn quẫn nhất trong đời cô.

“ Đều là người trẻ tuổi a.....” Bà Đỗ khẽ cười lui về phía sau từng bước, bản thân vì ngượng mà khuôn mặt cũng đỏ lên. “Không phải bị cảm sao? Không sợ bị lây bệnh a.”

“Bác Đỗ” Thành Hải Đông đứng lên, đứng đắn nói “ Cháu nghĩ muốn xin phép hai bác đem Tiểu Nguyệt gả cho cháu, để cho cháu được chăm sóc, yêu thương cô ấy cả đời.”

“ Sao?!” Bà Đỗ không dự đoán được Thành Hải Đông nhanh như vậy đã cầu hôn, có chút kinh ngạc nhìn anh, lại nhìn về phía con gái “ Con đã đồng ý rồi sao?”

Đỗ Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu.

Thành Hải Đông mặt mày phấn khởi nắm chặt tay Đỗ Tiểu Nguyệt, cười đến rạng rỡ.

“Ai nha, đây chính là đại sự a! Mẹ đi xuống gọi ba con đi lên nói chuyện.” Bà Đỗ vừa vui mừng lại sốt ruột, loáng một cái xoay người đã đi xuống lầu.

Thành Hải Đông thở phào nhẹ nhõm ra một hơi, vỗ vỗ ngực. “May mắn trước đó anh đã cầu hôn với em , nếu không anh có khả năng sẽ phải nói dối chuyện khi này, kỳ thật là em ôm lấy cổ anh trước, dù dẫu anh cùng phạm tội.....”

“ Anh còn dám nói..” Lỗ tai của cô bắt đầu ửng hồng, ghen ghét đậm chân.

“ Anh còn muốn nói rất nhiều thứ, trong tương lai sẽ còn có rất nhiều chuyện muốn cùng làm với em — anh muốn cho em nằm trong bồn tắm lớn có rượu sâm banh, nhìn bộ dáng em động tình, nhìn làn da ẩn hiện dấu hôn ngân”

Thành Hải Đông ôm lấy thắt lưng cô, chớp mũi của cô chạm nhẹ cổ anh dụ hoặc, bằng những ngôn ngữ kích thích của anh khiến làn da vốn trắng mịn hoàn toàn của cô nhiễm một tầng màu hồng.

“ Em không thích nghe!” Đỗ Tiểu Nguyệt nhắm chặt mắt, mặt đỏ tai hồng che lỗ tai.

“ Em không muốn nghe liền không cần nghe, dù sao chúng ta về sau có rất nhiều thời gian thực tế để luyện tập.....”

Thành Hải Đông khẽ cắn xương quai xanh của cô, đầu ngón tay thô dài lướt qua phía trên bờ vai, lại càng thêm làm càn thân mật tiếp xúc, khiến thân mình cô run rẩy đến không còn cách nào khác ngồi thẳng.

Ánh mắt anh nóng rực, nhìn chăm chăm vào cô, ám chỉ những ngày dài về sau sẽ càng nhiều nóng rực, mãnh liệt.

Cô khẽ lắc đầu, thở phì phò ra tiếng— nếu nói quen nhau lâu như vậy, còn có cái gì không có thói quen trong lời nói, anh thường xuyên nhiệt tình làm cho cô không còn cách nào chống đỡ nổi.

“ Hai đứa vẫn còn quyến luyến nhau sao!” Ông bà Đỗ vừa đi lên trên lầu, liền nhìn thấy con gái còn thân mật hôn môi , nhin không được mở miệng trêu đùa.

“ Chúng con..... Không có làm gì cả!”

Đỗ Tiểu Nguyệt then thùng, bật người dậy, lúc này dừng khí muốn ở lại phòng cũng không có, cô trực tiếp đi vọt vào trong phòng, chính mình đè nén xuống cảm xúc ngượng ngùng.

Cô dán chặt tai tại cánh cửa, nghe lén bên ngoài đang nói chuyện.

“ Bác trai, bác gái con muốn xin phép hai bác được kết hôn với Tiểu Nguyệt.” Thành Hải Đông nói.

“Nên đổi cách xưng hô đi, gọi là ba mẹ .” Ông Đỗ cười ha ha nói. “ Ba mẹ con đã biết chuyện này chưa?”

“ Con đã nói qua với ba mẹ muốn kết hôn với Tiểu Nguyệt, hai người họ muốn con tuần sau mời ba mẹ Tiểu Nguyệt dùng bữa cơm, thuận tiện bàn bạc việc hôn sự của hai đứa.”

“Người nhà con thực dân chủ”

“ Đúng vậy, ba mẹ con luôn tôn trọng ý kiến của con cái.”

Đỗ Tiểu Nguyệt nghe lén bên ngoài cửa nói chuyện, cười đùa vui vẻ, nhin không được khóe môi gợn lên, ngây ngô cười .

Cô biết nếu kết hôn là phải rời khỏi gia đình mình, từ giờ trở đi cô sắp bước đi trên một con đường mới cần phải có trách nhiệm nhiều hơn.

Nhưng tình cảm mà Thành Hải Đông dành cho cô rất sâu đậm, rất ấm áp làm cho mọi lo lắng trong lòng cô rất nhanh đều tan biến, không hề có cảm giác quá sức trên vai, vì thế cô chỉ có thể vui vẻ, chỉ có thể mỉm cười, chỉ có thể hạnh phúc chờ mong ngày sẽ là –

Bà Thành!

3. Chương 3

Cùng với một người đàn ông chỉ mới quen biết có bốn tháng, chớp mắt đã kết hôn, Đỗ Tiểu Nguyệt ngay cả mơ cũng chưa từng nghĩ tới.

Nhưng quả thực cô cùng với Thành Hải Đông sau khi quen biết bốn tháng đã bắt đầu chuẩn bị kết hôn, trong vòng một tháng đã nhanh chóng định hôn, lo chuẩn bị các hạng mục của lễ cưới, chuẩn bị tới lễ đường.

Anh mời ba mẹ anh tới gặp mặt, tộc trưởng hai nhà gặp nhau, hôn sự của bọn họ chỉ nói hai ba câu đã được chu toàn.

Cô gả đi cũng không xa, Thành gia cách nhà mẹ đẻ chừng 20 phút đi xe mà thôi.

Cô không có vấn đề gì về việc chị em dâu, bởi vì Thành Hải Đông là con trai duy nhất.

Chỉ có một điều làm cho Đỗ Tiểu Nguyệt mất ngủ, cô rất sợ mình không có biện pháp ở chung tốt với bà mẹ chồng.

Cô rất thận trọng, sẽ không dễ hòa nhập cuộc sống mới. Mà ba mẹ chồng cô đã sống hơn nửa người, nên cô cũng không nghĩ tới mình sẽ tập tành nói năng ra sao, mà chỉ mong họ cho cô một ít thời gian, để cô tỏ rõ lòng hiếu thuận với họ.

Buổi sáng ngày tân hôn, Đỗ Tiểu Nguyệt đứng ở trước gương trong phòng trang điểm, nhìn cô dâu được trang điểm trong gương, trên đầu phủ lụa trắng điểm thêm những nụ hoa hồng.

“Cố lên!” Cô nhìn mình trong gương nói.

Cửa “Phanh” một tiếng bị đẩy ra, Đỗ Tiểu Nguyệt giật mình một chút nhìn lại...

Một người mặc lễ phục màu bạc lộ ra bờ vai đi vào.

“Chị họ.” Đỗ Tiểu Nguyệt kinh ngạc nói, tay đeo găng khề lỏng vào nhau.

Bọn họ từ nhỏ là hàng xóm cách vách, dì, dượng luôn rất tốt, khi ba mẹ cô mở quán, cũng có dì góp vốn thêm vào, cho nên từ nhỏ cô đã có thói quen nhìn thấy chị họ ra ra vào vào.

Nhưng mà cô vẫn không quen cảnh chị họ mình có những lời phê bình thái quá từ khi chị ấy lớn lên.

“Sao nhanh vậy đã kết hôn, em đòi như vậy à?” Tiền Phái Lam quàng bóp da sang một bên, ánh mắt nhìn chằm chằm sợi dây kim cương trên cổ Đỗ Tiểu Nguyệt, ít nhất phải 2 cara!

“Không có, là ba anh ấy hy vọng sớm kết hôn một chút.” Đỗ Tiểu Nguyệt nói.

“Quả thực rất vội, hai người quen nhau rồi đi tới kết hôn không đến nửa năm!” Tiền Phái Lam đến trước gương chỉnh lại kiểu tóc của mình, cố tình che dấu tâm địa khi nói: “Chị thấy phòng khách nhà em đều trang hoàng lại, là ai lo tiền?”

“Đều là do Hải Đông một mình ôm lấy mọi việc, chính là anh ấy thiết kế!” Đỗ Tiểu Nguyệt cười nói.

“Chị còn tưởng anh ta bắt quá chỉ là một tên đốc công, xem ra gia cảnh rất khá.” Tiền Phái Lam có chút không vừa ý liếc mắt ngắm em họ mình diện váy áo cùng phụ kiện.

Áo cưới của Đỗ Tiểu Nguyệt là áo được thiết kế riêng, chỉ riêng váy đã hơn mười vạn. Trong dịp kết hôn này, không phải Đỗ Tiểu Nguyệt đi đến tiệm áo cưới chọn kiểu, mà là mời một nhà thiết kế riêng cho trọn buổi hôn lễ. Mời riêng một nhà thiết kế như vậy, ít nhất cũng phải mất hơn hai mươi vạn!

Cô ta nghĩ rằng em họ mình sẽ như khi mình kết hôn rất phô trương, ai ngờ khi Đỗ Tiểu Nguyệt kết hôn lại như kẻ kẻ ngốc chẳng thèm hé răng.

“Chị có thời gian đi gặp vào vị thầy tướng số.” Tiền Phái Lam nói.

“À.” Đỗ Tiểu Nguyệt lên tiếng, biết rằng nếu mình không lên tiếng thì chị ấy cũng sẽ nói tiếp thôi.

“Thầy tướng số nói, mệnh của chị chắc chắn là gả cho kim quy tể (rùa vàng), cho dù không gả cho bác sĩ cũng là gả cho luật sư, kiến trúc sư, cả đời áo cơm không sút mẻ.”

“Vậy thật tốt.” Đỗ Tiểu Nguyệt ngoài cười ra, trong lòng cũng có chút khản trương. Bởi vì chị họ cô một khi mở miệng, nếu không phê bình người khác thì không thể nào kết thúc lời được.

“Đúng vậy, chị thấy thật không sai, nên thuận tiện cũng giúp em xem mệnh số luôn, dù sao chị cũng biết ngày sinh tháng đẻ của em.” Tiền Phái Lam vuốt mái tóc, nhẹ nhàng băng quơ nói.

Đỗ Tiểu Nguyệt nắm chặt tay, trong lòng có chút phẫn nộ. Chị họ cô dựa vào cái gì mà đem chuyện riêng tư của cô nói cho người xa lạ, dựa vào cái gì mà để cho người ngoài phê bình chuyện của cô.

“Em không muốn biết thầy tướng số nói em ra sao à?” Tiền Phái Lam hỏi.

Đỗ Tiểu Nguyệt nhìn biểu tình kiêu ngạo của chị họ mình, cô đột nhiên nhớ tới Thành Hải Đông từng nói với cô, nếu cô muốn không để ý tới chị họ mình nữa thì phải học cách không để những lời của chị ta ở trong lòng mình, học cách không quan tâm tới chị ta.

“Chị, em không muốn biết thầy tướng số đó nói cái gì.” Đỗ Tiểu Nguyệt nói, trên vẻ mặt cứng rắn có chút tươi cười.

Tiền Phái Lam nheo mắt, cười lạnh một tiếng “Chị có lòng, ai biết em giờ như đại tiểu thư không quan tâm đến.”

“Cám ơn chị quan tâm. Em không cần biết kết quả của thầy tướng số, cho dù về sau em gặp khó khăn, em cũng sẽ cố gắng vượt qua khó khăn.” Đỗ Tiểu Nguyệt cúi đầu nói, không muốn tranh chấp với chị ta nữa.

“Cố gắng cũng vô dụng, em trời sinh đã phúc bạc mệnh nhúc, nhất định cả đời bị người ta dắt mũi, kết hôn nửa năm sẽ thấy sai lầm...” Hai mắt Tiền Phái Lam sáng lên, giọng nói càng lúc càng lớn.

“Em không muốn nghe!” Đỗ Tiểu Nguyệt nâng cao âm điệu, lần đầu tiên ngắt lời của Tiền Phái Lam.

Tiền Phái Lam sững sốt, sắc mặt khó coi.

Bụp bụp bụp bụp ...

Tiếng pháo nổ liên không dứt từ cửa sổ truyền vào.

“Chú rể đến rồi, chuẩn bị nhanh nào.” Bà mối hô to gọi nhỏ đi vào cửa, mắt hấp háy nói: “Mau đến đón người từ trên xe hồng nào!”

“Phùng má giả làm người mập.” Tiền Phái Lam hừ lạnh một câu.

Đỗ Tiểu Nguyệt co rúm người lại, giả bộ không nghe lời mỉa mai kia của chị họ.

“Hôm nay là ngày cát tường, nếu cô không muốn nói lời cát tường, xin mời đi ra phòng khách ngồi đi.” Bà mối không khách khí chỉ huy.

Tiền Phái Lam cũng không quay đầu đi thẳng ra ngoài.

Đỗ Tiểu Nguyệt ngồi ở mép giường, nghĩ lại rốt cục mình đã mạo phạm gì chị họ mình, nếu không vì sao chị ta lúc nào cũng nhỏ mọn không buông tha cho cô? Ngay cả ngày kết hôn đáng mừng của cô, chị ta cũng không quên tặng cho cô bốn chữ “phúc bạc mệnh nhúc”, phá hoại tâm tình của cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt cố gắng nhếch khóe miệng mỉm cười tươi tỉnh, không được để bản thân mình bị ảnh hưởng.

Hôm nay không phải là ngày vui của cô sao! Cuộc sống của cô không phải rất được sao, Hải Đông xem cô như bảo bối, ông trời nhất định rất có mắt, cô tin tưởng cô sẽ có được hạnh phúc.

“Chú rể vào cửa!”

Sau tiếng hô của bà mối, Thành Hải Đông khó thấy trong bộ tây trang xuất hiện. Tuy ăn mặc nghiêm chỉnh, có vài phần khí chất, nhưng cũng không giảm đi tư vị đàn ông hoang sơ.

Đỗ Tiểu Nguyệt nhìn anh, trong lòng đột nhiên ngượng ngùng.

Thành Hải Đông tay cầm hoa cưới màu hồng nhạt, hai mắt hoàn toàn không thể rời đi bóng dáng trắng tuyết tiêm mỹ của cô.

“Em thật đẹp.” Anh đem hoa trong tay giao cho cô.

“Cám ơn.” Đỗ Tiểu Nguyệt nở nụ cười, cảm thấy mình thật hạnh phúc.

“Chú rể kéo lụa trắng cho cô dâu...” Bà mối ở bên cạnh ra lệnh “Chú rể và cô dâu làm lễ tế tổ...”

Đỗ Tiểu Nguyệt theo sự giúp đỡ của Thành Hải Đông ra khỏi phòng khách, hai người đi tới điện thờ tế tổ, vừa hành lễ xong, cô liền nghe thấy âm thanh mẹ cô khóc nức nở.

Đỗ Tiểu Nguyệt cắn môi, nước mắt muốn trào ra.

“Hải Đông, Tiểu Nguyệt nhà chúng ta tính thẹn thùng, nhút nhát, con phải bỏ qua cho nó nhé.” Bà Đỗ luyến tiếc con gái, vừa khóc vừa nói.

“Mẹ, con nhất định sẽ vậy.” Thành Hải Đông thành khẩn nói.

“Được rồi, cô dâu bái lễ với cha mẹ.” Bà mới lại nói, “Chú rể có thể cúi đầu.”

Thành Hải Đông ôm khuỷu tay Đỗ Tiểu Nguyệt, không chút do dự cùng cô quỳ xuống.

Đỗ Tiểu Nguyệt bởi vì trong lòng thương tiếc, hai mắt sớm đã đầm lệ lờ mờ.

Rõ ràng biết nhà chồng cách nhà mẹ đẻ rất gần, rõ ràng Thành Hải Đông cũng nói cô mỗi ngày đều có thể về nhà, nhưng trong lòng cô vẫn bất an không yên, như thể cô sắp phải rời xa nơi chôn rau cắt rốn.

Mặc kệ sẽ có được bao nhiêu thoải mái, dù sao cô cũng phải gia nhập vào một gia đình khác!

Thành Hải Đông ôm bờ vai run run của Đỗ Tiểu Nguyệt, anh ngừng đầu kiên định nhìn bố vợ, mẹ vợ.

“Ba mẹ, cảm ơn hai người đã chiếu cố Tiểu Nguyệt, nhờ hai người dạy dỗ, mà con mới có được người vơn ngoan hiền như vậy. Con xin dùng sinh mệnh của mình đảm bảo, tuyệt đối chăm sóc cho cô ấy thật tốt.” Thành Hải Đông đứng đắn nói.

Lão Đỗ và vợ phiếm hồng hai hốc mắt, nâng con gái, con rể dậy, bà mới lại còn vội vàng chấm thêm ít phần, giúp cô dâu chỉnh trang lại lớp trang điểm.

“Cô dâu đừng khóc, lớp trang điểm sẽ trôi đi, như vậy không đẹp.” Bà mới oa oa kêu to.

“Để anh giúp.” Thành Hải Đông nhận lấy khăn giấy, thật cẩn thận thấm đi nước mắt của cô, nước mắt cứ thế tuôn tràn.

“Cảm ơn.” Đỗ Tiểu Nguyệt cầm tay của Thành Hải Đông, nhỏ giọng nói.

“Cảm ơn cái gì? Làm hư em, chính là mục tiêu nhân sinh trong tương lai của anh, chút nước mắt này chỉ là chuyện nhỏ.” Thành Hải Đông nháy mắt với cô, ánh mắt sáng quắc khóa trụ mắt cô, đôi mắt long lanh xin đẹp như của trẻ con.

Ánh mắt của anh rất rõ ràng, không hề che dấu vẻ kìm nén dục vọng.

Hai gò má Đỗ Tiểu Nguyệt hóa hồng cắn môi, cúi đầu né mắt anh.

“Đêm nay xem em chạy đi đâu...” Thành Hải Đông cúi người, nhẹ nói bên tai cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt thiếu chút gục đầu xuống tận ngực, hai bên tai đều nóng rực cả lên.

“Lên xe! Đừng chậm trễ giờ lành.” Bà mới kêu to, nói với mọi người trong buổi lễ.

Đỗ Tiểu Nguyệt không kịp thẹn thùng quá lâu, đã bị bà mới sắp lại, cầm gậy trúc dẫn vào trong xe.

Cô ngồi vào bên trong xe, tiếp nhận khay trà và cây quạt, nhìn ba mẹ đem nước gạo trắng tát về phía xe hoa, chúc phúc cho cô từ nay về sau không lo cơm áo.

Xe lăn bánh, Đỗ Tiểu Nguyệt thò tay ra, ném cây quạt trên tay mình.

Thành Hải Đông nhìn hành động của cô, nhin không được nhẹ cười thành tiếng.

“Anh cười cái gì?” Cô nghiêng người, ánh mắt chuyển từ bóng dáng ba mẹ ở phía xa nhìn lại mặt anh.

Thành Hải Đông xích lại gần cô, cầm tay cô, nắm thật chặt.

“Quăng cây quạt có dụng ý muốn cô dâu mới vứt bỏ đi cá tính không tốt, đừng để tính tình đó theo về nhà chồng. Em vốn đã không có tính xấu gì, đã đánh rớt cây quạt kia, chẳng phải về sau càng phải thuận theo ý anh sao?” Anh nhìn toàn thân lụa trắng của cô, ngoài vẻ ôn nhu ra vẫn là khuôn mặt vô cùng ôn nhu.

“Nếu anh dám khi dễ em...” Đỗ Tiểu Nguyệt cắn môi, nhú mào suy nghĩ.

“Em tính làm gì?” Thành Hải Đông làm ra vẻ chăm chú lắng nghe.

“Em sẽ...” Đỗ Tiểu Nguyệt nhìn bộ tịch chuẩn bị xem kịch vui của anh, cô vắt óc suy nghĩ, muốn nói ra một câu có thể dọa anh, “Nếu anh khi dễ em, em sẽ khóc đến mức anh không chịu nổi!”

“Ha...”

Thành Hải Đông bỏ xuống vẻ khách khí tuôn ra một tiếng cười to, đến nỗi lái xe cũng nhịn không được mà quay đầu lên nhìn.

“Thật mệt cho em phải suy nghĩ, khóc đến mức anh không chịu nổi.” Thành Hải Đông ôm cô cười thật lớn, cười đến mức chảy cả nước mắt, thậm chí úp mặt vào phần lụa trắng của váy cô cũng không át được tiếng cười, “Anh thua! Em thật lợi hại! Anh quả thật không chịu được nước mắt của em.”

“Em nói đùa thôi, em sẽ không khóc loạn. Nếu quả thực khóc đến phiền lòng anh, anh không để ý tới em, người thiệt không phải em sao?” Cô nhỏ giọng nói, đầu ngón tay vỗ về sợi tóc đen bóng của anh.

“Yên tâm đi, anh cũng không muốn làm em khóc.” Thành Hải Đông nhướn mày, nghịch ngợm chớp mũi của cô, “Vì chuyện vui mà khóc có tính không?”

Hai đôi mắt Đỗ Tiểu Nguyệt mong nước nhưng mang ý cười như mặt trăng, cô ôm lấy gáy anh, áp vào hai má ấm áp của anh: “Chúng ta sẽ thật hạnh phúc.”

“Đương nhiên.”

Thành Hải Đông cười cắn nhẹ vành tai của cô—đó là nơi duy nhất trên mặt cô không dính phấn trang điểm.

Cô cũng cười, nụ cười này tựa như nụ cười của bao cô dâu mới khác, có pha chút lo lắng cho cuộc sống tương lai mà các cô dâu mới cũng hay gặp phải.

Hai người mỉm cười nhìn nhau, dải băng hồng bay bay trên xe hoa, trong một ngày tốt chỗ họ trên đường, từ từ đi vào con đường cuộc sống hôn nhân không biết có bao nhiêu hạnh phúc và đau khổ...

Sau khi Thành Hải Đông và Đỗ Tiểu Nguyệt kết hôn không lâu, cha của Thành Hải Đông chính thức đem khách sạn, công ty, nhà xưởng giao lại toàn bộ cho Thành Hải Đông xử lý.

Thành Hải Đông biết rõ cục cha mình đã nhận định năng lực của anh, trong lòng rất vui, vì không muốn cha mình thất vọng, anh bắt đầu chuyên tâm vào việc phát triển sự nghiệp của gia tộc.

Trên thực tế, hai tháng sau tân hôn, trừ lúc hưởng tuần trăng mật ở Nhật Bản bảy ngày, anh cùng vợ mình sớm tối ít gặp, đa số thời gian anh đều đi sớm về trễ.

Thói quen vốn có hoặc có chút bốc đồng của phụ nữ, có lẽ luôn chiếu cố tới anh, chỉ muốn phê bình kín đáo, chỉ có vợ của anh, Tiểu Nguyệt—

Là người phụ nữ đáng yêu nhất, thủy chung chiếm vị trí cao nhất trong lòng anh.

Cho nên, công việc của anh, cuộc sống ly hôn ái, có thể vĩnh viễn không cần lo lắng.

Thành Hải Đông thoải mái, ngồi ở trong xe, một tay lái xe, một bên huyết sáo, một bên lo nhìn ngọn đèn giao thông phía trước. Chỉ nghĩ đến trong nhà có bóng dáng của cô vì anh mà bận rộn, anh cảm thấy có phải tiếp mấy công trình cũng không là gì.

Cô là một khối thủy tinh thuần khiết nhất của thiên hạ, trời sinh ra để anh đặt trong nhà mình, che chở. Anh sẽ rất lo lắng nếu để cho cô ra ngoài chịu khổ, bởi vì cô là người phụ nữ anh trân ái nhất.

Mà anh cũng biết tuy rằng mình một thân tự do tự tại, muốn làm gì, đi đâu cũng không có người ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn bị cô nắm trong tay.

Nhưng bởi đó là cô, cho nên anh không hề muốn kháng nghị.

Chiếc xe màu đen dừng lại trong gara, anh liền khẩn cấp nhảy ra khỏi xe.

Đêm nay anh không về nhà ba mẹ ăn cần hỏi han, anh muốn về nhà sớm một chút ôm vợ mình nha!

“Vợ yêu, anh đã về!”

Thành Hải Đông đẩy cửa, thanh âm lớn tiếng vang vọng trong phòng.

“Anh đã về.” Đỗ Tiểu Nguyệt từ phòng bếp chậm rãi đi ra, lập tức bị anh bắt trối vào trong lòng, hai người nép sát vào nhau không có một kẽ hở.

Hơi thở đàn ông của anh bao phủ cô, bức đi không khí mới mẻ xung quanh, làm cho cô không tự giác ngừng thở.

“Anh mệt mỗi cả một ngày, trên người đầy bụi, đi tắm rửa trước đi, được không?” Cô vỗ nhẹ bờ vai anh, khẽ hắt hơi, “Hắt xì!”

“Bụi không đấy, tránh ra!”

Thành Hải Đông đem cái áo khoác polo đen cởi ra, ném xuống sàn.

Mà cánh tay trái của anh từ đầu đến cuối chưa hề rời khỏi vòng eo của vợ mình, đôi môi trong nháy mắt khi quần áo rơi xuống liền hôn xuống Đỗ Tiểu Nguyệt.

Thành Hải Đông hôn lên cánh môi mềm mại như hoa đào, ngọt như kẹo đường của cô, phải bá đạo thưởng thức đủ hương vị của cô, mới bằng lòng thả người.

Hai tròng mắt Đỗ Tiểu Nguyệt khép hờ, hai má dựa vào lòng bàn tay anh, môi bị anh hôn nóng lên, hai gò má cũng đỏ ửng.

Anh cúi đầu nhìn cô, bất giác lại cảm thấy choáng váng.

Cô vợ nhỏ của anh ngày càng thay đổi, phụ nữ sau khi kết hôn không phải luôn mất đi một chút thần thái thời con gái sao?

“Hôm nay anh còn chưa đến chỗ ba mẹ phải không?” Đỗ Tiểu Nguyệt giương mắt nhìn anh, ôn nhu hỏi.

Cha mẹ chồng ở một căn hộ cách nhà họ mấy nhà, sau khi Thành Hải Đông đi làm về, thường hay ghé qua, cùng đàm luận công việc với ba chồng cô rồi mới về nhà nghỉ ngơi.

“Bỗng nhiên muốn phá lệ một ngày. Nhưng mà, sao em biết anh không đi?” Thành Hải Đông nghiêng người, mang cô về phía sofa bọc vải nhung ngồi xuống, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt tuyết trắng nhỏ nhắn của cô.

“Mẹ gọi điện thoại đến, nói bà nấu canh sâm, muốn chờ lúc anh về mang đến.” Tiểu Nguyệt bắt lấy bàn tay của anh đang cởi bỏ quần áo trên người mình.

“Đợi lát nữa chúng ta cùng nhau qua ăn, anh nghĩ anh như thế này cũng cần bổ khí.”

Thành Hải Đông thì thầm, phả hơi thở lên gáy của cô, yêu thích không thôi, quyến luyến ôm cô.

Bởi vì muốn để ý cô, anh thích cả khi nhìn cô nhăn mày, từ nay anh dường như sẽ mãi luân hãm vì mê luyến cô. Anh không phải là người miệt mài, cũng thừa nhận rằng mình chưa bao giờ đối với thân mình một ai đó mê muội như vậy...

Làn da của cô còn mượt mà hơn tơ lụa, mùi hương cánh môi của cô so với mật sữa còn thơm ngát hơn.

Thành Hải Đông làm càn trên người cô tìm kiếm cảm giác mà anh muốn, mà Đỗ Tiểu Nguyệt khi bị chồng mình tận lực trêu chọc trên thân thể mình, khó nhận được thân thể dựa trên sofa, phát ra tiếng rên rỉ.

Thành Hải Đông ôm thắt lưng của cô, làm cho cô cũng trở nên khao khát, đôi mắt Tiểu Nguyệt lấp lánh ánh nước, vừa vận phản chiếu ánh sáng ấm áp từ ngọn đèn trong phòng khách.

Thân mình cô run rẩy, mặc dù đã là vợ chồng một thời gian, nhưng cô vẫn không có thói quen ở một nơi sáng thế này thân thiết với anh.

“Anh đi tắm trước đi, được không?” Đỗ Tiểu Nguyệt ôn nhu nói, hai tròng mắt e lệ khẽ chớp.

Thành Hải Đông nheo mắt, cúi đầu nhìn cô.

Sợi tóc màu đen xõa trên trán, trên gương mặt anh tạo nên một nét ẩn hiện như bóng ma. Vốn khuôn mặt anh không mang vẻ tục tũn, nhưng trải qua một ngày mệt mỏi, trong ánh mắt đã tràn một nét dã tính, bình tĩnh sau thời điểm mệt mỏi, ngay cả những ý niệm văn minh nhất dường như cũng bị triệt tiêu mất.

Đôi mắt Thành Hải Đông lóe lên, nhếch môi cười, cười đến mức khiến cho Đỗ Tiểu Nguyệt phát hoảng.

“Được, theo ý em, tắm rửa trước.”

“A...” Đỗ Tiểu Nguyệt giật mình kêu lên, bởi vì Thành Hải Đông ngồi xuống ôm cô bế lên.

“Chúng ta cùng nhau tắm.” Anh cất bước chân dài đi vào phòng ngủ, một cước đá văng cửa phòng tắm.

Đỗ Tiểu Nguyệt thở gấp một hơi, đá chân muốn nhảy xuống đất.

“Buổi sáng hôm nay... Không phải đã cùng nhau tắm một lần...” Cô cố gắng hết sức nói ra những lời này, khi nói xong khuôn mặt xấu hổ đỏ lựng như muốn nổ tung.

Buổi sáng hôm nay, anh khiến cho cô người ở trên người anh, dùng phương thức kích tình yêu cô, khiến cho xương sống và thắt lưng cô ê ẩm cả một ngày. (Kat: mọi người tự bổ não ah)

“Buổi sáng tắm một lần chứng tỏ thân thể của anh rất tốt, hiện tại tắm thêm một lần, chứng minh anh sớm tối đều rất yêu em...” Anh hôn trụ đôi môi cô, buông đôi chân của cô xuống.

Thế là, hai chân Đỗ Tiểu Nguyệt vừa chạm đất, liền nhanh chóng xoay người hướng phía cửa phòng tắm chạy ra.

Nhưng hai tay Thành Hải Đông lại nhanh hơn, cô còn chưa kịp chạy nửa bước, anh đã túm cô đi vào dưới vôi hoa sen, nhanh chóng mở vôi nước.

Dưới nước lạnh Đỗ Tiểu Nguyệt hét lên một tiếng, nhanh chóng lui vào trong lòng anh.

Thành Hải Đông chỉ có chờ như vậy.

Anh hôn trụ môi của cô, tay cởi quần áo của cô, dần dần theo bọt nước lan truyền, nụ hôn của anh chạm tới từng nơi trên cơ thể cô, khiến cho cô toàn thân vô lực ngồi dựa vào ôm lấy thân hình anh, để cho anh trong lúc đầu óc cô mơ màng, dùng phương thức cuồng nhiệt rong ruổi trong cơ thể cô. (Kat: thỉnh các vị tiếp tục tự bổ não ah)

Trong lúc kích tình đó, Đỗ Tiểu Nguyệt cắn lên vai anh, khi cảm giác khoái cảm dâng trào, nhịn không được nức nở ra tiếng khóc, suy yếu đổ xuống trong lòng anh.

Thành Hải Đông hôn nhẹ mái tóc cô, ôn nhu vì cô mà tắm rửa cho cả hai.

Khi ra khỏi phòng tắm, thần khí anh thanh sáng, Đỗ Tiểu Nguyệt thì đã muốn suy yếu lực kiệt, chỉ có thể dựa vào anh để đứng thẳng.

Thành Hải Đông ôm cô đến phòng bếp, đem đồ ăn cô chuẩn bị anh sạch không còn một miếng.

Đỗ Tiểu Nguyệt quá mệt mỏi, miễn cưỡng ăn nửa chén cơm, buông đũa tựa vào bàn ngồi nhìn anh.

“Phu nhân à, thể lực của em không phải là quá kém chứ?” Thành Hải Đông nhin không được chế nhạo cô, gấp cho cô ăn một miếng cá.

“Không phải tại sức khỏe của em, đều là do anh rất...” Cô nhìn anh liếc mắt một cái, mặt lại đỏ đến mức không nói được gì.

“Quá lợi hại?” Thành Hải Đông tốt bụng cung cấp từ còn thiếu, còn tặng kèm theo một nụ cười dào dạt vẻ đắc ý. (Kat: không, là quá mặt dày!)

“Anh ăn nhanh đi...”

Đỗ Tiểu Nguyệt gấp một miếng thức ăn bỏ vào miệng của anh, tránh để cho anh nói xàm thêm.

Thể lực của cô vốn kém, nhưng cô cũng không biết khi “thân thiết vợ chồng” lại tổn hao khí lực như vậy.

Huống hồ, mỗi lần như vậy cũng phải hơn một giờ, loại vận động thì cũng chỉ có một mà thôi. Bình thường vợ chồng đều đi làm, tan tầm sớm cũng rất mệt mỏi, khí lực ở đâu ra mà nhiều như vậy?!

Đỗ Tiểu Nguyệt lại đỏ mặt, nhìn về phía thức ăn không dám nhìn anh.

“Vợ yêu à, chờ ngày nào đó em đến Đài Loan chứng kiến nhịp sống nhộn nhịp, nghe người ta bình luận về phẩm chất đàn ông, em sẽ biết em được gả cho một ông chồng khiến cho tất cả bà vợ trên thế giới này đều thêm nhỏ dãi...” (Kat: =.=! Anh YY vừa thôi Đông ca!)

“Ăn cơm.” Đỗ Tiểu Nguyệt lại gấp thức ăn vào trong cái miệng của anh.

“Ăn thật ngon.” Thành Hải Đông cảm thấy thật mỹ mãn, nuốt thức ăn.

Vợ của anh hỗ trợ bố mẹ vợ ở tiệm mì quả không uống phí, tay nghề của cô thật xuất sắc, năng lực chọn lựa nguyên liệu khiến người ta thật bội phục. Giống như ngày hôm qua cô mua được rau xanh dùng nước suối tưới trồng, món nào cũng thật sự ngon miệng, còn thêm vào đó mỹ vị thanh nóng đến khó cưỡng lại.

Ừ, bản chất tinh khiết, nên nấu thế nào ăn cũng rất ngon... giống như vợ của anh vậy.

“Anh ăn no rồi.” Thành Hải Đông ăn hết một bàn mỹ vị, cảm thấy mỹ mãn bụng bát đĩa, thở dài khoan khoái.

Vất vả công việc một ngày, được vợ hiền nấu cơm, lại thẹn thùng ngồi cùng giúp mình thưởng thức, người chồng như anh còn cầu mong gì hơn!

Thành Hải Đông nắm tay cô, đem ôm cô ngồi trên đùi mình.

Đôi môi nóng rực quyến luyến trên bờ môi cô khẽ ma sát, hai cánh tay rắn chắc chặt chẽ ôm lấy cô.

Trong lòng Đỗ Tiểu Nguyệt vang lên tiếng cảnh báo, biết rằng anh lại muốn, muốn...

“Anh... Chúng ta... Sau này không nên một ngày làm nhiều lần như vậy được không?” Hai tay Đỗ Tiểu Nguyệt túm lấy trước ngực áo anh, cố lấy dũng khí, lớn tiếng nói.

4. Chương 4

Cô ấy nói – cô ấy không nghĩ cùng anh thân mật làm nhiều thứ sao?

Thành Hải Đông mày rậm nhướng mi, nhanh nhạy đi về phía trước rồi dừng lại ở trước mắt cô.

“Em không thích?” Bả vai buông lỏng, thất vọng, anh hạ giọng năn nỉ, vẻ mặt thương tâm muốn chết.

“Em.....”

“Có lẽ đối với em đây quả thực là lần đầu làm như vậy...” Thành Hải Đông đột ngột nhếch mi, chớp mũi khẽ cọ cọ vào cổ của cô, ái muội không đứng đắn nhìn cô cười vang. “Buổi sáng thực là thích, vừa rồi mới một lần tựa hồ thực kì lạ không đợi a.”

“Đừng nói nữa.....” Đỗ Tiểu Nguyệt tránh khỏi cái miệng của anh, đôi mắt e lệ, hai gò má đỏ bừng.

Thành Hải Đông quả thực há hốc mồm, thật lâu đều nói không ra lời. Làm sao có thể, có người phụ nữ đã kết hôn được hai tháng, còn có thể xấu hổ đỏ mặt trông thật là xinh đẹp.

Thành Hải Đông lấy đầu ngón tay mơn trớn hai má cô, con ngươi đen phùng phực hỏa diễm càng thêm sức quyến rũ sẫm soi khuôn mặt cô, khiến vẻ mặt cô càng ngày càng hồng lên.

“Em không muốn lại làm! Em hôm nay mệt chết rồi, thật sự đó!” Đỗ Tiểu Nguyệt xấu hổ thẹn thì to nhỏ ra tiếng, vội vàng nghĩ muốn lấy tay anh đẩy ra ngoài.

“Em là ghét bỏ anh, bắt đầu đối với anh cảm thấy phiền chán.” Thành Hải Đông ôm lấy cánh tay cô, vẻ mặt đáng thương hề hề đem khuôn mặt ỉ ôi đặt trên vai cô.

“ Không phải vậy.....” Đỗ Tiểu Nguyệt xoay người lại, vừa then vừa vội nghĩ muốn giải thích. “ Em chỉ là..... Chính là em cảm thấy mỗi lần làm xong đều mệt mỏi quá, lập tức liền lăn ra ngủ, đối với anh em kỳ thật muốn cùng nhau trò chuyện thêm chút nữa”

“ Không thành vấn đề.” Thành Hải Đông vừa thấy bà xã đại nhân hốc mắt đỏ hoe, vội vàng đem cô nhẹ nhàng đặt trên đùi, nhẹ giọng dỗ dành “ Em muốn cùng anh tâm sự cái gì, nói đi nào!”

“ Anh hôm nay công tác thuận lợi không?” Cô hỏi.

“ Coi như là thuận lợi, trong vòng một ngày kiểm tra được cả ba công trình.” Thiếu chút nữa là bị nhóm thợ thi công làm cho đau cả đầu.

“ Gặp phải khó khăn gì sao?” Cô lại hỏi.

“Đáng ra trong thiết kế là phải phá cánh cửa, không hiểu sao thợ mới lại cứ nhiên ngốc như vậy đi phá trụ xà ngang. Làm cho mỹ thuật tạo hình của bản thiết kế nhìn không đúng lắm, ngày mai còn muốn quét nước sơn lần đầu. Còn có tiệm áo cưới ở giữa lưng chừng núi...” Thành Hải Đông vẻ mặt thất vọng, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng. “ Giữa hoàn thiện và sơ sai mỗi một góc độ anh xem xét lại phát hiện là bất đồng, dù sao cái người thợ mộc kia cũng là lần đầu tiên cùng anh hợp tác.....”

Thành Hải Đông đem hai má cọ nguậy vào những sợi tóc mượt mà của cô, miệng không ngừng khó chịu. “ Ngày mai còn muốn đi kí kết hai hợp đồng mới. Một cái công trình trường học thực tiễn toái, tiền đặt cọc chỉ có năm mươi vạn, lại có đến năm mươi chương mục thỏa thuận đi, trời ạ!”

Thành Hải Đông đột nhiên ngẩng đầu, bàn tay to nắm nhẹ hai vai đầy mỏi mệt. “ Nói thêm gì nữa, chắc anh mất ngủ.”

“ Không thể tìm ai đó giúp đỡ anh sao?” Đỗ Tiểu Nguyệt đau lòng hỏi.

“ Cái công trình này là do anh nhận thầu, có thể không ra mặt sao? Bất quá, để đốc công mới nắm bắt được tiến độ công việc thật tốt. Chờ anh ta vững chắc hơn, có thể hỗ trợ giám sát tiến độ về sau, lượng công việc của anh có thể giảm nhẹ đi một chút .”

Đỗ Tiểu Nguyệt tỏ vẻ hiểu biết khẽ gật đầu, đôi tay nhỏ nhắn vươn ra ôm chặt lấy anh.

Hải Đông đã từng nói qua với cô, kiến trúc sư ở phía Nam thành phố không nhất định là đứng đầu. Ngược lại, giống như Thành Hải Đông loại này luôn sát cánh cùng các thợ mộc, cùng nhau phối hợp, gắn bó lâu dài, hơn nữa lại quản lý cả đội thiết kế công trình, hiện đang rất được thị trường quan tâm.

Chỉ cần nhà đầu tư miêu tả sơ khởi, Thành Hải Đông bình thường tùy tay liền có thể thiết kế ra một bản vẽ phù hợp. Hơn nữa Thành Hải Đông rất có duyên với nghề này, phối hợp với tay nghề làm thợ đã lâu, ở Nam Bộ đã có ít nhất hai công trình lớn đều do nhóm thi công của anh xây dựng rất được yêu thích.

Dù sao nhà cửa ở Nam Bộ, có phong cách bày trí, thiết kế cũng không đơn giản cho lắm, hầu hết khách hàng cũng chỉ hy vọng mấy người thợ mộc xây nhà cho họ thật tráng lệ, bởi vậy Thành Hải Đông cùng đội thợ của anh, có nhiều khi trong công tác vẫn ứng phó không nổi .

“ Em cảm thấy rất áy náy, anh ở bên ngoài làm việc vất vả như vậy, mà em cái gì cũng không giúp được” Đỗ Tiểu Nguyệt cắn môi, trong lòng khó khăn không biết nên nói cái gì mới tốt. “ Thực xin lỗi.....”

“ Em hoàn toàn không cần phải bận tâm đến mấy chuyện đó, anh chỉ cần khi về đến nhà nhìn thấy em chăm sóc nhà cửa thật tốt là đủ rồi, lại nhìn đến trên bàn là một bữa ăn nóng sốt, tươi ngon, còn có em đang tươi cười chờ anh, anh liền cảm thấy mình là người đàn ông hạnh phúc nhất trên toàn thế giới.”

Thành Hải Đông nhẹ nhàng hôn lên môi cô, sợ ở nhà bếp không được thoải mái, liền đem cả hai người rời khỏi nhà ăn đi chuyển tới phòng khách ngả nhào trên sofa.

“ Thật hạnh phúc.....”

Thành Hải Đông cả người thoải mái ở trên sofa, đôi tay dịu dàng ôm lấy thân thể nhỏ nhắn, mềm mại anh cảm thấy rất mỹ mãn hai mắt khép hờ, thật tự nhiên không khách khí đem hai má chôn sâu vào nơi cổ của vợ yêu có mùi thơm mát, nhẹ dịu rất thân thuộc. “ Còn em? Hôm nay đã làm chuyện gì?”

“ Sửa sang lại trong nhà.” Cô không nghĩ kể chuyện của chính mình, bởi vì nếu so sánh với anh thì rất là nhỏ bé không đáng kể gì.

“ Lại sửa sang nhà cửa à? Trong nhà không phải sạch sẽ đến mức không cần dọn dẹp sao?”

“ Bởi vì có em cố gắng lau chùi, dọn dẹp mới có thể duy trì như vậy sạch sẽ a.” Đỗ Tiểu Nguyệt ôm hân, ngón tay tham nhập hân bả vai, không cẩn thận chạm được gáy anh đang đông cứng lại, cô nhẹ nhàng dùng các đầu ngón tay xoa bóp, vì anh mát xa thân thể.

Thành Hải Đông khoe môi giờ lên tươi cười, hoài nghi chính mình bởi vì vợ yêu rất tâm lý mà khóc thành tiếng đây.

“ Ở phía trước và phía sau vườn nhà chúng ta có trồng các loại dưa leo, cải con cùng rau dớn, xem ra ngày mai là có thể thu hoạch nha! Nếu anh ngày mai có thể về nhà sớm một chút, chúng ta cùng nhau hái chúng làm thức ăn, được không?”

Cô tiếng nói nhỏ nhẹ giống như hát ru, làm cho Thành Hải Đông mí mắt càng lúc càng trầm xuống.

Anh cảm thấy mình giống như đang ngồi trên một con thuyền xa hoa du hành, cảm giác thực thoải mái như đang trôi dạt từ từ, như là một kì nghỉ ngơi năng rất khoan khoái, cùng hứng khởi không những vậy còn mơ thấy được mộng đẹp.....

“ Hải Đông?” Cô lay gọi, vỗ nhẹ vào vai anh.

Thành Hải Đông có vẻ còn buồn ngủ hơi ngẩng đầu, hướng về phía cô cười.

” Bảo bối, anh trước chớp mắt một chút lấy sức, một lúc nữa em kêu anh dậy nha, hai chúng ta cùng nhau đi đến nhà ba mẹ uống canh gà nhân sâm.

Thành Hải Đông thân mình lật sang một bên, đầu gối trên đùi cô, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng cô, sau liền an ổn nhắm mắt lại.

Đỗ Tiểu Nguyệt cúi đầu nhìn anh, thấy anh khê phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, rất nhanh chìm vào giấc ngủ .

Anh ấy hiển nhiên là mệt muốn chết đi được.

Biết anh không sợ lạnh, nhưng cô vẫn lấy ra một tấm chăn bông ngăn bao phủ lấy thân mình anh, sợ anh sẽ bị cảm lạnh.

Còn cô khê cần môi, trong lòng cảm thấy se lạnh.

Cô vẫn luôn nghĩ, kết hôn sau hai người sẽ ở cùng một chỗ, hẳn là càng có nhiều thời gian ở chung với nhau. Nhưng cô hiện tại lại nhớ đến thời gian vui vẻ trước đây, đã lâu không còn được như vậy nữa?

So với trước khi kết hôn, bọn họ đều có công việc riêng của mỗi người, tan tầm sau không có việc gì thì cũng cùng nhau tâm sự, mỗi ngày đều có thể vui vẻ đi ăn vặt ở Cao Hùng. Sau đó anh sẽ mang theo cô cùng nhau đi tản bộ rất là tình tứ, có khi ở sông Hoàng Hà ngắm nhìn dòng xe cộ, hòa cùng người ta qua lại dưới ánh đèn đường sáng lóa nếu không thì đến khu bảo tàng triển lãm mỹ thuật để học tập thêm, sau đó cả hai sẽ cùng nhau cười đùa vui vẻ, nói với nhau bảo tàng mỹ thuật lớn như vậy kỳ thật là giống công viên cho người dân vận động hơn.

Một đoạn thời gian ngắn ngủi kia, anh nói cho cô nghe rất nhiều cái hay, nói cho cô nghe quá trình anh trưởng thành như thế nào, tiết lộ cho cô biết xe máy được bố trí như thế nào, nó như thế nào vừa thoải mái và an toàn vì đã có mũ bảo hiểm, lại dễ dàng quay đầu xe, so với việc tốn nhiều tiền để mua DVD phát tín hiệu của xe hơi. Anh ấy biết thật nhiều thứ này nọ, mà cô chỉ ngồi tại chỗ gật gù nghe anh nói, nhìn anh đây ngưỡng mộ và sùng bái.

Bọn họ đã lâu không cùng nhau đi ăn đêm . Cô tưởng niệm cái không khí nhộn nhịp khi cùng nhiều người nướng thịt BQ kiểu đứng vào ban đêm, còn có uống thật no say trà sữa vừa ngọt vừa thơm lừng, cô tưởng niệm anh của khi xưa.....

Đỗ Tiểu Nguyệt nhìn khuôn mặt anh đang ngủ say, khom người ở trán anh đặt xuống liên tiếp những nụ hôn.

Rồi cô nhẹ nhàng rút ra khỏi cái ôm của anh ở trên người mình, khẽ đặt đầu anh xuống gối, cô đứng dậy chuẩn bị đến nhà cha mẹ chồng giúp anh lấy về canh gà nhân sâm.

Cô yêu người đàn ông này.

Cho nên, cô muốn cố gắng hết sức mình để thích ứng với cuộc sống mới.

Trước đây, anh còn chưa hoàn toàn tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc, đương nhiên là có nhiều thời gian rồi làm bạn với cô. Cô nên cảm thấy may mắn cho cả hai trong thời gian quen nhau anh đã không quá bận rộn đến nỗi bỏ mặc cô, nếu không bọn họ làm sao có thời giờ mà bồi dưỡng cảm tình cho nhau?

Ông xã như vậy yêu thương cô, cô cũng không nên vì vậy mà cảm thấy mặc cảm, cô đơn. Cô tốt hơn nên điều chỉnh lại tâm tình của chính mình mà thôi, trong rất nhiều gia đình người vợ không phải chỉ mong muốn một cuộc sống bình yên như thế này sao?

Cô nhất định có thể làm được.

Đêm nay, Đỗ Tiểu Nguyệt nằm dài ở trên ghế sofa, nhìn cuốn tiểu thuyết đang cầm trên tay vô số lần – “Chờ đợi một người ở quán cà phê”.

Khi mua quyển sách này, cô đơn giản chỉ là cảm thấy cái tựa truyện này thực phù hợp với tâm tình của chính cô. Cô đọc thoáng qua lại phát hiện những nhân vật bên trong rất có ý tứ, cũng không gò bó, hay có quá nhiều quy tắc mà rất khoáng đạt và tươi mới.

Cô lại trầm nghĩ, có lẽ tối nay cô có thể đọc hết cuốn tiểu thuyết này. Dù sao, nhân vật chính của truyện, cá tính thật phóng khoáng, mới mẻ làm cho cô rất hâm mộ. Dù sao, câu chuyện xưa này cũng rất thú vị làm cho cô liên tiếp cười ra tiếng.

Và dù sao, đêm nay Thành Hải Đông cũng không thể trở về nhà sớm để ăn bữa tối cùng cô.

Cho nên –

Cô thực nhàm chán.

Kết hôn đã bốn tháng, thân là bà chủ gia đình, cô mỗi ngày công việc bận rộn nhất chính là chờ anh trở về ăn bữa tối.

Nhưng mà hình như anh càng lúc về nhà ăn cơm càng muộn hơn. Anh sau khi kết thúc công việc còn có mấy việc đoàn hội cần làm, mỗi một người có tiệc vui hay chuyện buồn đều phải mời anh giúp đỡ, giải quyết, khiến anh nhiều khi choáng váng cả đầu, càng miễn bàn đây là những việc xã giao cần thiết, cần phải tham dự để mở rộng quan hệ trong công việc.

Cô tối nay đến nhà bố mẹ chồng ăn cơm, ba chồng vui vẻ nói chuyện với cô, Thành Hải Đông thật sự là một đứa con có hiếu, ông rất hài lòng vì mình có số hưởng phúc được con cháu đầy đàn, cô cũng chỉ có thể mỉm cười theo.

Cô cũng thực may mắn, bởi vì bố mẹ chồng cô rất phóng khoáng, dễ chịu, chưa từng yêu cầu cô làm cái gì quá đáng, cho dù hai người lớn rất muốn ôm cháu, cũng chỉ là tự nhiên hỏi thăm thoáng qua khi nào thì tính sinh một đứa trẻ?

Thực ra, cô luôn dùng thuốc tránh thai, bởi vì cô nhìn thấy Thành Hải Đông mỗi ngày đều như vậy bận rộn, anh ấy sẽ không có thời gian quan tâm đến sự trưởng thành của đứa nhỏ. Hải Đông đương nhiên biết cô là nghĩ như vậy, nhưng cô lại cảm thấy vẻ mặt của anh hiển nhiên là không cho như vậy là đúng.

Đỗ Tiểu Nguyệt rót cho mình một ly nước trái cây, ở trong phòng đi quanh một vòng, phát hiện trong nhà rất là sạch sẽ, gọn gàng đến nỗi không sót một hạt bụi nhỏ nào, lại không có gì cần phải sửa sang lại.

Vì thế, cô lại lần nữa mở ra quyển sách “Chờ đợi một người ở tiệm cà phê” nội dung chính của cuốn tiểu thuyết chính là cuộc sống đô thị hàng ngày, cô chủ quán cà phê đợi cả một ngày một mồi mà cũng chưa có người khách nào đến thưởng thức cà phê của cô, cùng cô nói chuyện phiếm “Cô chủ quán chỉ là im lặng nói chuyện với chính mình”.

Đỗ Tiểu Nguyệt mới lật vài tờ, nhin không được lại ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ trên tường –

Mới mười rưỡi!

Thành Hải Đông một khi đi ra ngoài xã giao, đến tận mười một giờ đêm anh mới về nhà, mà chuyện đó cũng thực là bình thường.

Đỗ Tiểu Nguyệt chăm chú xem tiểu thuyết, bất luận kẻ nào nhìn qua cũng nhận ra được tâm trạng của cô không tốt, bởi vì sợ bị người ta nói “ Không ốm mà rên ” khiến cô không thể thích ứng với loại cuộc sống nhàm chán, không có mục tiêu như thế này.

Trước kia còn ở nhà giúp đỡ ba mẹ buôn bán, bởi vì thích nhìn thực khách thỏa mãn tươi cười vì món ăn ngon, cũng bởi vì muốn chia sẻ vất vả cùng với ba mẹ, cho nên mỗi một ngày cô bắt đầu làm việc lúc tám giờ sáng, cũng không hề cảm thấy quá vất vả.

Còn hiện tại vô cùng nhàn rỗi ở nhà, cô ngược lại cảm thấy — mệt mỏi quá.

Ring...ring.....

Tiếng chuông điện thoại đổ vang đã đánh tỉnh Đỗ Tiểu Nguyệt đang trầm tư suy nghĩ, hai mắt cô đột nhiên tỏa sáng, hai tròng mắt lấp lánh ẩn chứa ý cười, vui vẻ cầm lên điện thoại.

Nhất định là Hải Đông gọi điện về .

“ Alô.” Đỗ Tiểu Nguyệt cười nói.

“ Tiểu Nguyệt nha..” Tiền Phái Lam thanh âm réo gọi từ bên đầu kia điện thoại truyền đến.

“ Chị họ.” Thanh âm đột nhiên ấm đậm, giọng điệu rất thấp, không khỏi hụt hẫng.

“ Sao vậy, đang đợi điện thoại của ai sao?”

“ Em tưởng Hải Đông gọi điện về .” Anh thường hay gọi điện thoại về nhà hỏi xem cô có muốn ăn cái gì vào bữa đêm.

“ Hải Đông không ở nhà sao, chị còn nghĩ đến hai đứa gắn bó với nhau như keo sơn dính chặt, mỗi một giây cũng không muốn tách rời nhau.”

“ Anh ấy phải đi tiệc vì công việc, đó cũng là xã giao quan hệ làm ăn.”

“ Đúng vậy, ai không biết em được gả cho một kẻ có nhiều tiền, khách sạn có hơn mấy cái, tiền kiếm được như nước chảy nha.....”

“ Có việc gì sao chị họ?” Đỗ Tiểu Nguyệt không muốn nghe người khác nói khéo trong lời nói.

“ Không có việc gì. Chị mới đi ngang qua khách sạn mới của nhà em, chính là khách sạn cao cấp tầm cỡ của Đông Nam Á, hầu hết những người đi du lịch đều muốn đến đây đặt phòng, chị phát hiện hình như đã khai trương. Nếu hai vợ chồng chị đến đặt phòng có thể hay không được giảm giá?”

“ Em sẽ hỏi qua Hải Đông một chút.”

“ Em đó, việc nhỏ như vậy cũng không thể quyết định sao! Hiện tại tốt xấu gì cũng là bà chủ rồi, hẳn là nên có chủ kiến riêng của mình chứ. Có thể nói với nhân viên phụ trách, cho hai vợ chồng chị được giảm giá một tí.....”

“ Khách sạn không phải chỉ thuộc về riêng nhà em, nên chắc không thể làm như vậy được đâu.” Như vậy không khỏi bị người khác nói là việc công việc tư không biết phân biệt, hành động như vậy cũng hơi thái quá.

“ Nhưng là khách sạn đó thuộc quyền điều hành của nhà em, vả lại cổ phần của nhà em lại chiếm phần lớn, không phải sao?”

Bang bang phanh –

“ Tiểu Nguyệt!” Thành Hải Đông kêu to từ ngoài cửa truyền vào bên trong.

“ A, Hải Đông đã về, em sẽ gọi lại sau cho chị. Chị họ, gặp lại sau.” Đỗ Tiểu Nguyệt cắt đứt điện thoại, thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng đầy hân hoan, chờ mong chạy vội ra phía cửa.

“ Anh hoảng quá, như thế nào đã quên mang theo chìa khóa?” Đỗ Tiểu Nguyệt mở cửa, cười nói.

“ Vợ yêu!”

Thành Hải Đông đứng ở cửa, vừa nhìn thấy cô ngoan ngoãn liền nhấc tay cúi đầu thăm hỏi, một trận mùi rượu nồng nặc nhắm thẳng mũi Đỗ Tiểu Nguyệt mà truyền đến.

“ Anh uống say!” Đỗ Tiểu Nguyệt vội vàng tiến lên đỡ lấy thân mình anh, giúp đỡ anh đi vào trong nhà.

“ Anh không có say! Chồng của em dù uống ngàn chén cũng không say !” Thành Hải Đông vui vẻ ở bên má cô hôn kêu một tiếng, sau đó liền lôi kéo tay cô ở trong phòng xoay vòng.

“ Anh không có lái xe chứ ?” Cô lo lắng hỏi, đem anh kéo vào trong phòng.

“ Không! Ta xi đã đưa anh về!” Anh đem hai má ghé vào gáy của cô, biểu tình như trước khanh khách nở nụ cười vui vẻ không thôi.

Rõ ràng đã say khướt, còn nói sáo!

Đỗ Tiểu Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười vỗ nhẹ đầu anh, phụ giúp anh đi vào trong phòng tắm.

“ Anh trước đi tắm rửa cho sạch sẽ” Cô giúp anh thay đổi đồ ngủ sắp xếp lại giường, để anh có thể ngủ thoải mái.

“ Anh không muốn tắm rửa, anh chỉ muốn đi ngủ.” Thành Hải Đông nhếch miệng nói, lắc đầu, cố chấp đứng yên tại chỗ, không chịu rời đi.

“ Đi tắm rửa” Đỗ Tiểu Nguyệt túm lấy cánh tay anh lôi kéo, còn thủ sẵn nắm lấy thắt lưng anh, cắn chặt răng như liều mình muốn đẩy anh về phía trước.

Thành Hải Đông tiếp tục bất động như núi đứng yên tại chỗ nhìn cô nhếch miệng cười.

Anh không chịu thỏa hiệp, cô như thế nào có biện pháp đẩy được một kho tượng cao tới một trăm tám mươi centimet đây?

“ Em trước giúp anh thay đồ ngủ.” Đỗ Tiểu Nguyệt tuyên bố buông tha đành phải đầu hàng. “ Anh hãy ngoan ngoãn đến trên giường ngồi xuống!”

Thành Hải Đông lần này phi thường phối hợp, nhẹ nhàng một tiếng thân hình to lớn an toàn rơi xuống trên giường.

“ Vợ yêu, nhanh chút lên giường.” Anh nhìn cô đầy ý tứ ngoắc ngoắc ngón tay.

Đỗ Tiểu Nguyệt bật cười ra tiếng, cầm áo ngủ của anh đi đến bên giường ngồi xuống.

“ Thay xong áo ngủ rồi hãy ngủ tiếp.” Đỗ Tiểu Nguyệt tự mình giúp anh cởi nút áo sơ mi, cô không hề phát hiện ra ánh mắt của anh đột nhiên trở nên lóe sáng.

“ Anh muốn yêu em!”

Thành Hải Đông lớn tiếng tuyên bố xong, một cái xoay người, liền đem Đỗ Tiểu Nguyệt đặt ở dưới thân mình.

“ Không được.....” Đỗ Tiểu Nguyệt bị đè ép khiến hơi thở ở lồng ngực dồn dập, thiếu chút nữa hít thở không thông. “ Hải Đông, buông ..”

Cô đánh nhẹ vào vai anh, anh ngay cả một tiếng hừ nhẹ anh cũng không rên lên một tiếng.

“ Hải Đông” Đỗ Tiểu Nguyệt nâng mi, hai tay thật vất vả mới nâng lên cánh tay anh cách khỏi người cô một gang tay, sau đó nhẹ nhàng thoát ra khỏi dưới thân anh.

“ Thành Hải Đông!” Đỗ Tiểu Nguyệt dùng sức đánh vào bờ vai của anh.

Không có cuộc giằng co nào, không có ý tưởng nào hòng đem cô trở lại bên người, chỉ có –

“ Khò.....”

Tiếng ngáy từ thân mình cao lớn, cường tráng của anh từ từ truyền ra.

Anh lại lặn ra ngủ quên.

“ Hải Đông.....” Đỗ Tiểu Nguyệt ngây ngẩn cả người, đầu óc đột nhiên lập tức trở nên trống rỗng.

Như là một người ngoài hành tinh đột nhiên cô như mất hết thấy ý thức, cả người hoàn toàn vô thức làm cho cô không biết chính mình phải phản ứng ra sao.

Cô giúp anh thay áo ngủ, cảm giác hệt hăng làm cho tâm tư của chính cô như muốn phiêu du bay bổng lên vũ trụ mất thôi.

Anh đã trở lại, sau đó –

Anh lặn ra ngủ.

Anh có biết giữa bọn họ đã có nhiều ngày không gần gũi nhau, ngay cả nói chuyện cũng chưa được mười phút đồng hồ? Cô và bố mẹ chồng thời gian trò chuyện cùng nhau còn nhiều hơn so với anh, anh có thấy chính mình thiếu quan tâm tới cô.

“ Em nói cho anh nghe một việc, em hôm nay đã đi đăng kí một lớp học nấu ăn.”

Đỗ Tiểu Nguyệt giọng hơi khàn khàn mở miệng, khoe môi khẽ tươi cười, nhìn anh giống như đang tỏ vẻ lắng nghe cô nói chuyện.

“ Em cũng đã đăng kí theo học một lớp kế toán sơ cấp. Bố anh nói, nếu em có hứng thú trong việc kinh doanh buôn bán, ông ấy nguyện ý chỉ dạy em những vấn đề cơ bản cần thiết nhất, nếu chăm chỉ học tập thật tốt em còn có thể đường hoàng đến công ty giúp đỡ công việc của anh!”

Cô lại mỉm cười khổ sở, hai hàng nước mắt tràn ra nơi hốc mắt.

Đỗ Tiểu Nguyệt đem mặt dụi vào áo ngủ của Thành Hải Đông, bả vai nhỏ nhắn run lên nhè nhẹ , cô dừng lại không nói thêm được điều gì vì chính mình đang rất xúc động, mà cũng là vì những lời tâm sự này chính là nỗi lòng của cô khiến cho nước mắt không muốn tuôn rơi mà không được.

“ Mẹ anh còn nói sẽ dạy em làm rèm cửa sổ nữa. Cô thăm thì, trước đây bố anh mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp, tất cả mọi thứ trong nhà kể cả làm rèm cửa sổ cơ hồ đều do một tay bà cán đáng xử lý! Việc này, sao anh chưa từng nói qua cho em hay.....”

Cô nói một mạch, một lèo, cho đến khi miệng khô cổ nóng rát, rốt cuộc nói đến không nên lời, rốt cuộc không thể khóc ra được nước mắt mới thôi.

“ Em nói hết rồi.”

Nước mắt của cô bị áo ngủ của anh hút khô, chỉ có hốc mắt sưng đỏ tiết lộ tâm sự của chính mình.

“ Em sẽ không sao, anh không cần lo lắng cho em. Em sẽ học cách nhẫn nại, đợi cho đến khi em có năng lực giúp đỡ anh, em có thể làm người bạn tri kỉ ở bên cạnh anh . Có phải hay không?”

Tiếng ngáy o..o của anh vang lên nhè nhẹ như đáp lại lời nói của cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt không tiếng động nằm úp sấp ở phía sau lưng anh, nhắm lại mắt, làm bộ như bọn họ vừa mới tán gẫu xong, làm bộ như cô kỳ thật rất vui vẻ, làm bộ như cô chỉ có thể nhẹ nhàng như vậy dựa sát vào anh thật gần gũi, chỉ là như vậy cô liền cảm thấy thỏa mãn .

Tất cả chỉ là giả vờ.....

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Tiểu Nguyệt vẫn đứng tám giờ liền rời giường.

Dùng khăn lạnh chườm vào hai mắt sưng đỏ vì thiếu ngủ, cô giúp anh chuẩn bị cả phê cùng món trứng ốp la mà anh thích, lại làm một ít cháo loãng với dưa chua cho bữa sáng.

Tám giờ hai mươi phút, cô đứng bên mép giường tranh thủ thời gian đánh thức anh sớm hơn rời giường.

Như vậy, cô có thể trộm được một ít thời gian cùng anh nói chuyện .

“ Hải Đông, mau rời giường..” Đỗ Tiểu Nguyệt khẽ lay gọi, ở phía tủ đầu giường từ lâu đã có sẵn một ly nước chanh tươi mát.

Thành Hải Đông mặt mày nhăn lại, hoàn toàn không muốn mở to mắt, anh còn hơi choáng, anh rất muốn ngủ.....

“ Hải Đông.” Đỗ Tiểu Nguyệt cười tinh ý, giúp anh gỡ ngứa.

Dù rất muốn ở lại giường, miên man trong giấc ngủ chập chờn nhưng anh lại siêu cấp sợ ngứa, lập tức liền nhồm dậy nhanh chóng.

Thành Hải Đông một bên tóc tai rối mù, kinh ngạc ngồi bất động tại chỗ, mở to con ngươi đen nhìn cô, vẻ mặt không biết đã xảy ra chuyện gì, biểu tình rất là vô tội.

Đỗ Tiểu Nguyệt cười nhẹ ra tiếng, nhìn không được lại giúp anh sửa sang lại tóc.

“ Rời giường.” Vẻ mặt cô là đang nén cười, nhẹ nhàng ở trên trán anh trút xuống một cái hôn.

Thành Hải Đông mở to mắt nhập nhèm còn buồn ngủ, ôm chăm lấy thắt lưng cô, phi thường không khách khí đem đầu mình dụi vào trước ngực mềm mại của cô.

“ Em như thế nào mỗi buổi sáng đều có biện pháp rời giường sớm, cả người đều thơm tho, mới mẻ trông thật là ngon miệng làm cho người ta thèm nhỏ dãi a.” Anh nói.

“ Bởi vì em đã đánh răng rửa mặt xong rồi.” Cô cười nói, vỗ vỗ lấy lưng anh.

“ Miệng anh rất hôi vì có mùi rượu từ tối hôm qua..” Thành Hải Đông dùng chiếc mũi ngửi thấy một mùi tanh hôi từ miệng mình phát ra, cảm giác rất là chán ghét bản thân, biểu tình rất khó chịu như muốn nôn.

“ Em đêm qua sao có thể ngủ được?”

“ Em mang khẩu trang đi ngủ .” Thực ra thì, cô khóc đến mệt mỏi rồi ngủ thiếp bên cạnh anh.

“ Thiệt hay giả?” Thành Hải Đông nhăn mi, vẻ mặt ảo não nhìn vợ yêu rất khoan khoái, ấn ý .

“ Đương nhiên là lừa gạt anh rồi.” Đỗ Tiểu Nguyệt đem ly nước chanh đưa đến bên miệng anh, cười nói.

Thành Hải Đông cúi đầu nhìn cô, hạnh phúc lâng lâng.

“ Anh yêu em.” Anh vừa uống nước chanh vừa tuyên bố.

“ Em hôm nay đã giúp anh pha cà phê, em nghĩ anh nhất định sẽ cần.” Đỗ Tiểu Nguyệt tâm tình tốt lắm, khẽ tươi cười.

Không cần gì nhiều hơn thế, chỉ cần có thể như vậy có được một ít thời gian ngắn ngủi cùng anh ở chung lâu hơn, cô liền cảm thấy ánh mặt trời ngày hôm nay đều thật sáng lạn, rục rờ.

“ Đúng vậy, anh cần nhất là cà phê, bởi vì anh hôm nay có nhiều việc để làm đến hoa cả mắt..” Thành Hải Đông hô hấp bỗng trầm xuống rồi trầm ngâm yên lặng một giây. “ Nguy rồi, hiện tại là mấy giờ?”

“ Tám giờ ba mươi.” Đỗ Tiểu Nguyệt nhìn xuống đồng hồ trên tay, trong lòng nổi lên một dự cảm không tốt.

“ Xong rồi, thăm, chết chắc! Anh chín giờ rưỡi phải tới công ty, hôm nay có cuộc họp của các cổ đông..” Thành Hải Đông vừa nói chuyện, thân mình liền bật lên như tên lửa bắn ra bên ngoài. “ Giúp anh chuẩn bị quần áo!”

Thành Hải Đông vọt vào trong toilet, năm phút đồng hồ tắm rửa cùng rửa mặt hoàn tất, lau khô thân mình, trực diện trong phòng đi ra.

Đỗ Tiểu Nguyệt không nói gì đưa quần áo đến, cảm thấy tiếng cười vừa rồi rất là xa xăm giống như vọng về từ thưở nào đó .

“ Anh phải đi rồi!” Thành Hải Đông ở môi cô thật mạnh hôn xuống, rồi vội vàng hấp tấp phi nhanh ra hướng cửa mà đi.

“ Anh còn chưa có ăn bữa sáng mà.”

Đỗ Tiểu Nguyệt nhanh nhạy giữ lấy cánh tay anh, không tự giác dùng cả khí lực toàn thân.

Thành Hải Đông bởi vì vội vã muốn ra ngoài, chỉ là nhìn cô một cái, liền sau đó cầm lấy cổ tay cô bỏ ra, trực tiếp một đường phi vọt tới bàn ăn.

Anh không có ngồi xuống, chỉ là cầm lấy chiếc đĩa qua loa gấp cái trứng ốp la một ngụm ăn luôn, lại bưng lên một chén cháo, uống vào hai ba ngụm lớn.

“Cẩn thận nóng” Cô nói.

“Ồi chào!” Thành Hải Đông quả nhiên kêu to ra tiếng.

“Nóng quá, nóng quá!” Đỗ Tiểu Nguyệt sốt ruột rót một ly nước lạnh, đưa tới trong tay anh.

“Cháo thật sự rất ngon, dùng thêm một chén!”

Đỗ Tiểu Nguyệt xoay người lại vì anh mà múc thêm một chén nữa, lại quay đầu nhìn trên bàn ăn sáng thức ăn đã muốn vơi đi một nửa.

Thành Hải Đông lại uống thêm một chén cháo, trên bàn đồ ăn tất cả phần lớn bị gió bão cuốn phăng đi giống như là biến mất vô tung, bao gồm cả ly cà phê kia.

“Tạm biệt, anh ra trận chiến đấu đến cùng đây.” Thành Hải Đông nắm lấy thắt lưng cô, rồi bước nhanh đi về phía trước.

“Anh đêm nay có thể hay không về sớm ăn cơm?” Cô vội hỏi theo, thanh âm so với bình thường càng trầm thấp.

“Đêm nay anh Chu cưới vợ, anh phải cùng ba đi uống rượu mừng.”

“À, vâng.” Đỗ Tiểu Nguyệt lên tiếng, cô chính là cảm thấy lòng mình lạnh lẽo như kết băng.

Anh Chu là người quen của anh ở bên công tác đoàn hội, giao tình không phải bình thường, cô không có biện pháp bảo anh đừng đi.

Trên thực tế, anh cũng không phải là người đàn ông hay tụ tập xã giao, mỗi một lần xã giao đều là không thể không đi hay từ chối mà thành, cô còn có thể nói được cái gì nữa đâu?

Thành Hải Đông phát hiện biểu tình im lặng dị thường của cô, anh dừng lại cước bộ, khẽ nâng lên khuôn mặt cô, thật chăm chú nhìn cô.

“Có muốn cùng đi hay không?” Anh hỏi.

“Anh cùng ba đi với nhau là được rồi, anh có biết em với mẹ đối với việc đến mấy quán rượu không có thói quen.” Đỗ Tiểu Nguyệt giả bộ khéo léo từ chối, gượng lên tươi cười, trong lòng rất rầu rĩ, bất an. “Đừng về quá trễ, đừng uống quá nhiều.”

“Yên tâm, hôm nay có ba đi cùng, đám mấy tên kia không dám biểu diễn phương pháp cụng ly ngược.” Anh hào hứng nói.

“Cái gì là phương pháp cụng ly ngược?”

“Nâng chai rượu trút ngược, dùng miệng uống rượu chảy xuống cho đến khi hết rượu mới thôi, khi ấy mới chuẩn buông cái chai ra.” Thành Hải Đông nói.

Đỗ Tiểu Nguyệt nghe được liền ghen hòng nhìn trần trối, trong nháy mắt cô hoàn toàn quên hết chính mình vừa rồi đang lo lắng cái gì.

Thành Hải Đông cười to ra tiếng, vỗ vỗ đầu cô, nắm cả bả vai cô cùng đi ra hành lang trước.

“Yên tâm đi, đêm nay có ba đi cùng, sẽ không phát sinh việc này đâu, anh cam đoan sẽ uống ít một chút. Còn có, anh hôm nay giữa trưa sẽ ghé nhà mẹ em ở gần đó, giữa trưa nhất định sẽ ăn thật no bụng.” Thành Hải Đông dắt ra xe máy, cười nói.

“Em đã biết.”

Đỗ Tiểu Nguyệt nghe vậy, tinh thần đột nhiên phấn chấn lên.

Nếu anh ấy giữa trưa sẽ tới nhà ba mẹ cô, vậy thì cô cũng có thể tranh thủ cơ hội chuẩn bị vài thứ ngon lành mang đến nhà ba mẹ cùng nhau ăn cơm trưa a.

“Cẩn thận nha.” Đỗ Tiểu Nguyệt giúp anh kéo khóa nón bảo hộ, dịu dàng nói.

“Ở nhà phải ngoan nha, anh sẽ sớm một chút trở về!” Thành Hải Đông sờ sờ đầu cô, tặng kèm cho cô một cái ôm ấm áp.

Nhìn Thành Hải Đông lái xe máy một đường chạy như bay ra đường lớn, thẳng đến khi bóng dáng của anh dần mất hút đến không còn cách nào khác để nhìn thấy, Đỗ Tiểu Nguyệt mới xoay người trở lại trong nhà.

Lần này, tâm trí cô hưng phấn, ngay cả cước bộ đều thật nhẹ nhàng mà bước đi!

Hôm nay có việc để làm!

Nếu thuận lợi trong lời nói, cô có thể mỗi ngày đều giúp anh chuẩn bị cơm trưa cũng có thể cùng anh mỗi ngày dùng cơm trưa, như vậy sẽ có thể bù đắp sự thiếu hụt khoảng thời gian bên nhau cùng dùng bữa tối.

Cô vui vẻ, hí hửng ở tại phòng bếp, cảm thấy ba tầng lầu vốn rộng lớn, cùng với các phòng ở trống không cũng chẳng phải quá trống trải làm cho người ta cô đơn.

Để nấu được bữa trưa sách dạy nấu ăn dạy nên như thế nào chuẩn bị, Đỗ Tiểu Nguyệt tập trung suy nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn toát lên vẻ vui tươi, rạng rỡ.

Trước làm cho anh món mì cà ri cay, là món khai vị. Lại thêm ốc khô nấu với măng tây, thêm sườn xào chua ngọt làm món chính, hẳn là thích hợp dùng cho bữa cơm trưa, cuối cùng sẽ mua thêm món trà xanh thơm mát đi.

Đỗ Tiểu Nguyệt đem thực phẩm từ tủ lạnh ra rửa đông, cánh môi không tự giác giương lên tươi cười.

Sự vui vẻ là thế này, cuối cùng có thể cùng anh nhiều một chút thời gian ở chung. Chính là –

Chỉ quan tâm tới cuộc sống của anh, chính là cuộc sống mà cô muốn sao?

Một cái dấu chấm hỏi hiện lên trong đầu Đỗ Tiểu Nguyệt, cả người chấn kinh, thịt gà đang trong tay bỗng rớt ra, phanh một tiếng rơi tõm vào trong nước.

Cô không dám lại làm cho chính mình nghĩ nhiều thêm, hôm nay hương vị của bữa trưa đã muốn đủ thanh đạm, không cần hơn nữa nước mắt của cô làm gia vị.

Dù sao cô hiện tại vào ban ngày còn có rất nhiều thời gian để suy nghĩ tìm ra phương hướng cho chính mình, hẳn là không vội nhất thời giờ phút này lại nghĩ lung tung đi!

Đỗ Tiểu Nguyệt miễn cưỡng chính mình gượng lên khoe môi, tiếp tục lấy ra gia vị muốn dùng hương liệu chỉ của riêng cô, động tác nấu ăn của cô thuần thục đến không có một sai sót nhỏ, hy vọng bữa cơm trưa ngon lành đầy hương vị tình yêu anh sẽ thích, dù là hoàn hảo cô cũng chưa cảm thấy vừa lòng cho lắm.

Cô tổng cảm thấy đồ ăn của mình còn thiếu một chút hương vị hạnh phúc, lại có thêm một cảm giác chua xót, có thể Thành Hải Đông hẳn là sẽ không phát hiện có điều gì đó khác thường đi.

Dù sao — anh là như vậy rất là bận rộn!

5. Chương 5

Thành Hải Đông vội vàng rời khỏi nhà, vừa lúc để tham gia hội nghị lúc 9 giờ rưỡi, trên bàn họp, anh uống đến ly cà phê thứ hai để nâng cao tinh thần.

Mười giờ hội nghị chấm dứt, tiếp tục đến công trường khách sạn được thiết kế, anh lại một lần nữa sải bước lên xe, ở bên đường lại mua một ly cà phê, uống hết một ngụm, lại chạy tới chỗ công trình khác.

Khu công trình xưởng mộc này nếu tiến độ thuận lợi như báo cáo, ngày mai là có thể sơn.

Nếu anh sớm hoàn thành được công trình này, có lẽ ngày mai có thể về sớm một chút với vợ mình. Cô ấy nhu thuận mềm mại, cho dù anh rất bận rộn, ngay cả oán giận cô cũng chưa từng thốt ra một câu.

May mắn, anh đã sớm kết hôn với cô, nếu không sẽ để cho người đàn ông khác nhanh chân hơn anh, lúc đó anh biết tìm đâu một người vợ tốt và yêu anh như cô đây!

Cuối tuần này, anh nhất định không làm việc gì, ít nhất cũng phải dẫn cô đi ăn cái gì, không thì đi xem phim ăn bắp rang bơ cũng tốt.

Thành Hải Đông đi vào trong công trường, tiếp nhận ly trà xanh từ tay đốc công.

“Sếp, tinh thần anh không tốt nha! Hai quầng mắt đen thui, ngày hôm qua hẳn là làm việc vất vả, anh vừa mới kết hôn...”

Âm thanh chế nhạo cứ từng hồi từng hồi truyền đến tai Thành Hải Đông.

“Tôi làm sao có thời gian ôm vợ mình! Ngày hôm qua bàn giao công trình, ngồi ở quán Bình Thiệu Hưng, sáng sớm ra khỏi giường đầu đau muốn chết!” Thành Hải Đông liếc mắt xem thường, khuôn mặt lại rất bất đắc dĩ.

“Ai da, thật đáng thương.”

“Đúng vậy, cho nên các cậu đừng có phá tôi nữa, toàn thân tôi từ trên xuống dưới đang phát hỏa, rất dễ dàng nổi giận.” Thành Hải Đông vỗ vai mọi người, trong tiếng cười sang sảng bắt đầu giám sát công trường.

“Tiểu Lưu, lão Lưu, Lưu đồng, làm ơn sửa lại cho độ cong của khối tường này ổn định lại, cậu như vậy sao tôi có thể nói chuyện với khách hàng hả?” Thành Hải Đông ở hiện trường phòng khách đang xây thêm lò sưởi dạo mộ vòng, quay đầu nói với đám thợ mộc trẻ tuổi.

“Trần nhà ôm lấy hai mặt tường kếp sao lại không chính xác được vậy! Thật là, những việc nhỏ như vậy, không cần tôi nói tới lần thứ ba chứ! Còn nữa, kêu người bên mảng điện ngày mai mang đèn đến trang bị, nếu anh ta không đến, về sau cũng đừng hợp tác với chúng ta nữa... Chỗ vách tường này trách vừa kiểu gì vậy, ngày mai làm sao có thể sơn...”

Thành Hải Đông đi từng lầu một qua năm tầng, ngay cả một điểm nhỏ cũng không bỏ qua.

Những người này đều là công nhân tốt, nhưng đại bộ phận trong quá trình công tác lúc được lúc không, cần phải nghiêm khắc yêu cầu thì mới có thành tích tốt.

“Sếp trẻ à, anh nói dài dòng không thua ba anh.” Một phó quản lí đi bên cạnh nhin không được nói.

“Nếu tôi không dài dòng, mọi người sao có thể có mức tiền lương cao hơn người khác? Mọi người làm việc tốt, tiền mới tới tay!” Vài năm nay, lợi nhuận thu về từ trang hoàng khá tăng so với bình thường.

Hơn nữa theo phong cách hiện đại, các gia đình thích trang hoàng đẹp và tiết kiệm, tầm trong năm mươi vạn là đủ, vì vậy đa phần thích phong cách trang trí bằng thạch cao.

Thành Hải Đông quay đầu cùng một đội phó hiện trường chỉ thị một số chi tiết phải sửa đổi tại công trình.

“Tiểu Chung, hạnh phúc của tôi với vợ phải dựa vào cậu.” Thành Hải Đông đột ngột thận trọng nói ra lời lạ lẫm, tay đặt lên vai đội phó.

“Cái gì? Hai người muốn nhờ sự giúp đỡ của tôi để sinh con sao?” Tiểu Chung sợ hãi lui về phía sau mấy bước.

“Nói cái quỷ gì! Tôi đây trắng kiện như mãnh long, việc đó phải nhờ tới cậu sao?” Thành Hải Đông dùng quyền cốc lên đầu tiểu Chung, “Ý của tôi là cậu nhanh chóng học việc tốt, cậu càng sớm tự mình làm việc được, tôi càng sớm có thể thoái mái rời công việc, sớm về với vợ hơn.”

“Thì ra là như vậy! Anh làm tôi sợ tới mức muốn tiểu ra quần. Chị dâu thoát nhìn như thể gió thổi qua sẽ khóc ngay, tôi tình nguyện bị nhét vào tủ với chăn bông cũng không dám ở chung một chỗ với chị dâu.”

“Cái gì mà gió thổi qua sẽ khóc? Cô ấy chẳng qua là nhu tình như nước.” Thành Hải Đông nói xong, bỗng đứng rùng mình một cái, “Chắc, không biết tôi trở nên ảo tưởng từ khi nào?”

“Sếp, 12 giờ rồi! Nghỉ thôi!” Nhóm người ở dưới lầu la lớn, “Chúng tôi muốn đi ăn tiệc đứng, anh có đi hay không?”

“Không cần, tôi đến nhà bố vợ ăn.” Thành Hải Đông dùng tiếng nói như sấm rền gào lên, quay đầu lại nói với tiểu Chung: “Cậu cùng tôi đi ăn cơm, tôi sẽ bàn bạc lại với cậu về việc chỉnh sửa mái nhà và trang trí đèn điện trên trần nhà...”

“Sếp, bên ngoài có một cô gái, thoát nhìn rất giống vợ của anh!” Dưới lầu lại tuôn ra một tràng những tiếng rống.

“Vợ tôi?” Thành Hải Đông nhíu mày rậm, bước nhanh xuống lầu.

Anh chạy một hơi xuống bốn tầng lầu, quả nhiên là Đỗ Tiểu Nguyệt đứng ở ngoài cửa công trình. Mái tóc cô xõa dài trên vai, trên mình vận chiếc áo hồng nhạt, vẻ mặt đầy nét ngượng ngùng.

Đỗ Tiểu Nguyệt vừa thấy anh, lập tức bước từng bước về phía trước, vẻ mặt khấn trương lúc này mới phai nhạt đi một chút.

“Sao lại tới đây?” thần sắc Thành Hải Đông đầy vẻ sốt ruột, vội nắm lấy vai cô, lo lắng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì.” Nhìn thấy vẻ lo âu trên mặt anh, cô vội vàng lắc đầu.

“Không có việc gì sao em lại đột nhiên tới đây?” Thành Hải Đông không tin, vết nhăn trên trán càng sâu.

Đỗ Tiểu Nguyệt kéo kéo cánh tay anh, nhét vào trong tay anh một túi đồ to.

“Đây là cái gì?” Vẻ mặt Thành Hải Đông bất khả tư nghị giơ cao túi đồ, cái mũi ngửi thấy mùi hương thức ăn.

“Không phải ăn nói giữa trưa muốn tới chỗ ba mẹ em ăn cơm sao? Hôm nay là ngày đầu nông lịch, ba mẹ em không có mở quán. Em biết anh tám phần là đã quên, bởi vậy em mới nghĩ là nên đến...” Vì nhất thời bị hỏi, Đỗ Tiểu Nguyệt khuôn mặt hoa tay múa chân luống cuống, ngay cả nói cũng ấp a ấp úng, “Cho nên, em mang cơm lại đây cho anh.”

Thành Hải Đông xác định quả thật không có chuyện gì không tốt, mới nhẹ nhàng thở ra.

“Sao lại không gọi điện thoại trước?” Anh hỏi, nhướn mày lên.

Đỗ Tiểu Nguyệt còn không kịp trả lời, thanh âm đùa cợt phía bên kia đã nổi lên làm cho mặt cô đỏ hồng nóng bừng.

“Chà! Tình cảm tốt như vậy nha, ngay cả giữa trưa cũng cùng nhau ăn cơm.”

“Sếp lớn, cho chúng tôi xem qua một chút cơm trưa tình yêu của hai người.”

“Này mọi người, bên phải công trường không phải có một khách sạn sao, đi xem thử thôi.”

Đỗ Tiểu Nguyệt xấu hổ tới mức muốn tìm một cái lỗ dưới đất mà chui vào, chỉ có thể đứng phía sau Thành Hải Đông, then thùng ôm cánh tay của anh, khuôn mặt cúi gằm tưởng chừng chạm tới ngực.

“Mấy người đi ăn cơm!” Thành Hải Đông tức giận vẫy tay đuổi người.

“Sếp, còn tôi?” Tiểu Chung vô tội chỉ chính mình.

“Cậu theo họ đi ăn cơm, chúng ta bàn lại lúc khác.” Thành Hải Đông nói.

Sau khi đám người ầm ầm rời đi, Thành Hải Đông trước tiên dẫn Đỗ Tiểu Nguyệt vào trong phòng.

“Xin lỗi, giờ cơm trưa anh có việc?” Đỗ Tiểu Nguyệt nhỏ giọng hỏi, biểu tình áy náy như người vừa làm chuyện xấu.

“Anh tính cùng tiểu Chung bàn chút chuyện, không sao.”

“Anh không cần phải để ý tới em, anh cứ cùng tiểu Chung bàn việc, em chuẩn bị phần cơm cho hai người, đủ cho cả hai ăn.” Cô xoay người đi ra ngoài muốn gọi người lại.

“Anh nói rồi không sao.” Thành Hải Đông tìm một nơi sạch sẽ, vẫy vẫy tay muốn cô ngồi xuống.

Đỗ Tiểu Nguyệt nhìn khuôn mặt nghiêm túc của anh, hai tay cô nắm chặt túi giấy, tim đập thật sự hỗn loạn.

“Em mang cơm hộp đến, anh rất cảm động.” Thành Hải Đông cạy tay cô, bình tĩnh nhìn mắt cô “Nhưng mà, về sau không cần cực khổ như vậy.”

Đỗ Tiểu Nguyệt bị ý tứ trong lời nói của anh quăng cho một cái tát, khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc trở nên trắng bệch, hốc mắt cô phấp phỏng, ngập ngừng nói, “Thực xin lỗi...”

“Anh không trách em, anh biết em có ý tốt. Nhưng mà đôi khi anh thị sát tiến độ, có đôi khi khách hàng cũng ở đây, nhất là những người lớn tuổi, vừa thấy em mang cơm hộp đến, sẽ coi anh như đứa trẻ mãi không lớn lên. Tình huống này đối với công tác của anh mà nói, không phải là việc tốt.”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi... Em chỉ là nhất thời dâng trào tâm huyết, không nghĩ tới nhiều chuyện như vậy.” Đỗ Tiểu Nguyệt cắn môi, cố gắng không cho nước mắt lăn xuống.

“Anh thật sự, thật sự không có trách em, em mang cơm đến cho anh, anh rất cảm kích.” Thành Hải Đông nắm lấy tay của cô đặt ở bên môi, dùng sức hôn xuống vài cái “Thật sự siêu cấp cảm động!”

Đỗ Tiểu Nguyệt khẽ nhếch khóe miệng, nhưng lại không thể tỏ ra một nét tươi cười nào.

“Tiểu Nguyệt đáng thương, em muốn có chút thời gian ở bên anh, đúng hay không?” Thành Hải Đông giữ lấy khuôn mặt của cô, nhìn bộ dáng đáng thương của cô, trái tim của anh thất thời đau xót.

Đỗ Tiểu Nguyệt cắn môi, trầm mặc không nói.

“Anh cố gắng công tác, cũng là vì muốn sớm hoàn thành công trình, có thêm thời gian ở nhà cùng với em.”

“Em biết.” Đỗ Tiểu Nguyệt cúi đầu nhìn ngón tay, mím môi khẽ nói. Không cho phép nghĩ tới, hiện tại không muốn nghĩ tới, nếu không cô sẽ đau lòng đến không cách nào có thể ngồi ở chỗ này.

“Tốt lắm, vậy chúng ta ăn cơm thôi.” Bởi vì đã nói xong những điều cần nói, Thành Hải Đông rất nhanh khôi phục lại bộ dáng tươi cười sáng lạn ban đầu.

“Ừ.” Đỗ Tiểu Nguyệt không muốn nói chuyện, đưa hộp cơm qua.

“Oa! Miến cà ry, ốc khô Lô Duẩn, sườn xào chua ngọt, cơm trưa như vậy thật phong phú!” Thành Hải Đông hưng phấn kêu lên.

Đỗ Tiểu Nguyệt nhìn anh hai mắt nhìn đến đồ ăn mình thích mà sáng lên, nhưng cô lại cúi đầu, nhìn thức ăn trong hộp của mình, hơn nữa cố gắng lắm mới nuốt vào được, cố gắng ngăn chặn cảm thụ dần vật trong lòng.

Một ngày, không thể cứ như vậy qua đi. Cô không còn cách nào khác làm được việc cả đời chỉ đem tâm tư đặt vào một người duy nhất... trong lòng Đỗ Tiểu Nguyệt thầm nghĩ ngợi.

Đêm nay, cô nên cùng anh nói chuyện lại. Có lẽ cô cũng không hoàn toàn thích hợp với cuộc sống hôn nhân không có việc gì để làm, nhưng cô thương anh...

Đỗ Tiểu Nguyệt rời khỏi công trường, thần thần đi trên phố bởi vì không muốn về nhà.

Cô tới Mos Burger ngồi nghỉ, bởi vì đây là cửa hàng hamburger mà cô và Thành Hải Đông thích nhất. Anh từng nói đây là một lựa chọn không hề sai, đồ ăn hương vị tươi ngon, gà chiên giòn mà vẫn mềm, khi ăn không có cảm giác như ăn thực phẩm đông lạnh.

Trời ạ, cô không thể không có phút nào nghĩ tới anh sao? Đỗ Tiểu Nguyệt cau mày, ảo não nhìn về phía góc bọn họ hay ngồi, đi tới.

Uống một chút trà nóng, Đỗ Tiểu Nguyệt lúc này mới chú ý tới những khách hàng trong quán, dường như khác xa với suy nghĩ ban đầu của cô. Gần tám phần khách trong quán đều là phụ nữ. Hai vị khách nữ mặc đồng phục, xem ra là cùng công ty, một nhóm khác gồm sáu người phụ nữ khác, có lẽ đang họp hội gì đấy.

Phía trước cô là một nhóm người đang đàm luận chuyện về những đứa trẻ, chuyện trường học, góc bên phải là một nhóm các ông bố bà mẹ, bên cạnh là một vài người trẻ tuổi dùng khẩu âm cứng nhắc nói tiếng Anh, nhưng tốc độ không hề chậm so với bố mẹ mình.

Từng nhóm người đều thật náo nhiệt, mỗi người đều vội vã muốn cùng người khác chia sẻ kinh nghiệm cuộc sống của chính mình.

Chẳng lẽ vì cô là một người quá rụt rè, cho nên mới không có cách nào giống như những người này có bạn bè bên cạnh, náo nhiệt vui vẻ cả ngày?

Bạn thời đại học của cô hiện tại đều đang đi làm, cô không tiện gọi điện thoại nói chuyện phiếm. Cho dù gọi đi, cô biết nói gì đây?

Nói rằng đầu óc của cô có vấn đề? Nói cô tuy rằng ở cùng với chồng một chỗ, nhưng lại luôn nhớ tới anh ấy?

Cô nghĩ, cô còn thua học sinh đang trong thời kỳ chuẩn bị thi cử, cảm thấy chính mình nên đi gặp bác sĩ tâm lý.

Cô ở nhà một mình, có thể có cả trăm việc để làm, nhưng cô lại lựa chọn việc đem toàn bộ trọng tâm đặt trên người Thành Hải Đông, đây là điều không đúng, cô thừa thận.

Bởi vì Thành Hải Đông có công việc của anh, tự nhiên không có cách nào khác đặt nặng tâm tư vào cô. Mà chuyện tệ nhất của cô, chính là luôn nghĩ tới anh và coi đó là một trong những công việc của mình.

Đỗ Tiểu Nguyệt cắn môi, đột nhiên nhớ lại lúc nói với Thành Hải Đông một tiếng “Thực xin lỗi.” Cô nên làm việc tốt nhất, đó là để cho anh chuyên tâm công tác, không phải lo nghĩ gì thêm, nhưng cô thật sự không có cách nào khác cứ ở nhà, làm một người phụ nữ cứ chờ mong anh trở về.

Đỗ Tiểu Nguyệt chuyên tâm nhìn vào tách trà của mình, bình tĩnh trong suy nghĩ về tương lai.

Cô không thể trở về nhà phụ giúp ba mẹ, bởi vì trong nhà đã thuê thêm người làm. Huống hồ, nếu cô về nhà, ba mẹ cô cũng thúc giục cô mau trở về nhà chồng làm vợ hiền con dâu thảo của Thành gia.

Cô cảm thấy chính mình nên đi tìm một công việc, có công việc làm, mới không còn suốt ngày nhốt mình trong chiếc lồng sắt, cũng có thể không còn tách rời xã hội.

Nếu cô lo lắng làm việc chức vụ cao không thể, cô có thể thử xin tuyển làm nhân viên.

Hai mắt Đỗ Tiểu Nguyệt sáng lên, đột nhiên nhớ đến một tấm áp phích đăng tuyển dụng nhân viên.

Cô đột nhiên đứng dậy, không cho bản thân mình có thời gian lo lắng, chạy xuống dưới lầu chỗ quầy gọi món.

“Xin hỏi... Ở đây tuyển người sao?”

Tiểu Nguyệt lại không có ở nhà.

Tám giờ tối, Thành Hải Đông ngồi ở hiên cửa nhà mình, nhìn lên trời đầu sao.

Cô có thói quen tay không ra khỏi nhà, không mang theo di động. Mà anh cũng đã quen thói có cô luôn ở nhà, bởi vậy ngay cả chìa khóa nhà cũng không hề mang theo.

Khoảnh khắc mà anh cưới Đỗ Tiểu Nguyệt, anh đã biến mình thành người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian. Ở bên ngoài công tác, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh của cô ở nhà, anh liền tràn ngập động lực.

Anh ra xã hội nhiều năm, chạm qua rất nhiều người phụ nữ đã bị nhiễm danh lợi trần thế, bản tính con buôn. Mà Tiểu Nguyệt lại như một bông hoa bách hợp, anh nhất định không muốn để cô ra bên ngoài va chạm. Cô thích nhợt nhạt với việc ở nhà, mang theo ngọt ngào tươi cười chờ anh.

Hoặc là, nhanh chóng khiến cho cô mang thai, sinh vào đầu củ cải nhỏ nhắn đáng yêu để vui đùa, cũng là chuyện nên tính tới.

Trong đầu Thành Hải Đông vừa mới hiện lên hình ảnh chính mình ôm vợ con, nét mặt không nhịn được hiện lên vẻ sùng nịnh tươi cười.

“Hải Đông!”

Anh vừa nhắc đầu, nhìn thấy vợ đang đứng ở ngã tư, vẻ mặt vui sướng chạy về phía anh.

Đỗ Tiểu Nguyệt không đoán trước anh sẽ ở nhà, cho nên rất vui khi thấy anh liền chạy thật nhanh, nhanh đến mức khi cô vọt vào trong lòng anh, thậm chí anh còn chưa nói được câu nào.

Thành Hải Đông cười toe toét ôm cô, vỗ về sau lưng thân thể đang phập phồng của cô, cô thật sự dễ dàng khiến cho lòng tự trọng của người đàn ông bành trướng, vút cao.

“Anh không biết là em chạy nhanh như kiện tướng thể thao a.” Anh hôn tóc của cô, đôi môi thuận thế dừng lại ở vành tai lạnh lẽo của cô.

“Anh... sao lại về? Không phải anh phải theo ba ra ngoài xã giao sao?” Đỗ Tiểu Nguyệt ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt rạng rỡ chớp động, không cần nói cũng biết có bao nhiêu vui sướng.

“Anh thấy lúc em rời đi vào buổi trưa, vẻ mặt u buồn, lo lắng tâm tình em không tốt, cho nên nói với ba anh cảm thấy không khỏe, muốn về nhà.” Thành Hải Đông nói.

Lòng ngực Đỗ Tiểu Nguyệt xiết lại, hốc mắt đỏ lên, phút chốc đem khuôn mặt vui vào trước ngực anh. Anh để ý cô như vậy, cô làm sao có thể không vì anh mà trở nên tốt hơn.

Cô nhất định phải nhanh chóng học được như thế nào là người biết an bài cuộc sống! Cô không muốn sau này anh thất vọng vì lấy phải một người vợ vô dụng.

“Sao anh không vào nhà?” Cô nhỏ giọng nói.

“Anh không có chìa khóa.” Thành Hải Đông có ý giả bộ đáng thương, lắc cánh tay của cô, “Em đi đâu vậy? Anh chờ thật lâu.”

“Em... Em đi... Ăn cơm.” Đỗ Tiểu Nguyệt lắp bắp nói.

Bởi vì phỏng vấn rất thuận lợi, tâm tình tốt, không muốn chỉ có một mình trong nhà.

Ra ngoài không có chủ đích, hưởng ứng lời mời của cô, chủ quán Tân Di Linh cùng cô trò chuyện thật vui, sau khi phỏng vấn, hai người còn đến một tiểu quán ở gần đó ngồi một chút. Cô chọn loại bánh ngọt mà anh rất thích, cảm giác xốp giòn, mùi hương ngon ngọt đến giờ vẫn còn lưu lại.

“Sao lại chột dạ thế?” Thành Hải Đông nhướn mày, cầm lấy cầm của cô, nhìn chằm chằm đôi mắt của cô, nghiêm trang nói, “Nếu em ngẫu nhiên không ở nhà, chẳng lẽ anh sẽ lo lắng tới mức phóng hỏa giết người?”

“Nếu em thường xuyên không ở nhà?” Cô thử hỏi, không tục giác nín thở.

“Anh sẽ rất lo lắng tìm thám tử theo dõi em, xem xem có thể xảy ra việc bắt kẻ thông dâm tại giường không.” Anh cố ý trừng mắt, đôi môi có tình hung hãn nhếch lên.

Đỗ Tiểu Nguyệt vội vàng lắc đầu, đầu ngón tay lạnh như băng sốt ruột túm lấy tay anh.

“Nếu em không ở nhà, cũng sẽ không thích người khác!” Hai hàng lông mày của cô nhíu lại, hai tròng mắt bối rối cực kỳ, cố gắng giải thích với anh.

“Em ngốc, anh đương nhiên biết.” Thành Hải Đông nâng khuôn mặt của cô lên, cúi đầu hôn trụ môi của cô. Môi của nàng lạnh mềm như thạch hoa quả, là món điểm tâm ngọt anh thích thưởng thức nhất.

Mỗi lần anh đều chỉ tính lướt qua, thế nhưng mỗi lần đều muốn ngừng mà không ngừng được, ngoài dự đoán lại muốn càng nhiều.

Thành Hải Đông tham lam đưa lưỡi tác môi của cô ra, trượt vào, tay đem thân thể của cô đẩy tới phía trước, khiến cho lưng cô dán lên trước cửa, để cho anh có thể dễ dàng cướp đoạt hương vị của cô.

Thân mình cao lớn của Thành Hải Đông chìm vào những đường cong mềm mại của cô, khiến cho cô cảm nhận được anh vì cô mà cứng rắn lên, nóng rực.

“Chúng ta còn đứng ở cửa...” Đỗ Tiểu Nguyệt quần trí đỏ cả mặt, tay nhỏ bé dùng sức đẩy vai anh.

“Đứng ở ngoài cửa thì sao? Anh ngay cả bụng đói cũng không để ý, còn cố có thể đứng tại chỗ này. Nhanh mở cửa...” Thành Hải Đông mút nhẹ thùy tai của cô, lấy đầu lưỡi khẽ liến quanh vành tai.

Thân mình Đỗ Tiểu Nguyệt run rẩy, nhưng cô lại trợn to mắt, áy náy nhìn anh.

“Sao anh còn chưa ăn cơm? Đã hơn bảy giờ rồi!” Cô biết anh không chịu được nhất chính là đói bụng. Huống hồ, cô đã sớm tập cho anh thói quen được lo cho ăn uống đầy đủ.

“Anh còn đang định chờ em về đi ăn mì thướt cao, còn có bánh kẹp nướng, chè đậu đỏ... ực” Thành Hải Đông nuốt nước miếng, mới có biện pháp tiếp tục nói hết lời, “Ai nghĩ em lại về trễ vậy...”

“Chúng ta đi ăn cơm nhanh nào.” Đỗ Tiểu Nguyệt kéo tay anh đi ra ngoài.

Thành Hải Đông dựa khuôn mặt vào người cô, hơi thở nóng rực phả xuống xương quai xanh, “Không sao cả, hiện tại anh muốn ăn em...”

“Đi ăn cơm trước.” Đỗ Tiểu Nguyệt lắp tức nói sang chuyện khác, lại lôi kéo tay anh đi ra.

Dục vọng của anh mãnh liệt như vậy, mỗi lần sau khi thân thiết, cô chỉ có thể nhắm mắt chìm vào mộng đẹp, không còn khí lực cùng anh thảo luận chuyện gì!

Sao có thể theo lời Ma Tư ngày mai phải đi làm!

“Ai, em đã kiên trì như vậy, vậy lên xe đi!” Thành Hải Đông nắm tay cô, cười hì hì đi ra xe máy, miệng tiếp tục trên đùa, anh thích nhất nhìn cô bị anh trêu mà hai gò má đỏ lên, bộ dạng thật đáng yêu “Dù sao, sau khi ăn no mới có khí lực yêu em lâu một chút.”

“Anh có thể hay không không cần luôn nghĩ tới [Sự kiện kia].” Đỗ Tiểu Nguyệt bật lên lời nói.

Thành Hải Đông đang mang nón bảo hộ, im bật ngừng lại, quay đầu nhìn cô...

Cô chỉ biết ảo não cắn môi.

“Anh yêu em, cho nên muốn [yêu em], như vậy có gì sai?” Thành Hải Đông nghiêm túc hỏi ngược lại.

Đỗ Tiểu Nguyệt cắn môi, bởi vì lỡ miệng, bởi vì tâm loạn, theo phản xạ mở miệng nói: “Thực xin lỗi, em chỉ là ngưng ngừng thôi.”

Cô chỉ là hy vọng anh có thể dành nhiều thời gian nghe cô nói chuyện thôi. Lời nói không hề nghĩ ngợi của cô, khi nói ra, dường như đã chỉ trích an không quan tâm tới cô.

“Tiểu Nguyệt ngốc, việc này có gì mà phải xin lỗi. Toàn thế giới, người vợ sau khi kết hôn còn thẹn thùng, anh nghĩ chắc cũng chỉ có mình em.”

Thành Hải Đông vỗ về mái tóc của cô, miệng nói ra lời rất thoải mái, nhưng cô lại cảm thấy có chút không thích hợp, dường như anh cũng không thật sự tiếp thu lời nói của cô.

Cho dù không còn cách nào khác giống như trước đây luôn ở bên cạnh cô, nhưng anh càng ngày càng yêu cô, nhiệt tình đối với cô chưa bao giờ giảm bớt. Anh cho rằng chỉ cần làm cho cô cảm nhận được anh để ý tới cô bao nhiêu, nội tâm tịch mịch của cô dễ giảm bớt.

Giống như việc anh rất ít khi nói những câu tình cảm, thì anh cũng luôn dùng hạnh động của mình mà biểu hiện sự quyến luyến với cô. Cô gái thông minh như cô, không có khả năng không nhận ra.

“Lên xe đi, mỹ nữ.” Thành Hải Đông ngoắc tay với cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt ngồi ở phía sau anh, đem ặt dựa vào phía sau lưng anh. Trên người anh công tác một ngày dính mùi vị của bụi đất, cô hồ thẹn càng ôm chặt anh.

Cô nhất định trở nên ngày càng độc lập, như vậy mới xứng với anh mỗi ngày đều công tác vất vả ở bên ngoài.

“Buổi chiều em làm gì?” khi dừng lại ở đèn đỏ, Thành Hải Đông hỏi cô.

“Em...”

“Sao muốn nói lại thôi?”

“Chỉ là lập tức không nhớ ra buổi chiều làm gì. Đi loanh quanh khắp nơi, đến Ma tư uống trà nóng, đi Tina ăn bánh ngọt.”

“Dám thừa dịp không có anh chạy đi ăn bánh ngọt, anh rất đau lòng nha.”

“Thứ bảy chúng ta cùng đi được không?” Cô hỏi.

“Được!” Thành Hải Đông tinh khí mười phần lớn tiếng nói.

Xe máy chạy qua trước bách hóa Hán thần, công ty bách hóa bởi vì lễ mừng năm mới mà bên ngoài trang hoàng nhiều chuỗi xuyên, một bảng quảng cáo bằng đèn màu lam, công ty bách hóa nhìn lại như một tầng ngọc bích, nhìn thật đẹp mắt.

Đỗ Tiểu Nguyệt quay đầu nhìn bảng đèn màu lam, ánh mắt đột nhiên dừng lại ở một người đàn ông mặc tây trang màu xám.

“Hải Đông, đi chậm một chút, anh giúp em nhìn xem... người đàn ông kia có phải chồng chị họ em?” Đỗ Tiểu Nguyệt vỗ nhẹ cánh tay Thành Hải Đông hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ thần sắc khẩn trương.

Thành Hải Đông chạy xe chậm lại, trực tiếp dừng lại ở chỗ taxi đón khách.

Anh nhìn về phía Đỗ Tiểu Nguyệt chỉ, người đàn ông trung niên đang ôm một cô em mặc váy thân hình nhìn thật mê muội đi về hướng gian hàng mỹ phẩm.

Cô gái kia mặc một cái áo bó sát, hở một khoảng ngực lớn, không chút khách khí đưa đẩy bộ ngực mềm mại về phía cánh tay người đàn ông, vui vẻ tươi cười.

“Đúng là chồng của chị họ em.” Thành Hải Đông thần nhiên nói.

“Cô gái bên cạnh...”

“Hiển nhiên là nhỏ hơn anh ta mười tuổi, đang vui vẻ theo tên gốc đó đi vào mua sắm.” Thành Hải Đông nhìn tên đàn ông kia thu tay, nhéo hai cái lên mông cô gái.

Đỗ Tiểu Nguyệt giật mình, vội vàng quay đầu lại không muốn nhìn nữa.

“Ngồi vững lại, chúng ta đi.” Thành Hải Đông nói, thay cô kéo lại khẩu trang.

Đỗ Tiểu Nguyệt ôm thắt lưng Thành Hải Đông, rốt cục cũng vô tâm nhìn ngắm cảnh đẹp hai bên đường.

Chị họ có biết anh rể ra bên ngoài như vậy không? Chị họ luôn tự hào anh rể là người nói gì nghe nấy, nếu biết sự thật, chị họ liệu có chịu nổi không?

“Lại thay chị họ em khổ sở?” Thành Hải Đông hỏi.

“Ừ.”

“Thành Hải Đông nhưn mày, cảm thấy Tiểu Nguyệt thật quá tốt. Cô chị họ kia luôn ghen tị với cô, tưởng muốn dẫm nát trên đầu cô chuyện này ai mà không biết.

“Chuyện hôn nhân của chị họ em xảy ra vấn đề là chuyện sớm muộn thôi.”

“Vì sao?” Cô vén lại quần áo của anh, hé mặt hỏi.

“Khi chúng ta kết hôn, bọn họ không hề cùng nhau một chỗ, chỉ có chị họ em đơn độc.”

“Không ở cạnh nhau cũng không thể gặp ở ngoài.” Đỗ Tiểu Nguyệt rướn người muốn nói, nón bảo hộ đánh một tiếng lên nón của anh.

“Cẩn thận.” Thành Hải Đông chậm lại tốc độ, giúp cô ngồi lại cẩn thận. “Theo anh thấy, chị họ của em lúc nào cũng khoe ra chồng mình như đại biểu cho thân phận của chị ấy. Cô ấy khoe ông chồng bác sĩ như khoe cái túi sách của mình thôi. Khi chúng ta kết hôn hay đính hôn, anh rể của em chỉ ngồi yên xem, không nói chuyện quá ba câu với chị họ em.”

Anh nói xong, bỗng nhiên cười nhẹ, lắc lắc đầu “Có thể tán gẫu với chị họ em, phải là người thích chuyện thị phi, đàn ông có vẻ không làm nổi việc này.”

“Cũng không phải người phụ nữ nào cũng thích nói nhiều...” Đỗ Tiểu Nguyệt nói, thanh âm bị loãng ra khi xe phóng nhanh.

“Em nói cái gì?” Thành Hải Đông nói lớn tiếng.

“Anh rể nếu không thích nghe nói nhiều, vì sao lúc trước lại muốn kết hôn với chị họ.” Cô hỏi ngược lại.

“Dục vọng của đàn ông rất đơn giản, chị họ của em bề ngoài nhìn khá tốt, thoát nhìn dường như rất model. Hơn nữa khi anh thể theo đuổi chị họ, có lẽ có người khác cạnh tranh, cho nên anh rể em thâm nghĩ trước tiên đạt được rồi tính, bởi vậy bỏ qua cái gọi là có hứng thú, nên tự nhiên có thể chịu được cái lỗi đó.”

Đỗ Tiểu Nguyệt im lặng, cô nhăn mày, cảm thấy thật đáng sợ.

Đàn ông thật sự dễ dàng bị cảm quan ảnh hưởng như vậy sao?

Nếu yêu chỉ là ứng phó hời hợt vậy, thì quá hời hợt rồi! Cô nghĩ rằng kết duyên thành vợ chồng nên có một ít tư tưởng giao hòa chứ, nếu không sao có thể bên nhau cả đời.

Đỗ Tiểu Nguyệt đột nhiên nhớ tới cô cùng Thành Hải Đông nói chuyện không nhiều, số lần bọn họ thân thiết cũng chưa từng quá thay đổi, lông mi của cô càng lúc càng nhíu lại.

Yêu cầu của đàn ông đối với phụ nữ, qua nhiên có nhiều điểm bất đồng vậy sao?

Thành Hải Đông lái xe máy tới hồ Tình bạn, ngừng xe, cởi nón bảo hiểm.

Anh ngẩng đầu, đã thấy vợ mình còn kinh ngạc đứng tại chỗ, nón bảo hiểm màu hồng đã bỏ xuống, lạ ra ánh mắt buồn rầu.

“Sao lại đứng đó ngây ngốc vậy? Thành Hải Đông cười cười lấy nón bảo hiểm từ tay cô.

“Em vẫn nghĩ về chuyện của chị họ...” Còn có chuyện của cô nữa.

Thành Hải Đông cầm lấy tay cô ngoắc vào khuỷu tay mình, một bên đi qua đường, một bên nói; “Thế giới của chị họ em rất hạn hẹp, cả ngày ở nhà làm thiếu phụ nhân, chỉ ở trong nhà, tách rời xã hội, cá tính cho dù không vụn vụn cũng sẽ biến quái.

“Em cũng cả ngày ở trong nhà...” Đỗ Tiểu Nguyệt cúi đầu, có cảm giác bị đâm bị thương.

“Cá tính của em và cô ta không giống nhau, tuy rằng em ở nhà, nhưng lại luôn dụng tâm hy vọng cho người nhà hết thấy đều tốt. Em rất đơn thuần, tấm lòng son tốt bụng, là người cả đời không làm ai chán ghét.” Anh cười nhẹ ra tiếng, kinh ngạc vợ nhỏ của mình lại phản ứng quá độ, muốn thức tỉnh lại cô.

“Hiện tại vừa mới kết hôn, sự đơn thuần của em khiến anh cảm thấy mới mẻ, nhưng mà nếu mười năm sau thì sao?” Cô thật sự hỏi.

“Anh sẽ cả đời thích sự đơn thuần của em.” Thành Hải Đông cười, đặt tay cô lên ngực mình, làm động tác lấy tâm mà thề.

Đỗ Tiểu Nguyệt nhếch môi dưới, cố gắng mỉm cười.

Cô không tin lời anh nói!

Nếu ngay cả cô cũng bắt đầu đối với chính mình cảm thấy không đủ tốt, nếu vậy một ngày nào đó anh cũng sẽ phát hiện khuyết điểm của cô.

“Tốt lắm, đừng lộ ra vẻ mặt biểu tình trầm trọng, ăn cơm là chuyện khoái hoạt mà.” Thành Hải Đông cúi đầu hôn lên tóc cô, ôm cô đi vào trong quán. “Ông chủ, cho hai phần thước cao, một oản canh dãn, một oản canh cá cừ.”

Đỗ Tiểu Nguyệt thuận ý anh gọi cơm, ngoan ngoãn để anh giúp cô tìm chỗ ngồi.

Sau khi cơm nước xong, cô quyết định muốn nói cho anh biết... chuyện ngày mai cô sẽ đi làm.

6. Chương 6

Sau khi ăn xong, bọn họ thân mật nắm tay nhau cùng đi dạo phố, ánh sáng lung linh từ ngọn đèn đường hắt vào cái hồ lấp lánh lên những vệt tinh quang sáng mờ ảo.

Đỗ Tiểu Nguyệt cảm thấy mỗi một thành phố cần có vài hồ nước trong xanh, khiến cho người ta nhìn vào cảnh quan thành phố càng thêm tao nhã vài phần. Cho nên, cô luôn muốn sánh đôi cùng anh đi tản bộ bên bờ hồ tĩnh lặng, êm đềm.

Nhưng mà, hôm nay trong lòng cô rất là ngổn ngang nhiều tâm sự, không có cách nào điềm tĩnh buông xuống để mà ngắm cảnh đêm.

Thành Hải Đông thú vị nhìn vẻ mặt vợ anh muốn nói gì đó lại thôi, mà anh cũng không nỡ đánh vỡ sự bất an trong cô, chỉ là im lặng chờ đợi.

“ Em.....” Đỗ Tiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh, vừa mới tính mở miệng lại không thốt nên lời.

“ Anh đang nghe đây.”

“ Em muốn.....” đi ra ngoài công tác.

“ Thực sự khó như vậy để mở miệng sao?” Thành Hải Đông cười khê, lôi kéo cô đến bên cạnh hồ nước ngồi xuống, nhìn thẳng vào khuôn mặt cô, rồi dừng lại ở tầm mắt. “ Muốn nói cái gì? Muốn nói với anh chuyện chị họ em sao? Hay là muốn nói anh sẽ thường xuyên hẹn hò với em ở bên ngoài?”

Đỗ Tiểu Nguyệt nâng mắt xem xét anh, cầm lấy tay anh siết chặt, không được nói dối em, thành thật trả lời: “ Em nghĩ có lẽ anh đang muốn gặp ai khác ở bên ngoài.”

“ Lời này là có ý tứ gì?” Thành Hải Đông sắc mặt trầm xuống, cảm giác khó chịu giống như bị sự không tín nhiệm của cô đánh một cái tát.

“ Anh giờ đang yêu em, mọi việc em làm anh đều cảm thấy rất mới mẻ, rất thích thú. Nhưng là, cái cảm giác mới mẻ thoáng qua đó sẽ rất nhanh mất đi”

“ Em nghĩ rằng anh chỉ mỗi yêu thích bộ dáng bên ngoài của em thôi sao? Anh là người tầm thường đến vậy sao?” Thành Hải Đông mày rậm nhíu chặt, đánh gãy lời của cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt nhìn anh sắc mặt rõ ràng không hằn là hờn giận, cô nắm tay anh, nhẹ giọng nói “ Người suy nghĩ tiêu cực là em. Em không có kinh nghiệm tiếp xúc nhiều với xã hội, em lại không có cách nào thích ứng với công tác bên ngoài, em thậm chí không thích chính mình của hiện tại, em cảm thấy chính mình không ra sao cả.”

“ Em chăm sóc gia đình rất tốt, lại đem anh lo lắng hảo như vậy, em làm sao có thể là người vô dụng?” Anh nhẹ nâng mặt cô lên, thật không hiểu cô vì sao lại nghĩ ra loại ý tưởng này. Cứ việc an tâm bảo hộ gia đình nhỏ của hai người là đủ, chẳng lẽ điều này không thích hợp nhất cho cô sao?

“ Vậy anh cho phép em làm việc này, em muốn tìm một người giúp việc nhà cho chúng ta.” Đỗ Tiểu Nguyệt mới nói xong, liền ảo não cắn môi, nhỏ giọng nói: “ Thực xin lỗi.....”

Thành Hải Đông vẻ mặt nghiêm trang, cắn chặt răng, con ngươi đen nặng nề trừng mắt nhìn cô.

“ Nếu chỉ cần có người giúp việc nhà, anh tự thuê người giúp việc đều có thể làm được, anh cần gì phải lấy vợ? Nếu anh chỉ là tìm một người giúp việc biết chăm sóc nhà cửa, lại thêm vài ngày đổi một người giúp việc, cao hứng vài ngày thì lại đổi một người bạn gái, làm chi tìm về một người vợ trong nhà, như vậy chẳng phải tự hạ thấp giá trị con người!” Anh phẫn nộ đề cao thanh âm, lần đầu tiên phát hiện nguyên lai giữa bọn họ ý nghĩ không thống nhất. “ Trống đánh xuôi, kèn thổi ngược” [1]

Đỗ Tiểu Nguyệt con người ẩn hiện giọt nước mắt, tay nhỏ bé gắt gao nắm áo anh, muốn anh nhìn cô.

“ Thực xin lỗi, em chỉ muốn chính mình cũng có một chút..... Nhưng là, em lúc nào cũng cảm thấy chính mình..... Chuyện gì cũng đều làm không tốt, liền ngay cả đem cơm trưa cho anh, cũng đều khiến cho anh khó xử.....” Cô cố gắng đè nén cảm xúc, không cho mình khóc ra tiếng, nhưng thanh âm nói chuyện run rẩy đã tố cáo cô.

“ Anh không biết em vì sao bị quan như vậy, ngoan ngoãn ở nhà, làm những món ăn ngon mình thích, trang hoàng lại nhà chúng ta thêm xinh xắn. Anh không có ở nhà, em muốn xem sách gì cũng được, xem phim cũng rất thoải mái không sợ bị quấy nhiễu, bao nhiêu người phụ nữ mơ ước có cuộc sống như vậy còn không được, em đó..” có phúc mà không biết hưởng.

Thành Hải Đông rút về hai tay, đôi môi nhếch lên , thoáng qua trên mặt có biểu tình khó hiểu, cũng không nghĩ sẽ nhiều lời trách móc nặng nề đến cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt giống như cô con dâu nhỏ ngồi yên lạnh ở một bên, gắt gao bắt lấy hai tay, cả người lạnh lẽo, sợ hãi.

“ Trước khi kết hôn, anh sợ em khó thích ứng với cuộc sống mới, cho nên mới đồng ý để em dùng thuốc tránh thai , hiện tại xem ra em rất thanh nhàn, mới có thể nghĩ ra lung tung đủ thứ chuyện vặt. Anh nghĩ, chúng ta sinh đứa nhỏ tốt lắm.” Thành Hải Đông mệnh lệnh bá đạo nói.

Đỗ Tiểu Nguyệt co rúm cả người lại, cảm thấy uất ức, cảm thấy như bị vũ nhục .

Cô không phải một đứa trẻ, anh có thể cùng cô thảo luận có phải hay không muốn sinh đứa nhỏ, mà không phải là tự tiện quyết định tương lai cho cô đâu!

“ Em không cần sinh đứa nhỏ.” Đỗ Tiểu Nguyệt biểu tình kiên quyết, ngẩng đầu nhìn thẳng mắt anh.

Thành Hải Đông không đoán trước được cô hội cự tuyệt, đôi mi nhăn lại, hai tay khoanh lại ở trước ngực, chất vấn hỏi “ Vì sao?”

“ Một người mẹ không biết tự mình sống độc lập, như thế nào có biện pháp mang thai đâu.” Cô trầm trọng nói, hai tay nắm chặt thành quyền.

“ Em không sống độc lập được thì có quan hệ gì đâu, hết thấy đều có anh ở đây.” Thành Hải Đông nói rất thần nhiên, bàn tay mạnh mẽ đỡ lấy vai cô, thật mạnh nhấn một cái.

Đỗ Tiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn khuôn mặt cứng rắn, đầy nghiêm khắc của anh, cô vừa cảm động lại thấy xót xa.

Cô biết anh yêu cô, yêu đến nguyện ý vì cô an bài hết thấy những gì tốt nhất, nhưng cô hiện tại hiểu rõ ràng một điều, phương thức mà anh yêu cô — thực ích kỷ.

Nếu cô chỉ dựa theo anh mà sống, anh sẽ vẫn tiếp tục yêu cô, điểm này không hề nghi ngờ. Nhưng là, nếu cô không dựa theo ý muốn của anh mà làm theo, anh sẽ cảm thấy cô suy nghĩ quá nhiều, quá phiền phức đến mức tức giận vì chủ kiến của cô hoàn toàn không giống anh.

Anh như vậy, là thật lòng yêu cô sao?

“ Anh có hay không đã từng nghĩ tới, vạn nhất có một ngày anh thay đổi, nhưng là em vẫn như vậy không thay đổi, em vẫn chưa học được cách sống độc lập, khi đó em nên làm cái gì bây giờ?”

“ Anh lấy em, vì muốn đem lại hạnh phúc cho em. Cho dù ngày sau thật sự có phát sinh ra chuyện gì đi nữa, với cá tính của anh, anh cũng sẽ giúp em đem hết thấy mọi việc sắp đặt một cách thỏa đáng.” Thành Hải Đông lập tức tiếp lời nói. (XX: tức quá..ích kỉ không thể chịu nổi...mong cho tỷ Nguyệt vùng lên..haha, anh chết chắc!)

“ Cho nên, hết thấy đều do chính em suy nghĩ quá nhiều?”

Cô chỉ cần tiếp tục làm một người vợ phục tùng, cho dù anh không hề yêu cô, cô chỉ cần lựa chọn tin tưởng anh, như vậy cô có thể tiếp tục vô tư với cuộc sống áo cơm không cần lo lắng.

“ Đương nhiên là do em suy nghĩ quá nhiều.” Thành Hải Đông ôm lấy thân thể đang đông cứng của cô, đem cô đặt lên trên đùi anh. Đầu ngón tay thon dài hơi thô, lướt qua ánh mắt ẩm ướt của cô một lúc, rồi dừng ở trước khuôn mặt cô, cười hì hì nhéo quai hàm cô nói: “ Anh lần đầu tiên phát hiện vẻ mặt đáng yêu của em khi khiêu khích tranh cãi với anh.”

“ Em không thích cãi vã, em thật sự muốn nói chuyện rõ ràng với anh, em nghĩ nên thay đổi cuộc sống hiện tại một chút.” Đỗ Tiểu Nguyệt không cười, con ngươi trắng bạch không hề chớp mắt ngóng nhìn biểu tình của anh.

“ Em thật sự không thích ở nhà sao? Quả thật ở nhà như vậy rất là nhàm chán sao?” Thành Hải Đông tươi cười chọc tạt, thanh âm cứng rắn hỏi.

Đỗ Tiểu Nguyệt cắn môi, không dám nói ra nỗi lòng thật sự của mình, thật ra cô sợ cảm giác phải chờ đợi, cô dù sao cũng không nghĩ gây cho anh thêm áp lực.

“ Em nghĩ muốn đi ra ngoài làm việc.” Cô nghĩ sao nói như vậy.

“ Không được.” Thành Hải Đông mày rậm lần nữa nhíu chặt, thanh âm thô rất quát lên.

Đỗ Tiểu Nguyệt nhìn thấy biểu tình quá kiên quyết cự tuyệt của anh làm cho sợ hãi, cô tựa vào anh muốn đứng dậy, không nghĩ lại ngồi ở trên người anh thêm.

Thành Hải Đông ôm chặt thắt lưng cô, không cho cô di động rời khỏi.

Anh cúi sát đầu xuống, ánh mắt có lửa, vòng tay siết chặt lấy cô.

“ Vì sao không được?” Cô dừng cảm lần nữa lặp lại câu hỏi.

“ Còn hỏi nữa sao?” Thành Hải Đông ngực bắt đầu phập phồng – một trận hỏa diễm tức giận lan tràn, khẩu khí cũng như vậy mà nghiêm túc hẳn lên. “ Anh một ngày làm rất nhiều việc , mỗi ngày duy nhất chờ mong chính là có thể về nhà cùng em ăn cơm thật ấm cúng, vui vẻ. Nếu như em đi ra ngoài làm việc, sẽ không có sức lực chăm sóc tốt cho gia đình.”

“ Rất nhiều người phụ nữ đều có thể làm tròn việc nhà và việc ở cơ quan.”

“ Người ta là người ta, em là em.” Anh không khách khí nói vặn lại, mặc dù nhìn cô cả người đều co ro sợ sệt, anh cũng không tính muốn đình chỉ nói chuyện. “ Những người phụ nữ ấy đều có năng lực sung mãn hoặc là những nữ cường nhân, em cá tính vốn yếu ớt, mỏng manh như vậy, anh như thế nào yên tâm để cho em ra bên ngoài làm việc để bị người khác ức hiếp.” Anh làm tất cả đều là vì muốn bảo vệ cho cô thật tốt!

“ Nếu em chỉ phải làm những công việc đơn giản, nhẹ nhàng, mỗi ngày chỉ làm không quá hai tiếng, hẳn là không thành vấn đề đi.” Đỗ Tiểu Nguyệt cầu xin nói, vẻ mặt trông mong nhìn anh.

“ Vì sao lại muốn biến bản thân mình vất vả, cực nhọc làm chi? Anh không đồng ý cho em ra ngoài làm việc.” Thành Hải Đông đứng dậy, vẻ mặt hờ hững không muốn tiếp tục thảo luận đến vấn đề này nữa

Cô chính là không có thói quen với cuộc sống hôn nhân như vậy, cho nên mới nảy sinh rối loạn phương hướng, anh sao không nghĩ chính cô cũng biết những gì là tốt nhất cho mình!

“ Em không sợ vất vả, em chỉ là cảm thấy nếu em thật sự tệ như vậy trong lời nói, tốt nhất là nên đi ra bên ngoài rèn luyện một phen a.” Đỗ Tiểu Nguyệt không nghĩ khuất phục như vậy, cô lắc nhẹ cánh tay anh, muốn lại cùng anh nói chuyện cho thông suốt.

“ Mỗi người đều có một hoàn cảnh thích hợp riêng, em thích hợp nhất là ở nhà chăm nom gia đình.” Thành Hải Đông không cho cô có cơ hội chống án.

Hắn xoa nhẹ tóc cô, ôm thắt lưng cô bắt đầu đi ra ngoài cửa.

Đỗ Tiểu Nguyệt không hề mở miệng, bởi vì cô biết chính mình nói thêm càng làm anh bất mãn.

Lòng của cô lạnh băng như đá, rất là đau lòng, lại nghĩ đến ý muốn kháng cự anh kịch liệt .

Cô yêu người đàn ông này, nhưng anh cứ nhiên đem cô xem như người thừa thải là không đúng tí nào, cô thật sự muốn làm một người vợ ngoan ngoãn nghe lời sao?

Rất là nan giải a.....

Cô không phải không thể sống như vậy, chính là ngày dài rất cô đơn, cô thật sự nguyện ý sao?

“ Em nếu phải ra ngoài làm việc, trước tiên em sẽ không tránh khỏi sự khiêu khích châm chọc của chị họ em đâu.” Thành Hải Đông cười nói, cảm thấy sự kiện rất đả kích muốn tuyên cáo kết thúc.

“ Em là người hay để ý đến cái nhìn của người khác sao?” Cô hỏi.

“ Em sẽ không để ý, lòng dạ em mềm yếu so với miếng đậu hũ tương đương nhau.”

Anh thật sự hiểu rõ cá tính của cô, anh làm sao có thể không biết lòng của cô rất nhẹ dạ, rất dễ thuyết phục đến như thế nào? Đỗ Tiểu Nguyệt cắn răng nhịn xuống cảm giác đau lòng.

“ Em nếu cảm thấy ở nhà quá nhàm chán, có thể đi học may, học nấu nướng a. Hơn nữa, ba anh mới nói em vừa đăng kí chương trình kế toán sơ cấp, không phải sao?” Nhiều chuyện để làm như vậy cũng đủ khiến cô bận rộn lắm rồi.

“ Em không muốn nghĩ nữa .” Đỗ Tiểu Nguyệt cúi đầu, không nghĩ lại làm cho anh không hề nhận ra cô đang tổn thương .

“ Tốt lắm, tốt lắm, không muốn nghĩ thì đừng nói nữa , chúng ta đi ăn chè đậu đỏ nóng đi.” Thành Hải Đông lôi kéo tay cô, cả hai men theo bên hồ đi đến bên cạnh đầu đường là cái quán có từ lâu, từng cơn gió se lạnh thổi qua. “ Thời tiết như thế này, rất thích hợp thưởng thức một chén chè đậu đỏ nóng, hơn nữa ăn với bánh rán mè thì tuyệt, anh cam đoan mọi phiền não của em đều sẽ tan biến hết, quên sạch không còn một mảnh.”

Đỗ Tiểu Nguyệt bị anh xoay tròn, đầu óc choáng váng thân thể suy nhược, anh hôn cô dòn dập, đột ngột đến không ngờ, cũng không thể nghĩ được gì nhiều.

“ Ngừng.” Cô nói, thở hồng hộc ngã vào trong lòng anh.

“ Vậy hôn nữa nha? Cô vợ nhỏ bé yếu đuối.” Thành Hải Đông cắn hạ lỗ tai cô, trêu ghẹo cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, lần đầu tiên cảm thấy anh tươi cười – Rất là chói mắt.

Đêm đó, hai người tắm rửa xong, đều tự lên giường, tắt đèn.

Đỗ Tiểu Nguyệt lui về phía bên phải giường ngủ, đem chính mình cuộn tròn nhỏ nhỏ trong một góc.

Thành Hải Đông biết cô không vui, anh cho rằng ý định muốn ra ngoài làm việc của cô không được chấp thuận, nên nảy sinh giận lẫy vu vợ mà thôi.

Điều là phụ nữ, một chút chuyện nhỏ bị phạt ý lại làm mặt giận cũng không thể tránh được.

Anh sẽ không đem loại cảm xúc bất mãn này của cô để ở trong lòng, nhưng anh thật sự không thích vẻ mặt rầu rĩ không vui của cô.

“ Thứ bảy này chúng ta đi Đài Nam, như thế nào?” Anh dựa vào bên người cô, đem cằm chôn vào chiếc gáy tròn láng của cô.

“..” Cô không trả lời, cũng không mở mắt.

Thành Hải Đông một bên mày nhấp nháy, bật cười ra tiếng . Có ý nha! Xem ra, cô vợ bé nhỏ của anh thật sự muốn cùng anh hồ nháo mà.

Bàn tay to của Thành Hải Đông từ phía sau cô len lỏi vào, dần dần tham tiến vào bên trong áo ngủ của cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt thân mình chấn động, không kịp ngăn cản phản ứng của chính mình, chính là trước sự đụng chạm của anh lại nảy sinh phản ứng. Cánh môi nóng rực của anh không ngừng khiêu khích cắn cổ cô, làm cô cảm giác được – cái cổ đang dần tê dại, thân thể vốn mẫn cảm chợt nổi lên từng trận da gà.

Thành Hải Đông quá rõ ràng nhận ra được phản ứng của cơ thể vợ mình, đôi môi mơn trớn da thịt mềm mại, thấp giọng cười.

Đúng là mới vừa rồi chính anh muốn cô sinh đứa nhỏ, cũng là muốn ngăn cản cô ra ngoài làm việc, hành động có hơi mệnh lệnh và độc tài một chút. Nhưng anh cũng không quá nghiêm khắc với cô lắm, dù sao mấy chuyện kia cũng không phải chuyện gì lớn.

Bằng sự nhiệt tình của mình để cho cô biết chính mình đang hối lỗi, nên đây là phương pháp giảng hòa tốt nhất đi.

Thành Hải Đông hôn theo đầu ngón tay cô, rồi lan tràn ở phía trên da thịt cô.

Anh cảm giác được thân thể của cô đang run rẩy, anh lại đổi qua cái tư thế xoay lại thân hình cô, đem cô gọn gàng đặt dưới thân. Anh khẽ vươn đầu lưỡi hấp dụyện nụ hoa của cô, đầu ngón tay không nể nang cũng tùy theo tham nhập vào khu vườn thần bí của cô, trêu chọc cánh hoa mềm mại của cô.

“Không muốn.....” Cô giữ chặt thân mình, hai gò má ửng hồng.

Thân thể mềm mại, trắng mịn qua sự di chuyển của đầu ngón tay anh ẩn hạ những dấu hôn ngân đỏ bừng từng mảng lớn, vẻ mặt động tình của cô trông rất quyến rũ, cô cắn chặt môi, đối với thân thể của chính mình có phản ứng rất rõ trước sự vuốt ve của anh so với ý chí nhỏ nhen, yếu đuối của cô cảm thấy thất bại không thôi.

“Thật sự không muốn sao?” Thành Hải Đông khẽ cắn lên xương quai xanh cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn, gây ra một loại tiết tấu mê hồn gây xích mích về nữ tính bên trong con người cô.

“Không muốn.....” Cô nghẹn ngào nói, cảm giác chính mình đang từ từ mất đi bản thân.

Cô dùng sức giữ chặt lại tay của anh, mặc dù cô không kịp nghĩ vậy chỉ làm theo bản năng, có lẽ cô sợ sẽ vì anh mà không tự chủ được mất.

Thành Hải Đông không nhận thấy cô đang nén khóc vào lòng, anh nhanh hơn ra sức luật động trong người cô, muốn cho cô ở dưới thân anh lần đầu tiên đạt được ba lần cao trào.

“Không muốn.” Cô lặp lại một lần nữa, lần này còn ra sức kháng cự bắt được cánh tay của anh.

“Em như vậy vẫn còn e thẹn trong việc vợ chồng sao?” Thành Hải Đông thấp giọng cười, cúi đầu vùi vào ngực cô.

“Không muốn!” Đỗ Tiểu Nguyệt bỗng dưng quát to một tiếng, dùng sức đẩy một tay anh ra bên ngoài.

Bên trong phòng đột nhiên lâm vào một bầu không khí tĩnh mịch, một cảm giác vô hình quỷ mị tùy thời chuẩn bị theo từ trong bóng đêm mà nhảy ra.

Thành Hải Đông chết sững ngồi yên ở tại chỗ, vẻ mặt không chút thay đổi, bàn tay gân xanh nổi lên rõ rệt, siết chặt lại kêu lên tiếng rắc..

Anh bước xuống dưới mở đèn ngủ bên cạnh giường, nhìn đến cũng là –

Nước mắt của cô ràn rụa đầy mặt.

“Em khóc cái gì!” Thành Hải Đông dùng sức đáng rằm xuống nệm giường, ảo não rít gào.

“Em đều nói “Không muốn” Vì sao anh còn muốn miễn cưỡng em.....” Đỗ Tiểu Nguyệt đem chân bông bên cạnh che lại thân mình, cô ôm lấy mặt, nước mắt cũng không ngừng ở trên đầu ngón tay chảy xuống.

Thành Hải Đông nhìn mặt cô đầy nước mắt, anh đau lòng nhưng cũng rất khó hiểu – bộ dáng của cô quá thống khổ giống như là anh chỉ biết ép buộc cô đi vào khuôn khổ.

Bọn họ trong lúc đó có cái gì vấn đề sao? Anh vẫn nghĩ đến cô trong quan hệ vợ chồng còn rất e dè, bình thường chỉ hưởng thụ khoái hoạt do anh gây ra. Anh tự nhận chính mình không phải là người chồng ích kỷ, anh luôn để tâm để cảm hứng vui thích của cô mà hành xử a.

Thành Hải Đông tưởng mở miệng, nhưng đối mặt nhìn thấy hai vai cô run run, anh trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nên nói cái gì.

Anh cảm thấy chính mình bình thường luôn để ý đến cô, đối với cô rất tốt, lúc này đối mặt với sự tổn thương của cô, tất cả những gì anh làm chỉ là một hồi chề cười, anh thậm chí không biết hiện tại nên dùng thái độ như thế nào để quan tâm cô.

“ Có chuyện gì nghiêm trọng đến nỗi em bất mãn mà cự tuyệt anh?” Thành Hải Đông chậm rãi nói, sắc mặt vẫn xanh mét.

“ Em hiện tại không nghĩ muốn quan hệ, anh chẳng lẽ không thể thuận theo em một lần sao?”

“ Thân thể của em đối với anh có phản ứng.” Anh không khách khí nói.

“ Em mỗi khi ở bên cạnh anh đều có nảy sinh phản ứng, nhưng vấn đề này cũng không nói lên rằng em cũng không phải lúc nào cũng muốn quan hệ vợ chồng đâu.” Đỗ Tiểu Nguyệt thanh âm còn mang theo ảm ức, cô lại cố gắng dồn nén cảm xúc không muốn cho nước mắt lại rơi.

Nước mắt, như chứng tỏ cô lại bị anh khi dễ, cô không nghĩ anh cảm thấy bị tổn thương.

Đỗ Tiểu Nguyệt không khóc nữa, ôm chặt lấy chân, yên lặng xem xét anh.

Thành Hải Đông nhìn lại cô, đem khuôn mặt nhỏ nhắn, đầy nước mắt của cô thu vào trong tầm mắt mình, trong mắt cô hiện lên là tất cả những biểu hiện của sự kiên cường và mạnh mẽ, tất cả những thứ đó đều được anh tiếp nhận hết.

Lòng anh đột nhiên biến thành một khối tảng đá lớn, mặc dù dòng máu nóng đang lam tràn trong cơ thể vẫn còn rất mãnh liệt, quay cuồng, lại có cảm giác như bị người khác đùa giỡn, trêu chọc, anh không có biện pháp chấp nhận tất cả những điều đó ngày một dâng lên càng nhiều hơn .

Anh đã làm sai cái gì?

Thành Hải Đông đứng dậy đi xuống giường, không tiếng động đứng ở bên giường nhìn cô.

Cô không nói gì, chính là gắt gao nhắm hai mắt.

Anh xoay người đi vào phòng tắm, dùng nước lạnh mạnh liệt rửa mặt, để làm cho chính mình thanh tỉnh lại.

Chờ anh lại lần nữa đi ra khỏi phòng tắm, Đỗ Tiểu Nguyệt đã mặc lại áo ngủ chỉnh tề, ngồi ở trên giường im lặng chăm chú dõi theo anh.

Thành Hải Đông đứng ở trước mặt cô, trên cao nhìn xuống nhìn cô.

“ Em không thích thường xuyên gần gũi với anh sao?” Anh hỏi.

Cô do dự trong chốc lát, rồi chậm rãi gật đầu.

“ Em không muốn quan hệ, vì sao không nói rõ ràng với anh?” Thành Hải Đông âm thanh bất cần nói, gân xanh nơi cổ hiện lên rõ rệt, lại liên tiếp run rẩy .

“ Có nhiều lúc, em còn không kịp nói, cũng là thân bất do kỷ” Đỗ Tiểu Nguyệt bắt hai tay đan vào nhau rồi nhìn anh nói, thanh âm nhỏ nhẹ không thể biện giải hết tất cả tâm trạng cô.

“ Nếu đã là thân bất do kỷ, vì sao không thuận theo cảm giác của chính mình đi? Vợ chồng thân mật, nguyên bản chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa.” Thành Hải Đông trầm đĩnh diệt tiết, sáng khoái nói, gương mặt nam tính của anh trở nên rất là nghiêm khắc.

Cô ngửa đầu nhìn anh, thấy anh nhếch đôi môi lại nhìn đến nơi chân mày nhíu chặt, lòng của cô nảy lên một trận khó chịu, bởi vì cô biết anh thật sự –

Không hiểu được tâm tình của cô.

Có một loại cảm giác bất lực đánh sâu vào yết hầu của cô, khi cô còn không kịp ngăn cản cái gì phát sinh ở phía trước, cô đã nghe thấy chính mình rành mạch nói: “ Đêm nay em là người bị cho rằng cố tình gây sự, có người bảo em là người phụ nữ có phúc như vậy mà không biết hưởng, em làm sao có thể có tâm tình đi thân thiết?”

Đỗ Tiểu Nguyệt nói xong, thân mình nặng nề mà chấn động.

Bởi vì ngay khi Đỗ Tiểu Nguyệt bật thốt lên câu nói kia một giây, mới vừa rồi trong lòng cô rất lo sợ bất an, nhưng trong nháy mắt tất cả đều biến mất hoàn toàn.

“ Anh chưa bao giờ nói em cố tình gây sự, hay là người có phúc mà không biết hưởng..” Anh chính là ở trong lòng nghĩ như vậy mà thôi, nếu có nghĩ qua sao lại không tính cái gì đi.

Thành Hải Đông không tiếp thu hành vi của chính mình có chỗ sai, khẩu khí vì thế càng mãnh liệt, cứng rắn vài phần.

Đỗ Tiểu Nguyệt từ từ liếc anh một cái, cũng không cùng anh tranh luận thêm. Có chút khó khăn khi mở miệng nói, chỉ cần một ánh mắt, cũng có thể làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

“ Anh nghĩ chuyện em muốn thay đổi bản thân, quả thật là không đúng ư .” Cô nhẹ giọng nói.

“ Em thật sự muốn đi ra ngoài công tác?” Anh nhíu mày, thực cố gắng muốn vì cô tìm ra một lý do nào đó hợp lý trong thời điểm này.

“ Để em ra ngoài làm việc, cũng chính là cho chính em một cơ hội học hỏi. Bởi vì em cảm thấy chính mình thật tệ, em cảm thấy không được tín nhiệm. Anh yêu em, nhưng anh một chút cũng không tin tưởng vào năng lực của em.” Cô không ngại chim nhỏ bị bỏ vào lồng, nhưng cô để ý đến cảm giác bị xem nhẹ là người thừa.

“ Anh không phải không tin em, anh chỉ là không muốn em ở bên ngoài bị ức hiếp mà thôi.” Thành Hải Đông rút gào ra tiếng, cảm thấy chính anh mới là người bị gán ghép tội một cách oan uổng.

“ Không đúng, anh cho là em cần làm người vợ được chồng hết mực chiều chuộng ư, mà không phải là người bạn đời sát cánh bên cạnh chồng mình cùng đồng cam cộng khổ.” Cô rất để ý và luôn cố gắng vì điều này .

“ Không cần dùng nhiều lời văn vẻ như vậy để áp đảo anh!” Thành Hải Đông rống giận , gương mặt như muốn nổ tung.

“ Em chỉ là muốn tìm được một cái gì đó làm cho chính mình an tâm, cũng để cho anh càng thích em, như vậy không tốt sao?” Đỗ Tiểu Nguyệt nghẹn ngào hỏi, một dòng nước mắt chảy xuống.

Thành Hải Đông trừng mắt nhìn đôi mắt cô ầng ậc nước, gương mặt nhợt nhạt, bất an giống như hình ảnh một người lớn nghiêm khắc giáo huấn đứa nhỏ không hiểu chuyện.

“ Anh cho rằng em ở nhà quá nhàm chán, lại suy nghĩ quá nhiều. Em trước kia đi ra ngoài làm việc đã thất bại, kinh nghiệm đã qua còn chưa đủ cho em hiểu ra sao, em cần bản không thích hợp ra bên ngoài thế giới?” Thành Hải Đông nghiêm túc nói, đã muốn không cần biết những lời này có thể hay không xúc phạm tới cô .

“ Em nghĩ đã đến lúc học tập để trở nên kiên cường, em nguyện ý đi nhận sự khiêu chiến mới mẻ của thế giới bên ngoài, như vậy không tốt sao?”

“ Anh không thích em thay đổi.” Thành Hải Đông trực tiếp nói một cách kiên quyết.

Đỗ Tiểu Nguyệt trong lòng bị anh hung hăng đâm cho một đao, nhưng là cô ngẩng đầu ưỡn ngực, thực cố gắng muốn thuyết phục anh.

“ Em chỉ là muốn đi ra ngoài công tác.....” Cô nói.

“ Anh từng trải qua mưa to gió lớn cuộc sống so với em nhiều hơn, anh biết rõ ở bên ngoài có bao nhiêu hiểm ác, anh không nghĩ muốn em có thêm vết thương nào oan uổng.” Thành Hải Đông không khách khí đánh gãy lời của cô.

“ Có một số việc, không thử qua, chỉ biết phó mặc sẽ để lại cả đời tiếc nuối.” Cô không dám tưởng tượng mười năm sau, cô vẫn là một bà vợ nội trợ ngu ngốc chỉ biết củi gạo mắm muối trong nhà bếp.

Thành Hải Đông trầm mặc trong chốc lát, sau đó bàn tay giao nắm chặt lại, giọng nói thô rát lên tiếng: “ Như vậy đi, trừ bỏ tiểu Đỗ ở bên ngoài hộ trợ công việc, anh lại tuyển thêm một trợ lý phụ giúp thêm công việc cho anh.”

“ Cám ơn anh. Em rất vui nếu anh nguyện ý dành nhiều thời gian để ở bên cạnh em, nhưng là em vẫn muốn đi ra ngoài công tác.” Cô không thể luôn làm một gốc cây vô tư, những ngày qua làm cho cô có cảm giác không an toàn.

Anh thế nhưng thuyết phục không được cô! Bên ngoài thế giới thực sự có mị lực lớn như vậy sao?

“ Em muốn làm cái gì thì làm, muốn đi làm cái gì thì đi đi! Dù sao, em đối với ý kiến của anh cũng không xem trọng, không phải sao?” Thành Hải Đông tức giận nói xong, anh hờ hững nằm lại trên giường, xoay người đưa lưng về phía cô, tâm tư nặng nề mà nhắm lại hai mắt.

“ Hải Đông.....” Đỗ Tiểu Nguyệt đứng ở trước mặt anh, hốc mắt đỏ hoe gọi tên của anh.

Thành Hải Đông không trả lời, chỉ là trầm mặc bầu không khí u ám giống như bệnh truyền nhiễm đang lan tràn khắp phòng ngủ của họ.

“ Anh đừng tức giận, được không?”

“ Anh không tức giận!” Thành Hải Đông bỗng dưng mở mắt ra, một cổ tức giận từ xưa nay hiếm thấy lan tràn ở yết hầu anh. “ Anh chỉ cảm thấy rất là kì lạ! Anh chỉ là không có biện pháp lý giải vì sao hội biến thành như vậy ..”

Thực xin lỗi..... Đỗ Tiểu Nguyệt rất muốn nói như vậy, nhưng cô lại lựa chọn đem lời nói kia nuốt vào bụng.

“ Em là bởi vì anh mà muốn thay đổi.” Cô nhẹ giọng nói.

“ Anh đã nói rồi, tùy em thôi.” Thành Hải Đông kéo qua chăn, che khuất diện mạo chính mình, không hề để cho cô xem thấy biểu tình của anh.

Đỗ Tiểu Nguyệt ngồi ở trên sàn nhà, nhìn bóng dáng anh nằm ở trên giường.

Cô ôm hai đầu gối, một đêm không thể ngủ.

Ánh mắt như muốn rơi xuống những giọt nước mắt, nhưng vô luận như thế nào đều không thể chảy ra nước mắt , một loại ý chí kiên cường khác thường bắt đầu ở lòng cô lan tràn ra.

Vì chính mình, hơn nữa là vì tương lai hai người, cô nhất định phải thay đổi chính mình . Không thể không có sự trưởng thành, không phải là nên thay đổi sao?

[1] hành động, ý nghĩ trái lập nhau

7. Chương 7

Sau khi trải qua một đêm tranh chấp kia, Đỗ Tiểu Nguyệt vẫn chọn cách một lần nữa quay lại công việc.

Ngoài dự liệu, lịch trình công tác của cô lần này thuận lợi dị thường.

Làm việc chung với cô ở Mos Burger, hơn phân nửa là sinh viên vừa làm vừa học, bọn họ nhỏ tuổi hơn cô, không có tính toán gì, hỉ nộ ái ố đều hiện cả lên trên mặt, bọn họ cũng thích bộ dáng thẹn thùng ôn nhu của Tiểu Nguyệt, thậm chí thường xuyên tự xem mình là người bảo vệ cô.

Hơn nữa hưởng ứng lệnh triệu tập của tổ trưởng Tân Di Linh, người cô coi như chị, lại đối với cô rất tốt, bởi vậy những chuyện cô gặp phải người đối nghịch như trước đây hoàn toàn không có.

Đỗ Tiểu Nguyệt cảm thấy chính mình thật may mắn, vì thế mỗi ngày càng dốc sức vào công việc, rất nhiệt tình!

Ở nhà phụ giúp bán quán đã lâu, nên đối với việc gọi cơm, ghi nhớ món ăn khách hàng đặt thật ra cô đã có phương pháp ghi nhớ, huống hồ ở Ma Tư gọi cơm còn có biên lai để xem xét lại, bởi vậy đối với việc đứng quầy, cô chỉ tốn vài ngày đã có thể quen thuộc.

Thanh âm của cô nguyên bản mềm nhẹ, nhưng sau một thời gian huấn luyện cũng đã có thể thanh thúy lớn tiếng chào khách hàng “Hoan nghênh đã tới” hay “Cảm ơn đã tới.”

“Cảm ơn đã tới.”

Ngày hôm nay, làm việc tới bốn giờ, sắp đến giờ tan tầm, Đỗ Tiểu Nguyệt thân thiện chào mừng khách hàng quen thuộc.

Tổ trưởng Tân Di Linh đến bên cạnh cô vỗ vỗ vai, cười với cô.

“Có tiến bộ nhá! Chị ở phía sau suýt bị thanh âm của em dọa cho sợ.” Tân Di Linh nhướn mi nói.

Đỗ Tiểu Nguyệt nhin không được mỉm cười, tươi cười giống như một đóa hồng chậm rãi nở rộ trên khuôn mặt ôn nhu của cô.

“Lễ tình nhân vui vẻ.” Tân Di Linh từ phía sau lấy ra một đóa hoa hồng màu tím đưa cho Đỗ Tiểu Nguyệt.

“Cảm ơn tổ trưởng.” Đỗ Tiểu Nguyệt mỉm cười tiếp nhận hoa hồng, thần thái xinh đẹp so với hoa hồng càng làm cho người ra không thể dời tầm mắt.

Hôm nay, là lễ tình nhân 14/2 (TQ còn có lễ tình nhân âm lịch 7/7)

Đỗ Tiểu Nguyệt cũng không phải không nhớ hôm nay là ngày gì, bởi đám sinh viên vừa làm vừa học đã sớm bàn luận huyên náo từ trước, nên tự nhiên cô cũng đã nhớ rõ ngày này.

“Những người khác không có hoa sao?” Đỗ Tiểu Nguyệt tới gần tổ trưởng, nhỏ giọng hỏi.

“Ai cũng có!” Tân Di Linh mỉm cười, giơ lên túi hoa hồng màu đỏ.

Đỗ Tiểu Nguyệt vẫn chưa chú ý tới hoa hồng của mình khác với hoa của mọi người, chỉ nghe thấy mọi người đều có hoa hồng, liền yên tâm cúi đầu ngửi mùi hoa hồng, khuôn mặt ôn nhuận giống như ngọc.

“Sao lại để ý bọn họ có hoa hay không?” Tân Di Linh hỏi.

“Chị Tiểu Nguyệt vốn tâm địa tốt, chị ấy không đành lòng chỉ có mình chị ấy thu được nhiều lễ vật trong ngày tình nhân như vậy.” Một sinh viên cũng chuẩn bị tan tầm chạy đến gần Đỗ Tiểu Nguyệt giúp vui.

“Lễ vật?” Tân Di Linh nhíu mày hỏi.

“Đúng vậy, chị Tiểu Nguyệt hôm nay đã nhận được ba phần sô cô la. Ba phần lận nha!” Tuy đã nhận được hoa từ bạn trai, cô bé sinh viên vẫn tỏ ra hâm mộ nói.

Mặc dù Đỗ Tiểu Nguyệt đi làm không lâu, nhưng bộ dáng dịu dàng của cô lại hấp dẫn không ít đồng nghiệp nam. Đồng nghiệp luôn lén gọi Đỗ Tiểu Nguyệt là nữ thần y tâm. Luôn cảm thấy bất luận ai nhìn đến đôi mắt gợn nước ngưng nhiên của cô, đều không nhin được muốn thân cận với cô.

“Thực là phức tạp, đúng không?” Tân Di Linh nói, thẳng tắp nhìn mắt Đỗ Tiểu Nguyệt.

Đỗ Tiểu Nguyệt gạt đầu, chỉ vào nhẫn kết hôn trên tay, ôn nhu nói: “Em đã nói em đã kết hôn rồi, mà bọn họ vẫn kiên trì muốn đưa, cho nên em đã nói cho bọn họ, em sẽ chia sô cô la cho mọi người nữa.”

“Đàn ông thích sự cạnh tranh, bọn họ chắc đã tự cho là bản thân mình mạnh mẽ hơn chồng em.” Tân Di Linh nói.

Có lẽ tám phần những người đàn ông kia, sẽ cho rằng một người vợ đáng yêu như vậy mà phải ra ngoài công tác, hẳn là có một người chồng có gia cảnh không tốt. Nhưng Tân Di Linh biết chồng của Đỗ Tiểu Nguyệt gia cảnh không hề kém, cô đã gặp anh ta đưa Tiểu Nguyệt đi làm hai lần.

Lần đầu tiên, Đỗ Tiểu Nguyệt đi ra từ một chiếc Hummer của Đức, Đài Loan nhập khẩu loại xe này cực hiếm. Lần thứ hai, anh ta đi một chiếc Porsche màu đỏ, cả hai chiếc xe đều là những chiếc xe trong mộng của cô.

“Ngày tình nhân hôm nay, có dự định gì với chồng của em không?” Thanh âm nhẹ như gió truyền qua như hỏi chuyện phiếm.

“Anh ấy gần đây đều rất khuya mới trở về, chắc em sẽ tới nhà bố mẹ chồng ăn cơm.” Đỗ Tiểu Nguyệt nhẹ giọng nói, hạ mắt nhìn xuống, không dám để cho nét thương tâm lộ rõ.

Dù sao, ở đời không phải lúc nào mọi chuyện cũng như ý.

Từ ngày cùng Thành Hải Đông cãi nhau, bọn họ trong lúc đó không thể nói rõ mười cầu với nhau.

Anh không hề để ý tới cô, khi anh ra ngoài cũng sẽ tiện đường đưa cô tới Ma Tư, nhưng anh không hỏi han thêm gì về công việc của cô.

“Nếu chồng em bận rộn như thế, vậy tìm một buổi tối rảnh rỗi, chúng ta đi xem phim, được không?” Tân Di Linh nói.

“Tốt!” Đỗ Tiểu Nguyệt lập tức nâng mắt nhìn Tân Di Linh, thần sắc cực kỳ hưng phấn, bởi vì cũng lâu lắm rồi cô không cùng bạn bè đi xem phim.

“Chị Tiểu Nguyệt, chị có thể tan tằm,” Một sinh viên khác vừa mới tới nói.

“Tiếp theo phiên toái các em.”

“Có sô cô la để ăn, một chút cũng không phiên toái.” Người sinh viên cười.

Đỗ Tiểu Nguyệt mỉm cười, cầm theo đóa hoa hồng, thay quần áo, đi ra cửa.

Hôm nay là ngày lễ tình nhân, phải gọi điện thoại cho anh, luôn phải có người đi trước phá cục diện bế tắc.

Đỗ Tiểu Nguyệt đứng dưới ban công, lấy di động ra chuẩn bị gọi cho anh.

“Đi làm của nhiên là chuyện tốt, ngay cả ngày tình nhân cũng không hề thiếu hoa tươi!” Một bàn tay phất chốc cầm lấy hoa hồng trong tay cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt sợ tới mức hơi giật mình, quay đầu lại.

“Hải Đông?!” Mắt của Đỗ Tiểu Nguyệt sáng lên, lập tức ôm lấy cánh tay của anh “Sao anh lại tới đây?”

“Ban đầu tính đưa em đi ăn cơm, không nghĩ tới em đã nhận hoa của người khác.” Thành Hải Đông không vì nụ cười của cô mà thay đổi sắc mặt, mặt anh bình tĩnh, hoàn toàn đã quên mình cố ý xuất hiện ở đây, anh muốn cô vì anh mà phải thẳng thắn giải thích một chuyện.”

“Hoa là của tổ trưởng Tân Di Linh, chị ấy là nữ. Về phần sô cô la, em đã để lại cho đồng nghiệp.” Đỗ Tiểu Nguyệt không hề vì sự giận dữ của anh mà khó chịu, bởi vì thần thái trên mặt anh là do ghen, thực sự quá mức rõ ràng.

Cho tới bây giờ cô không hề nhìn người đàn ông khác đến một cái liếc mắt, thế cho nên anh cũng cho tới bây giờ không để ý tới những kẻ khác, luôn duy trì một kiểu bình thản độc nhất. Ghen đối với anh mà nói, xem như là chuyện khó thấy nhất.

“Sô cô la? Đến tốt cùng là em nhận được bao nhiêu phong sô cô la?” Không hề để lại dấu vết, anh đem đóa hoa hồng kia vứt xuống lề đường chỗ đỗ xe.

“Ba phong.” Đỗ Tiểu Nguyệt nhỏ giọng nói, trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra một ít ý cười, vốn vì nhờ vẻ mặt giận dữ của anh mà chậm rãi phai màu.

“Vì sao lại muốn nhận sô cô la?” Thành Hải Đông nắm giữ lấy cầm của cô, lạnh nhạt hỏi.

“Em đã nói với họ em đã kết hôn rồi, nhưng họ vẫn cứ kiên trì đưa, em đành nói là em sẽ đem sô cô la chia cho các đồng nghiệp khác, không nghĩ tới họ vẫn muốn tặng, em cũng không còn cách nào khác.”

“Nhất định là em không đủ thẳng thắn và dứt khoát, bọn họ mới cảm thấy còn cơ hội...”

“Dì ơi!”

Một cô bé năm, sáu tuổi một mình lướt qua đường cái, chạy đến trước mặt Đỗ Tiểu Nguyệt.

“Hi.” Đỗ Tiểu Nguyệt vội vàng cúi người xuống, để cho tầm mắt của mình đối diện ánh mắt của cô bé.

“Đây là hoa ngọc lan của dì, một bông dì mua, một bông đưa cho dì.” Cô bé cười hì hì nói.

“Cám ơn.” Đỗ Tiểu Nguyệt nhận hoa vồ vồ đầu cô bé, cầm tiền đưa cho cô bé.

Cô bé vui vẻ vẫy vẫy tay với cô, lại chạy về phía công viên bên cạnh một ông lão ngồi bán hoa ngọc lan.

“Hoa ngọc lan sao còn một mua, một đưa?” Thành Hải Đông chưa từng nghe qua việc này, cảm thấy hơi lạ.

“Chiều nào em cũng mua cho bác bán hoa một bông hoa ngọc lan. Sau đó, cứ đầu tuần, lại có một người liên tục trả tiền đưa hoa cho em, mắt của bác bán hoa không nhìn thấy, cho nên không biết là ai đưa.” Đỗ Tiểu Nguyệt thật thà nói, không hề có ý giải thích gì thêm, càng làm cho ánh mắt của anh càng lúc càng thâm trầm, khiến cô ngày càng sợ hãi. Cô lại làm sai cái gì sao?”

“Vì sao không nói với anh chuyện này?”

“Em cảm thấy không đáng nói.”

“Lên xe.” Thành Hải Đông chỉ vào xe thể thao màu đỏ ven đường, quay đầu liền đi ra ngoài.

Đỗ Tiểu Nguyệt nghe lời lên xe, vừa cài xong dây an toàn, thân xe như được trang bị động cơ tên lửa, giật lên muốn xông ra ngoài.

“A!” toàn bộ lưng của Đỗ Tiểu Nguyệt bị ném mạnh vào lưng ghế dựa, đau đến mức cô kêu lên thành tiếng.

“Ngồi ổn định lại đi.” Thành Hải Đông nhìn nhanh qua cô, xác định cô không có việc gì, anh vẫn như cũ mạnh mẽ nhấn chân ga.

“Anh lái chậm một chút.”

Thành Hải Đông không nói tiếp, tốc độ xe cũng không giảm bớt khi lướt qua một chỗ quẹo phải, khuôn mặt Đỗ Tiểu Nguyệt bị dọa trắng, hai tay nắm lấy chỗ tay vịn.

Xe như tên lửa thẳng hướng lướt trên đường, bay qua mấy chiếc xe bên cạnh.

“Ba mẹ dặn anh phải lái xe chậm một chút, anh quên rồi sao?” thanh âm Đỗ Tiểu Nguyệt run run hỏi.

Thành Hải Đông vẫn phụng phịu, tốc độ xe lại chậm lại đôi chút, sau đó khi xe đến công viên thì dừng lại.

Đỗ Tiểu Nguyệt cắn chặt môi, tuy rằng ba mẹ chồng từng nói với cô mỗi khi Thành Hải Đông phát giận sẽ hay tăng tốc khi lái xe, nhưng cô chưa bao giờ thấy qua.

“Công việc rất thuận lợi thì phải.” Anh nói, âm điệu lạnh lùng.

Đỗ Tiểu Nguyệt thở mạnh trong lồng ngực, tuy rằng nỗi khiếp sợ khi anh chạy nhanh vẫn còn. Nhưng...

Đây là lần đầu tiên anh mở miệng hỏi về công việc của cô kể từ khi cô bắt đầu công việc hơn nửa tháng nay.

Đỗ Tiểu Nguyệt nhin không được bày ra một chút tươi cười, cô nghiêng đầu, ôn nhu nói với anh: “Công việc rất thuận lợi, đồng nghiệp rất tốt với em. Cũng có vị khách nói, mỗi buổi sáng thấy em, sẽ cả thấy ngày đó cảm xúc công tác rất tốt.”

“Là nam hay nữ?” hai má Thành Hải Đông co rúm lại, thanh âm cũng trở nên run rẩy.

“Là nữ, một cô giáo.”

“Đúng vậy, khách của em đều rất tốt đối với em, nếu em nghỉ ngơi mấy tháng, anh nghĩ sẽ có người tới cửa cầu hôn.” Thành Hải Đông lộ ra biểu tình xem thường, vẻ cứng rắn trên khuôn mặt khiến người khác phải chột dạ.

Anh chưa bao giờ là một người đàn ông ghen tị, nhưng anh không hiểu sao, khi có chuyện dính tới cô, mọi chuyện lại biến hóa như vậy.

“Bọn họ đều là khách, em đối với họ không có ý tứ gì.” Thanh âm của Đỗ Tiểu Nguyệt ngày càng nhỏ, ngón tay cũng miết nhanh hơn.

“Em không có ý tứ gì với bọn họ cũng chẳng làm được gì, dù sao mỗi ngày bọn họ đều đến gọi cơm, vẫn gặp được em. Thời gian nói chuyện khi gọi cơm hay thời gian nhìn thấy em còn nhiều hơn so với anh.”

Lời nói của Thành Hải Đông vừa nói ra, tâm tình Đỗ Tiểu Nguyệt lập tức chìm vào hải lý.

Hôm nay nhìn thấy anh xuất hiện, nguyên bản cô còn nghĩ rằng hai người đã có thể hồi phục tình cảm ân ái ban đầu, không nghĩ tới tất cả chỉ là do cô si tâm vọng tưởng thôi.

Anh đến là để khởi binh vấn tội.

“Tuy rằng gần đây giờ giấc ở chung của chúng ta không trùng nhau, nhưng mà mỗi buổi sáng em đều cùng anh ăn sáng mới đi làm mà.” Cô chậm rãi nói.

Đỗ Tiểu Nguyệt thành linh có chính kiến khiến cho Thành Hải Đông có chút kinh ngạc, nhưng anh cũng không ngắt lời cô.

“Giữa trưa em về nhà, nhất định sẽ dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, sau đó chuẩn bị đồ ăn anh thích, chờ anh trở về ăn cơm chiều.” Con người đen trắng rõ ràng lẳng lặng nhìn anh.

Thành Hải Đông nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, bởi vì anh biết cô sắp nói gì tiếp.

“Em đi làm hơn nửa tháng, anh chỉ ăn tối ở nhà có bốn lần. Em không dám thúc dục anh trở về, bởi vì ba nói qua tiến độ công trình của anh đang đến hồi gấp, anh hiện đang bề bộn rất nhiều việc. Cho nên, mặc dù em không đi làm, cả ngày ở nhà, thời gian anh gặp em cũng thiếu như hiện tại mà thôi...”

Đỗ Tiểu Nguyệt không muốn tỏ ra hèn mọn trong lời nói, nhưng âm điệu run run của cô đã phá hủy hết thảy. Cô thậm chí phải nắm chặt hai tay, mới có thể nói hết.

“Em không hiểu, vì sao anh lại muốn đem việc nói về thời gian chúng ta không thể ở chung liên quan tới công việc của em.”

“Em biết rõ công việc của anh bận rộn, lại còn muốn anh lo lắng em ở bên ngoài có người không an phận tư tưởng tới.” Lời nói của anh cứng rắn, không phục.

Anh cười cô về nhà, đó là duy nhất chỉ hy vọng cô duy trình bộ dáng đơn thuần, không phải muốn cô xuất đầu lộ diện, nếu cô muốn làm việc như vậy, anh tình nguyện để cô về nhà ba mẹ vợ hỗ trợ!

“Những người đó là tự mình tình nguyện, em cũng không...”

“Lúc trước anh theo đuổi em cũng là tình nguyện, nhất kiến chung tình.” Thành Hải Đông ngắt lời của cô, anh quá rõ đàn ông sẽ có niệm ý gì trong đầu.

Sự đáng yêu điên dại của cô, dễ dàng có thể khiến cho người đàn ông có ý muốn bảo hộ.

Trước kia vì cô ở nhà làm việc, có ba mẹ mình bảo hộ, người bên ngoài không dám hó hé. Hiện tại cô lại cười tươi tắn đứng ở quầy tính tiền, đàn ông sao có thể bỏ qua mà không muốn theo đuổi.

“Anh hẳn phải so với người khác biết rõ, em không phải là người sẽ gặp gỡ với người lạ mặt.” Đỗ Tiểu Nguyệt mở to mắt, bất khả tư nghị nhìn anh.

“Người tịch mịch sẽ phát sinh chuyện gì, ai hiểu được?” Anh không có kiên nhẫn rướn người, tiện đà nghiêng người điều chỉnh nhiệt độ trong xe xuống thấp một chút.

Đỗ Tiểu Nguyệt nhìn anh, khuôn mặt tuyết trắng nhỏ nhắn dần dần trở nên thâm đậm.

“Nếu anh có biết em tịch mịch, vì sao không thể để em ra ngoài làm việc cho bớt tâm tình.” Cô nói nhỏ, hai tay ôm chặt lấy bản thân, run rẩy vì lạnh.

Thành Hải Đông nheo mắt lại, cảm thấy mình bị chính quân của mình phản lại.

“Tóm lại, ngày mai em nghỉ việc đi.” Thành Hải Đông thẹn quá thành giận, nói giọng ra lệnh.

“Nếu em không muốn?”

Anh liếc nhìn cô một cái, không muốn bởi vì loại sự việc này mà cãi nhau.

“Nếu em muốn cuộc hôn nhân của chúng ta thuận lợi, nghỉ việc đi.” Anh ngoan cố, nặng nề hạ lời.

Đỗ Tiểu Nguyệt co rúm người lại, hai hàng nước mắt chảy xuống, trong lòng cô tràn đầy ủy khuất, lý trí tức giận. Cô cảm thấy vô lực, đau lòng như có người lấy kim châm vào lòng.

Anh sao có thể tàn nhẫn đến như vậy?

Về nghiêm nghị trên mặt Thành Hải Đông có chút run rẩy, trong lòng mơ hồ nổi lên một tia áy náy, nhưng nah mạnh mẽ áp chế sự khó chịu đó.

Cô là người phụ nữ của em, nên ngoan ngoãn ở trong nhà, để cho anh lấy cảm y ngọc thực, quỳnh tương ngọc dịch mà chiếu cố che chở, không nên xuất đầu lộ diện.

Anh xót cô, mới đối đãi với cô như thế, một ngày nào đó cô sẽ biết dụng ý khổ tâm của anh.

“Đừng khóc.” Thành Hải Đông thô ráp nói, đưa tay lau đi nước mắt của cô.

Cô quay đầu, lui thân mình về phía sau, không cho anh chạm vào.

“Em nguyện ý ở nhà chờ anh, dù có trễ cũng không sao, nhưng vì sao người thay đổi lại là em? Em cũng không dám hy vọng xa vời anh sẽ về nhà sớm ăn tối, chỉ cần anh nguyện ý khi trở về nói chuyện với em, là em có thể vui vẻ mấy ngày. Vì sao anh không muốn thay đổi chính, thậm chí tới yêu cầu của em?” Đôi mắt đầm nước trên gương mặt xinh đẹp nhìn anh.

“Công việc của anh bận rộn, em vốn nên phối hợp với anh một ít, chứ không phải làm cho anh lo lắng.” anh buông tay đặt lại gọn gàng, bộ dáng chuẩn bị rời đi.

“Anh xác định người anh muốn là em, mà không phải là một người vợ phục tùng?”

“Người vợ mà anh muốn chỉ có em.”

“Hiện tại em không biết thế nào. Nhưng hơn nữa em sẽ không vì yêu cầu của anh mà nghỉ việc.” Đỗ Tiểu Nguyệt nói như chém đinh đóng cột.

Thành Hải Đông bỗng nhiên quay đầu, lạnh lùng nói: “Nếu là cô gái khác có thể giống như em ở nhà hưởng phúc, cô ấy sẽ thực cảm ơn có thể trở thành vợ của anh.”

“Em không phải là những cô gái khác.” Đỗ Tiểu Nguyệt ngẩng đầu, ấn vào nút mở khóa, trước khi anh còn không kịp phản ứng, nhảy xuống xe.

Cô chịu không nổi!

Nếu còn ngồi cùng một không gian với anh, cô sẽ mở miệng yêu cầu ly hôn với anh!

“Em làm gì vậy!”

Thành Hải Đông xuống xe theo cô, Đỗ Tiểu Nguyệt đã gọi một chiếc taxi.

“Theo anh trở về!”

Thành Hải Đông cầm cánh tay của cô, toàn lực của cánh tay chế trụ lấy tay cô, Đỗ Tiểu Nguyệt sớm đã đau lòng đến không còn cảm giác.

Cô ngẩng đầu, một đôi con ngươi lạnh nhạt thẳng tắp thâm nhập vào đáy mắt anh, đông lạnh tiến vào lòng anh.

“Em sẽ không theo anh trở về, em cần được yên tĩnh một mình. Em không muốn giữa đường cái dây dưa.” Khẩu khí của Đỗ Tiểu Nguyệt đậm đặc, biểu tình trên mặt xa cách tựa như người xa lạ.

Cô bình tĩnh dị thường, làm cho Thành Hải Đông buông tay.

Đỗ Tiểu Nguyệt nhanh chóng dời thân mình run run, chui vào trong taxi, nhanh chóng rời đi.

Thành Hải Đông nguyên rủa một tiếng, vội vàng lên xe, theo đuôi taxi đi thẳng tới nhà ga.

Cô muốn làm sao?!

Thành Hải Đông tìm một bãi đỗ xe, đưa xe vào, không ngừng gọi điện thoại cho cô.

Mặc cho anh ấn phím tới mức đường như ép hư di động, nhưng cô vẫn không trả lời.

“Trả lời điện thoại!” Anh gửi tin nhắn cho cô.

“Em nhất định làm cho anh lo lắng như vậy sao?”

“Hành khách Đỗ Tiểu Nguyệt, người nhà đang chờ cô ở quầy phục vụ.” Sau khi anh đã tìm được nơi đỗ xe, thậm chí chạy tới nhà ga truyền tin qua radio.

Cuối cùng, anh chạy tới bốn đài ngắm trăng ngóng nhìn, ngay cả bóng dáng của cô cũng chưa nhìn thấy.

Thành Hải Đông đứng ở trên đài ngắm trăng, một chiếc máy bay phút chốc bay qua trước mắt, làm nổi lên một trận gió mạnh.

Anh mở trừng đôi mắt trống rỗng, cảm thấy lòng như bị cả đoàn tàu lửa nghiền qua, không còn có cách nào khép lại vết thương.

Trong lúc đó, bọn họ đến tột cùng đã xảy ra vấn đề gì?

“Tít...”

Di động Thành Hải Đông vang lên, anh vội vàng lấy di động ra, tay cũng đã run rẩy.

Cô nhắn tin cho anh...

“Em đi Đài Nam một chút, em sẽ về nhà, đừng quá lo lắng.”

Thành Hải Đông vọt tới đoàn xe lửa thì tàu đã rời bến, phát hiện hai mươi phút sau còn có một chuyến xe lửa khác.

Anh quyết định đi.

Mua vé, anh ngồi trên xe lửa.

Đài Nam đối với cô, không quen thuộc, anh đoán rằng cô sẽ tới những nơi bọn họ từng đi qua. Vô luận như thế nào, anh luôn không an tâm để cô đơn độc chỉ có một mình bên ngoài.

Vừa nghĩ tới đây, phía sau lưng Thành Hải Đông đột nhiên toát lạnh mồ hôi.

Nếu anh không muốn cô đơn độc, sao từ khi kết hôn tới nay, anh đã làm gì với cô!

Phương thức yêu cô của anh, chính là đem cô nhốt vào một chiếc lồng sắt xinh đẹp, chờ anh trở về để cô vì anh mà cất giọng lãnh lốt như con chim nhỏ trong lồng sao?

Thành Hải Đông dờ dẫm cảm di động, liên lạc với đồng nghiệp, sau khi dặn dò, anh úp mặt vào hai lòng bàn tay, thống khổ thở phì phò.

Tra tấn lẫn nhau như vậy, tuyệt đối không thể cứ tiếp tục như vậy, nếu không bọn họ sẽ bắt đầu thống hận lẫn nhau...

8. Chương 8

Sau khi Thành Hải Đông lên xe lửa đến Đài Nam, anh lên taxi đi đến khu Xích Khảm.

Lần trước đến Đài Nam, bọn họ đã tới khu Xích Khảm.

Lúc ấy anh còn đối với một vài tấm bia đá hình rùa hồ ngôn loạn ngữ, cô cười đến ngã sụp vào lòng anh, ngay cả nước mắt cũng chảy ra.

Khi nào thì tiếng cười trong lúc đó của bọn họ không hề có?

Sau khi anh kết hôn, ba anh liền đem công việc giao hết cho anh. Trong nhà anh là con trai độc nhất, luôn được coi là người tiếp nhận sự nghiệp gia đình, khiến cho nó phát triển hơn.

Rất nhiều áp lực khiến cho anh không thở nổi, anh sợ làm không được như cha mình mong đợi, anh lo lắng hai cửa hàng ô tô và khách sạn mới mở không kinh doanh tốt, anh cảm thấy nhiều công trình không mang lại lợi nhuận cao, anh không mượn tử sắc xã giao để lấy được công trình, cũng không làm gì không đứng đắn...

Nhưng mà, anh chưa bao giờ nói với cô những phiền toái này, bởi vì sợ cô lo lắng.

Hiện tại nghĩ lại, anh thật sự nên nói cho cô tâm tình của anh, như vậy cô mới có thể thông cảm cho anh, hiểu cho việc anh để tâm tư vào công việc.

Thiếu khuyết hiện tại của bọn họ, chính là suy bụng ta ra bụng người, không bao dung.

Thành Hải Đông xuống taxi, đứng ở phía trước Xích Khảm, nhìn phong cách mái cổ với những đường cong uốn lượn, nội tâm cũng trầm mồi cảm xúc ngổn ngang.

Quả thật anh đã sơ sót đối với cô, nhưng cô chưa từng oán giận, cô yên lặng dùng phương thức của cô để thích ứng cuộc sống của anh.

Chờ đến khi cô thật vất vả mới tìm ra một ý niệm để sinh tồn, bắt đầu từ trong cuộc sống hôn nhân tìm thấy niềm vui riêng của mình, anh lại vì dục vọng của bản thân, mà muốn lôi kéo cô trở về nhà, trên thực tế, đó chỉ là một phòng giam hoa lệ.

Anh sai lầm rồi, mười phần sai.

Thành Hải Đông đến gần cửa vào Xích Khảm, liếc mắt một cái đã nhìn thấy bóng dáng Đỗ Tiểu Nguyệt.

Cô giống như đang thả hồn ở nơi nào, túi trà bí đao tràn đầy trên tay, một ngụm cũng chưa uống.

Bỗng nhiên, anh muốn khóc.

Bởi vì anh biết thứ cô đang tìm kiếm là ký ức hương vị.

Anh hiểu cô, biết cô đơn thuần ra sao, biết cô dễ dàng thỏa mãn thế nào, biết cô dễ mềm lòng, biết cô không dễ dàng thích ứng thay đổi ra sao, biết cô có thể vì anh mà nén giận...

Thành Hải Đông chớp mắt vài cái, thật vất vả cả bình phục tâm tình, sau đó mới đi vào Xích Khảm.

Rõ ràng còn yêu nhau, vì sao lại dễ xảy ra loại tình trạng này?

Anh tuyệt không cho phép loại chuyện này phát sinh.

Thành Hải Đông hít mạnh, nhắm hướng Đỗ Tiểu Nguyệt đi nhanh tới.

“Em...” Thành Hải Đông giữ lấy vai cô, hai mắt lóe lửa giận.

Môi của anh bị cô chặn lại, đôi mắt long lanh nước nhìn thẳng anh, “Em không muốn chúng ta kết thúc như vậy!”

“Anh cũng vậy.” Thành Hải Đông mở rộng vòng tay, ôm cô chặt chẽ vào trong lòng.

Đỗ Tiểu Nguyệt hơi giật mình, bởi vì cô cảm thấy bản thân đã lâu, quá lâu không được anh ôm chặt chẽ như vậy.

Cô bất ngờ đem khuôn mặt chôn ở trước ngực anh, nghe tiếng tim anh đập kịch liệt, hau tay nhịn không được càng ôm chặt anh.

Thành Hải Đông không mở miệng, bởi vì trong lòng anh vừa rung động lại khó chịu, tay của anh cũng đã sớm run rẩy, nhưng vẫn kiên trì nắm lấy hai tay cô, truyền tâm tình của mình vào lòng của cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt cũng không nói gì, bởi vì nước mắt của cô đã sớm đi trước, thấm ướt trước ngực áo của anh, nhấn chìm anh sự kích động và cảm động của cô.

“Thực xin lỗi...” Thành Hải Đông ngẩng đầu, khóe miệng vẫn rung động.

“Em cũng không đúng... Em đã rất tùy hứng...” Đỗ Tiểu Nguyệt ra sức lắc đầu.

“Chúng ta phải nói chuyện đàng hoàng, được không?” Thành Hải Đông nâng tay, dùng tay áo lau khô nước mắt cho cô.

“Ừ.” Cô dùng sức gật đầu.

Những bất ổn như sóng cuộn trào trong lòng Thành Hải Đông cuối cùng cũng lắng xuống, anh chặt chẽ nắm tay cô, cùng cô cố gắng bình phục tâm tình.

“Anh sẽ không phản đối công việc của em nữa, đó là tự do của em.” Thành Hải Đông trước tiên cúi đầu nói với cô.

“Cảm ơn...cảm ơn...”

Đỗ Tiểu Nguyệt rất hưng phấn, trong khoảng thời gian ngắn nhất thời không biết nói lời nào khác. Mà cũng bởi vì đang vui vẻ đến không biết phải như thế nào, cô không suy nghĩ, kiễng mũi chân hôn nhẹ lên môi anh.

“Cám ơn...” Cô vừa hôn vừa nói.

Thành Hải Đông nhướn mày, vui vẻ nở nụ cười.

Anh ôn nhu nhìn cô, cũng cúi đầu ở khóe môi cô nhẹ nhàng hôn xuống. Cô thật sự là người đơn thuần cực điểm, anh chỉ đồng ý công việc của cô, thế mà cô đã liên tiếp cảm tạ anh sao?

Xem ra người chồng như anh căn bản là một bạo quân chỉ muốn sở hữu vợ mình... càng tệ hơn là, anh luôn nghĩ đó là là biểu hiện của tình yêu.

“Chúng ta đi ăn cái gì một chút, được không? Chờ tới cuối tuần, lại đến Đài Nam, được không?” ngón cái của Thành Hải Đông vỗ vỗ khuôn mặt của cô, ôn nhu hỏi.

Đỗ Tiểu Nguyệt gật gật đầu, bởi vì cô không có cách nào nói chuyện bình thường được.

Tất cả đều giống như là trở về thời điểm bọn họ mới quen nhau... anh không phải bận công việc, mà cô mỗi ngày rời giường đều mỉm cười hạnh phúc.

“Chuyện của chúng ta...” Cô nhẹ giọng hỏi, không muốn lừa mình dối người không nghĩ đến giải quyết vấn đề.

“Vấn đề của chúng ta là anh đã quyết liệt muốn em ở lại trong nhà, nghĩ rằng như vậy là có thể giải quyết.” Thành Hải Đông nắm tay cô, hơi mím môi lại “Dù thời gian thông suốt của anh có chút chậm, nhưng cuối cùng cũng đã mất bỏ mối lo làm chuẩn, thời gian cũng không quá muộn.”

“Vì sao anh lại thỏa hiệp?” Cô hỏi.

“Anh không thỏa hiệp, mà là thay đổi, bởi vì anh là một người đàn ông biết tự kiểm điểm. Anh từng nghĩ cưới em về nhà, chính là phương thức an toàn nhất cho em, nhưng lại đã quên rằng em không phải là đứa trẻ, em cũng có suy nghĩ của em.” Anh cười khổ hai tiếng, biểu tình trên mặt vẫn mang vẻ tự trách.

Đỗ Tiểu Nguyệt vỗ nhẹ gương mặt cương nghị của anh, nhìn thấy anh nhíu mày khó chịu, hiểu được anh đang thật lòng.

Từ lúc kết hôn tới nay, cô luôn sợ anh lo lắng mình không thích ứng cuộc sống hôn nhân, vì thế cố gắng gây áp lực chính mình, không dám để cảm xúc của bản thân quấy nhiễu anh. Nhưng mà cô đã quên, khiến cho cô vui vẻ mới là tâm nguyện mà anh mong muốn nhất.

Cô nên sớm nói ta tình tình với anh, không nên để cho trong lòng buồn khổ đã nhen đến yết hầu mới làm cho sự bất mãn bộc phát ra.

“Chúng ta nên làm như thế nào, mới có thể tìm ra một ít thời gian ở chung, cùng nhau nói chuyện?”

“Anh không biết.” Thành Hải Đông cau mày, nói thật, “Anh chỉ biết chúng ta luôn để ý lẫn nhau chuyện không muốn nói chuyện, anh đi làm mệt, khi về nhà thật sự không muốn nói chuyện, khi đó chỉ còn khí lực để ôm em mà thôi. Cho dù là tựa vào bên cạnh em gần người cũng tốt, như vậy anh mới có cảm giác nghỉ ngơi. Dù sao, bình thường anh đã nói cả ngày, đã đủ mệt...”

Thì ra khi về nhà anh không thường nói chuyện là bởi nguyên nhân này. Đỗ Tiểu Nguyệt chăm chú nghe, cũng không muốn ép hỏi thêm gì.

Chuyện quá khứ không thể thay đổi, nhưng hiện tại cô có thể vì tương lai của bọn họ mà cố gắng.

“Sau này chúng ta đi ngủ sớm một chút, mỗi ngày ra khỏi giường sớm một chút để cùng nhau ăn sáng, trò chuyện, được không?” Cô ôm cánh tay anh hỏi.

“Sáng sớm à?” Thành Hải Đông nhướn mày, cười khổ một tiếng. Anh thường ngủ rất sâu, trong khoảng thời gian ngắn gọi anh dậy sớm, chỉ sợ rước lấy tức giận.

“Chúng ta còn có thể nghĩ ra biện pháp khác, không phải ra khỏi giường sớm.” Đỗ Tiểu Nguyệt nhìn lại ánh mắt gian gian của anh, nhin không được cười cười, lúm đồng tiền đẹp như hoa.

Thành Hải Đông mỉm cười, nơi khóe miệng mỉm cười của cô hôn xuống, ôm lấy thắt lưng của cô đi về hướng cửa.

“Em đó, không cần việc gì cũng cứ theo ý anh. Làm bộ như chúng ta vẫn đang tìm hiểu nhau, đang khảo nghiệm đối phương có thể trở thành một nửa của nhau hay không, nếu thật sự chúng ta không tìm ra phương pháp giải quyết, như vậy...”

Anh đột nhiên nhăn mi lại, ngừng nói, không muốn nói ra lời cuối cùng.

“Em sẽ rời khỏi anh, không để cho anh phải khó xử.” Cô kiên định lớn tiếng nói.

“Ồn ào!” Thành Hải Đông xoa nhẹ tóc cô, nhin không được kéo cô vào trong lòng “Nói cứng như vậy mà khóc thê, thật không có sức thuyết phục nha.”

“Em không biết em khóc.” Đỗ Tiểu Nguyệt chớp mắt, ngượng ngùng cắn môi dưới, từ trong túi xách lấy khăn giấy ra.

Thành Hải Đông cầm lấy khăn giấy, lau nước mắt cho cô.

“Chúng ta cùng nhau cố gắng, không có khả năng không thành công.” Anh nói chắc chắn, gắt gao cầm tay cô, mười ngón đan vào nhau, “Đi thôi, trước tiên dẫn anh đi ăn cơm, ăn xong chúng ta lại tới tiệm hoa quả Lily em thích nhất, uống một ly nước mật đậu băng. Em muốn hỏi cái gì, muốn nói cái gì, hôm nay anh đều thật tâm lắng nghe và trả lời.”

Tay Đỗ Tiểu Nguyệt bị độ ấm của anh bao phủ, một cảm giác lo lắng thẳng hướng đến trong lòng.

Cô cười như một đứa trẻ, bước chân nhẹ nhàng đến bên cạnh cầm lấy cánh tay phải của anh, mới có thể để cho chính mình không cao hứng mà nhảy nhót cả lên.

Cô chưa từng nghĩ đến hôn nhân của mình có vấn đề, nhưng cô cũng thật may mắn bọn họ không cãi nhau gay gắt, mà có thể đem vấn đề ra thẳng thắn nói chuyện.

“Sao mà cười vui vẻ như vậy?” Thành Hải Đông cúi đầu nhìn về mặt đầy ý cười của cô.

Đỗ Tiểu Nguyệt kiễng mũi chân, ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nói: “Bởi vì em yêu anh.”

Thành Hải Đông cúi đầu tựa vào mái tóc của cô, thấp giọng đáp lại “Anh biết, cho nên anh mới đuổi theo em tới tận đây.”

Cô ngửa đầu cười với anh, lại đối lấy một cái hôn.

“Vậy trước tiên nói cho em biết... Bình thường khi anh đi xã giao là làm nhưng gì, được không?” Cô khẩn cấp đưa ra vấn đề.

“Gặp gỡ chủ doanh nghiệp hay doanh nhân ngành xây dựng! Ngẫu nhiên sẽ có cả nữ tiếp viên, thường là do đối tác yêu cầu. Rõ ràng là đã có lợi nhuận, vẫn còn muốn người khác coi họ như đại gia.”

“Vất vả.” Cô biết anh không thích uống rượu, vừa uống liền đau đầu. “Không thể thay đổi bộ phận sao? Em nhớ trước kia anh từng nói anh có hứng thú với quy hoạch tranh hoành liêu và nhà hàng rất hứng thú...”

“À, anh từng đề cập qua việc này với em sao? Đã quen với việc trang trí công trình, tâm tính của khách hàng anh rất rõ ràng. Nếu nhà hàng, nhà ăn cần quy hoạch, muốn tìm ra khách hàng cố định, anh cũng có thể cung cấp đề nghị. Chẳng qua ở phía nam Đài Loan, loại chuyện quy hoạch này thường bị các xí nghiệp xem nhẹ...”

Hai người cầm tay nhau ra khỏi khu Xích Khảm, trà bí đao trong tay Đỗ Tiêu Nguyệt lúc này mới được hai người vì nói chuyện đến khô miệng mà uống hết.

Lúc này, vẫn không ai có thể xác định bọn họ có thể thuận lợi đi qua cửa ai này.

Nhưng sự vui vẻ hiện tại của cả hai, khiến bọn họ đều ôm ấp nguyện ý vì lẫn nhau mà thay đổi ý niệm trong đầu, lúc này làm như vậy mới là chuyện trọng yếu...

Đêm đó, bọn họ đáp xe lửa đi Cao Hùng, Đỗ Tiêu Nguyệt vô cùng mệt mỏi, hai chân thậm chí còn đau nhức đến mức gần như không cách nào đứng thẳng lên được.

Bởi vậy, cô ngồi xuống trên ghế, đầu khế dựa vào vai anh, ngủ.

Buổi chiều hai người tại miếu Khổng Tử ăn thịt viên, Thành Hải Đông thấy một người phụ nữ mặc một chiếc áo lông trắng, thật sự rất hợp với cô, vội chạy đến hỏi thăm, sau đó lôi vợ đến quầy hàng CELINE, chọn bộ đồ anh cảm thấy hợp với cô nhất,

Cô không thiếu quần áo, nhưng cô thích cảm giác mặc quần áo xoay qua xoay lại trước mặt anh.

Bởi vậy, cô cam tâm tình nguyện đứng hơn hai tiếng, mà anh ngồi trên sofa uống cà phê, cùng nhân viên cửa hàng nhàn nhã cười đùa nói chuyện, cười đến không ngậm miệng được.

“Ngủ mỹ nhân, rời giường.”

Xe lửa đến Cao Hùng, Thành Hải Đông vỗ cô đang ngủ say, tại môi cô khế hôn, hoàn toàn không quan tâm đến những vị khách còn lại trên xe.

Đỗ Tiêu Nguyệt mơ màng mở mắt ra, chớp mắt, sau đó ngoan ngoãn kéo tay anh, chậm rãi đi theo anh rời khỏi xe lửa.

Thành Hải Đông ngoài ý muốn phát hiện, khi cô chưa tỉnh ngủ sẽ không phân định được phương hướng, ngay thơ mặc cho người ta định đoạt thật đáng yêu.

Đáng tiếc, anh ở bên cô lâu thế, lại chưa từng phát hiện ra chuyện lý thú này.

Xem ra sáng sớm không ít chuyện tốt, có lẽ anh thật sự có thể nghĩ đến chuyện rời giường sớm một chút.

Thành Hải Đông thẳng lưng đi xuống xe lửa, Đỗ Tiêu Nguyệt thì vẫn buồn ngủ và bị kéo xuống khỏi xe lửa.

“Đến.”

Thành Hải Đông giơ cánh tay lên, Đỗ Tiêu Nguyệt lập tức ôm lấy cánh tay anh, lưỡi biếng đem sức nặng giao cho anh.

Bàn tay bé nhỏ khế nhắc, che đi một cái ngáp.

Đi đến trước bậc thang, Đỗ Tiêu Nguyệt nhìn độ dài cầu thang, cô trừng mắt nhìn, ý thức tỉnh táo hơn nhiều.

“Anh công em, được không?” Thành Hải Đông cười nháy mắt với cô.

“Không cần, thật mất mặt.” Cô mở to mắt, hoàn toàn tỉnh táo, vội lắc đầu.

“Có gì mà mất mặt, em giấu mặt trên lưng anh là được rồi, ai người ta biết em là ai? Anh cũng không ngại, em ngại cái gì?” Thành Hải Đông đùa giỡn, lần nữa đẩy người ra.

Đỗ Tiêu Nguyệt cắn môi, quả thật có chút dao động.

Chân của cô thật sự rất mỏi.

Tuỳ hứng một hồi, mặc kệ ánh mắt người khác, trời cũng chẳng sụp xuống đây, Đỗ Tiêu Nguyệt do dự liếc anh một cái.

“Cho em ba giây suy nghĩ, không hơn, ba, hai, một...” Thành Hải Đông nói.

“Anh ngồi xổm xuống.” Đỗ Tiêu Nguyệt lắc lắc tay anh, đỏ mặt nhỏ giọng nói.

Thành Hải Đông nghe lời ngồi xổm xuống.

Đỗ Tiêu Nguyệt lướt mắt nhìn quanh, rất nhanh nằm sấp trên lưng anh.

“Râm...”

Thành Hải Đông giả tiếng động, một mạch chạy thẳng lên cầu thang.

Vóc dáng của anh thật sự khiến người ta chú ý, lại thêm chuyện đang cong một cô gái, khó tránh ánh mắt mọi người. Càng làm cho mọi người kinh ngạc là, anh còn chạy rất nhanh, cho nên mỗi người đi qua anh đều dành cho anh ánh mắt kỳ quái.

Đỗ Tiêu Nguyệt ghé vào lưng anh, ôm cổ anh, khuôn mặt chôn sâu vào cổ anh, cảm giác như đang ngồi trên một chiếc xe jeep. Cơ thể cô lo lắng, cùng với cơ thể không ngừng chuyển động lên phía trên của anh, giống như bay lên cao ngàn dặm.

Đợi Thành Hải Đông bò lên cầu thang, sau khi đứng vững, Đỗ Tiêu Nguyệt không nhịn được ghé vào trên lưng anh nở nụ cười.

“Thật ngại thơ.” Cô nắm lấy áo anh, cười không thở nổi.

“Vui vẻ là tốt rồi, ngại thơ liên quan gì.” Thành Hải Đông nghiêng đầu, khẽ chạm má lên gò má non mềm của cô, vừa cười vừa nói.

“Thành Hải Đông.”

Một giọng nữ hét lên, Đỗ Tiêu Nguyệt và Thành Hải Đông đồng thời quay lại...

Tiền Phái Lam đang đứng trước mặt họ.

“Chị họ...” Đỗ Tiêu Nguyệt nhỏ giọng kêu lên, vỗ vỗ vai Thành Hải Đông “Thả em xuống.”

Thành Hải Đông nhú má, mặc dù không vui vì đang lúc vợ chồng ngọt ngào bị phá hoại, nhưng vẫn để Đỗ Tiêu Nguyệt chậm rãi trượt xuống đất.

“Tình cảm thật tốt a. Giống như học sinh cấp ba hay sao mà công nhau thế, thật phục hai người.” Tiền Phái Lam ánh mắt tự nhiên bay đến túi đồ, “Còn mua quần áo CELIN, đúng là chìm sẽ hoá phượng hoàng...”

“Cho dù gia cảnh Thành Hải Đông không tốt như thế, em cũng sẽ gả cho anh ấy.” Đỗ Tiêu Nguyệt vội nói.

“Ít nói những lời thừa thãi đi, tôi đúng là phục sự đơn thuần của cô, nếu Thành Hải Đông chỉ là bùn, cô dám gả sao?” Tiền Phái Lam khinh thường nói.

“Nếu như anh hôm nay chỉ làm nhân viên bình thường, em vì sao không gả? Trước khi kết hôn, em cũng có công việc. Cuộc sống có thể khổ một chút, nhưng vẫn có thể duy trì.” Đỗ Tiêu Nguyệt nhỏ giọng nói.

Thành Hải Đông nắm vai Đỗ Tiêu Nguyệt, cúi đầu cười với cô.

“Đó là vì cô chưa chịu sự đau khổ của hôn nhân.” Tiền Phái Lam trừng mắt liếc bọn họ, còn muốn tiếp tục nói không ngừng.

“Không cần đem sự bất mãn về hôn nhân của chị áp lên người Tiêu Nguyệt.” Thành Hải Đông thô lỗ nói, không có cách nào chịu được sự công kích của Tiền Phái Lam.

Tiền Phái Lam biến sắc nhìn Thành Hải Đông, cô lập tức đến bên người Tiêu Nguyệt, thấp giọng nói “Cô gặp anh rồi cô ở ngoài.”

Đỗ Tiêu Nguyệt và Thành Hải Đông thoáng nhìn nhau, cô chột dạ nắm tay anh.

“Cô bé kia mới tầm hai mươi tuổi, đã mang thai con của anh ta.” Tiền Phái Lam nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Hai người không nói chuyện sao?” Đỗ Tiêu Nguyệt quan tâm hỏi.

“Anh ta không cho tôi liên lạc với cô ta, nói là muốn duy trì tình huống hai vợ thế này, còn có thể nói gì nữa. Anh ta còn muốn mỗi tháng gửi sinh hoạt phí cho cô ta.” Tiền Phái Lam tức giận đỏ bừng mặt, tay nắm chặt thành quyền. “Tôi sẽ không để họ sống sung sướng đâu, tôi mời luật sư kiện cô ta. Một phen tiền cũng đừng nghĩ có được, càng đừng nghĩ sẽ được vào vị trí của tôi.”

“Chị yêu anh rể sao?” Đỗ Tiêu Nguyệt dịu dàng hỏi.

Tiền Phái Lam khẽ giật mình, nhìn đôi mắt trong như nước của Đỗ Tiêu Nguyệt, cô vô thức tránh nặng tìm nhẹ “Bọn chị kết hôn đã ba năm, không thể nói đến chuyện yêu hay không yêu nữa.”

“Nếu chị vốn không yêu anh ấy, sao chị còn không rời đi?”

Tiền Phái Lam và Thành Hải Đông cùng lúc trợn mắt nhìn người đang nói.... Đỗ Tiêu Nguyệt.

“Nói thế nói làm gì, tôi gả cho anh ta, anh ta đi ngoại tình, tôi sao phải khiến anh ta sống thoải mái.” Tiền Phái Lam trừng mắt nhìn thẳng.

“Em...” Đỗ Tiêu Nguyệt vội giải thích, bất đắc dĩ nói chuyện quá nhanh nên có chút khó khăn.

“Em nên nói cho rõ ra.” Tiền Phái Lam nheo mắt lại, không khách khí chỉ trích.

“Cô ấy nói chuyện thường chậm một chút, chị giục cái gì.” Thành Hải Đông nhíu mày, thần thái khó chịu bước một bước dài về phía trước.

Tiền Phái Lam lui về sau một bước, lập tức im lặng.

“Em cứ nói từ từ, chị ấy nếu không muốn nghe, có thể cúp ngay.” Thành Hải Đông khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng trừng mắt Tiền Phái Lam.

“Ý em là... ngoại tình đương nhiên là không đúng. Bởi vì anh rể không tôn trọng chị, không tôn trọng hôn nhân của hai người, thế nhưng, chị với cuộc hôn nhân này cũng có tận tâm tận lực sao? Chị có phải chỉ chăm chăm quan tâm anh rể mang về cho chị bao nhiêu hàng hiệu? Nói như vậy, kết hôn hay ly hôn, cũng theo nhu cầu, không phải sao?” Đỗ Tiêu Nguyệt nhíu chặt mi, nhìn thẳng vào mắt chị họ, chân thành nói.

“Tôi đã trao cho anh ta tuổi thanh xuân quý giá của tôi, tôi sao có thể cùng anh ta li hôn.” Tiền Phái Lam oán hận nói.

“Nếu thanh xuân có thể quy ra tiền, vậy cô gái trẻ kia có nên tìm cho mình một chút thù lao xứng đáng hay không? Trong hôn nhân, quan tâm đến cảm nhận của đối phương không phải điều quan trọng nhất hay sao?” Đỗ Tiêu Nguyệt nói.

“Nói hay lắm.” Thành Hải Đông vỗ vai Đỗ Tiêu Nguyệt, giơ ngón cái lên “Nếu như còn tình cảm với đối phương, sự tình tuyệt đối không diễn biến đến thế này.”

“Hai người đúng là rất hả hê.” sắc mặt Tiền Phái Lam trầm xuống, nghiêm mặt nói.

“Chúng em là đang bàn luận. Huống hồ, chị đưa ra chuyện ngoại tình này, cũng không phải muốn tìm ra phương pháp giải quyết sao, hay chị chỉ muốn có sự đồng tình, hoặc là hi vọng là bọn em sẽ đến mắng mỏ anh rể cho chị, đúng không?” Thành Hải Đông nhìn thẳng vào Tiền Phái Lam, không khách khí chỉ trích.

“Dù sao hai người bây giờ là người chiến thắng, hai người nói gì chẳng đúng.” Tiền Phái Lam trừng mắt nhìn Đỗ Tiêu Nguyệt, hai mắt như muốn phóng hoả. “Từ nhỏ đến lớn, người trong nhà luôn nói cô ngoan ngoãn, tôi có cố gắng thế nào, chỉ vì bộ dạng ngoan ngoãn của cô, mọi thứ cũng không đến tay tôi. Mà hiện tại chồng của cô so với tôi...”

“Chị họ, em gả cho Hải Đông không phải vì muốn hãnh diện, mà vì em muốn cùng anh ấy bên nhau trọn đời. Chị gả cho anh rể không phải cũng muốn thế sao?” Đỗ Tiêu Nguyệt lắc đầu, một tay nắm lấy tay chị họ.

“Chuyện của tôi không cần cô dạy dỗ.” Tiền Phái Lam gạt tay cô ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Em không phải muốn dạy bảo chị, em chỉ cảm thấy hôn nhân cần sự cố gắng của hai người mới có thể lâu bền.” Mắt cô đã đỏ lên, không dám tiến lên, chỉ đứng nhìn chị họ.

Tiền Phái Lam cúi đầu, môi đỏ cắn chặt.

“Được rồi, người ta không muốn nghe, chúng ta đi trước đi.” Thành Hải Đông ôm vai Đỗ Tiêu Nguyệt, xoay người rời đi.

Đỗ Tiêu Nguyệt quay đầu nhìn chị họ, sau đó cùng Thành Hải Đông rời đi.

Cô mới đi vài bước, nhẹn không được ngẩng đầu nhìn Thành Hải Đông.

Trước cô đi làm đã nghe được nhiều chuyện vợ chồng bất hoà, cô biết người ở giữa có xem vào thì hiện trạng cũng không thay đổi nhiều, bởi vì chỉ trích người khác bao giờ cũng đơn giản hơn.

Đương nhiên, cô vẫn không biết sự thay đổi của cô và Hải Đông có thể thành công hay không, nhưng ít ra bọn họ đều có lòng muốn thay đổi, như vậy cũng đủ khiến cô cảm kích không thôi.

“Cảm ơn anh.” Đỗ Tiêu Nguyệt đột nhiên giật nhẹ cánh tay anh, nhẹ giọng nói.

“Cảm ơn gì?” Thành Hải Đông khẽ vuốt tóc cô, mỉm cười, con ngươi đen thẳm thái minh bạch, anh lớn tiếng nói “Cảm ơn anh vận khí tốt, cưới được em sao? Đồ ngốc.”

Tiếng cười lớn của Thành Hải Đông trực tiếp bay vào tai Tiền Phái Lam.

Tiền Phái Lam bỗng dừng quay đầu lại, nhìn bóng lưng hai người gần bó đi khỏi cửa soát vé, trong lòng cô đột nhiên vô cùng khó chịu.

Cô cùng chồng mình, cũng có thể nói cười với nhau thế sao?

9. Chương 9

Thành Hải Đông biết rõ phương thức yêu cô của anh đã sai rồi, nhưng muốn thay đổi quả thật cũng cần một chút thời gian.

Đầu tiên, muốn danh trong lúc bận rộn lại tìm ra thời gian rảnh đến chỗ Đỗ Tiêu Nguyệt nói chuyện phiếm, không thể nào. Nhưng anh không thể đến, có thể gọi điện cùng cô nói chuyện phiếm.

Đỗ Tiêu Nguyệt trước giờ là cô gái dễ dàng thoả mãn, nhìn thấy sự cố gắng của anh, cô cả ngày vui vẻ, hơn nữa càng thêm thông cảm cho anh.

Thứ hai, muốn anh buông tay để Tiêu Nguyệt tiếp tục công việc, không chú ý đến những người theo đuổi suốt ngày tặng hoa hồng và chocolate cho cô, cũng có chút khó. Nhưng anh vẫn cố gắng khiến mình nghĩ thoáng ra, bởi anh biết, anh không thể can dự vào tự do của cô. Cho cô không gian, hai người không còn chen chúc ở một chỗ, vấn đề ma sát mới xảy ra.

“Ba mẹ, con đã về.”

Ngày hôm đó, Thành Hải Đông xông vào nhà ba mẹ, lập tức lao vào phòng bếp, chen đến cạnh mẹ chăm chú quan sát.

“Hôm nay ăn cái gì vậy a, bụng con đói đến lép kẹp rồi ạ.” Thành Hải Đông lớn tiếng hét lên.

“Hôm nay có đậu rang gừng, còn có thịt kho tàu.” Bà thành nói.

“Ngon ngon ngon, cơm nấu nhiều không ạ?”

“Con là cái thùng nước gạo, gọi điện về nói muốn ăn cơm, đương nhiên phải nấu thêm vài chén.” Bà thành mặt mày hơn hớn vỗ lên khuôn mặt con trai.

“Mẹ làm món ngon, con đương nhiên muốn cổ động ạ.” Thành Hải Đông kéo vai mẹ, sau khi rửa tay dùng một bên bốc nhón đồ ăn.

Bà thành một bên xào rau, một bên quay đầu hỏi con trai “Tiêu Nguyệt đang bận gì à? Sao để con chạy về nhà ăn cơm?”

“Cô ấy hôm nay đi xem phim cùng bạn.”

“Sao lại cùng bạn đi xem phim mà không đi cùng con?” Bà Thành nhíu mày.

“Bạn gái ạ, là tổ trưởng chỗ cô ấy làm.” Thành Hải Đông vừa nói vừa nhấc một miếng thịt kho tàu bỏ vào miệng “Nóng quá, nóng quá...”

“Bằng này tuổi vẫn còn tham ăn.” Bà Thành khề mắng, nhưng có thể nhìn thấy con trai vui như thế, tự nhiên đôi mắt bà cũng ánh lên tia cười vui vẻ.

“Ăn ngon, ngon ạ, con giúp mẹ mở nhà hàng đồ ăn, thế nào?” Anh nói.

“Mẹ cũng không muốn tìm việc bận rộn, mẹ muốn vui vẻ hưởng hạnh phúc.” Bà Thành cầm đĩa, bỏ rau ra. “Đúng rồi, sao Tiêu Nguyệt còn đi làm? An phận ở nhà làm một người nội trợ không được sao? Mẹ vốn cho rằng con bé cũng ngoan ngoan, nào ngờ cũng thích ra ngoài lang thang.”

Thành Hải Đông nhận đĩa rau từ tay mẹ, nhìn mẹ đang thu dọn, độ nhiên phát hiện, có lẽ trước kia anh đã không tự giác áp đặt cách sống của mẹ lên Tiêu Nguyệt.

Mẹ của anh sau khi tốt nghiệp trung học đã gả cho ba anh, cuộc đời bà không có chí lớn, lấy việc sinh con cho chồng là ý nghĩa sống, chưa từng nghĩ đến cuộc sống của riêng mình.

Anh vẫn cho là cuộc sống của của mẹ là tuyệt nhất, vì thế đã đòi hỏi Tiêu Nguyệt điều đó, có thể anh đã quên, con người luôn khác nhau.

“Mẹ, mẹ không biết sau khi cô ấy đi làm, đã trở nên hoạt bát hơn sao?” Thành Hải Đông cười hì hì nói.

“Chuyện này cũng phải, trước kia có gọi chúng ta “ba, mẹ” cũng chỉ như tiếng mèo kêu, bây giờ còn hỏi chúng ta trà muốn nóng hay ấm, miệng cũng ngọt hơn.” Bà Thành gật đầu.

“Cho nên, cô ấy đi làm là chuyện tốt ạ. Huống hồ, vợ của con nhân duyên rất tốt, mỗi ngày con đi đón cô ấy, có một đồng người vây quanh cô ấy nói chuyện phiếm. Ngày hôm qua còn có một bà khác nói con rất thích ăn cá thu, muốn học cách nấu.”

“Cá thu đúng là ăn rất ngon, có điều trước khi nấu phải xối một chút nước nóng lên mặt cá, như thế mới trừ được mùi tanh. Cá thu nhất định...” Bà Thành nhìn con trai ánh mắt mờ mịt, vung tay lên nói “Hôm nào mẹ sẽ dạy Tiêu Nguyệt, con bé sẽ biết.”

“Tiêu Nguyệt còn muốn con hỏi mẹ, từ nay về sau mỗi cuối tuần, buổi tối có thể đến nhà mình ăn tối không ạ? Đương nhiên, cô ấy sẽ phụ trách nấu cơm.” Thành Hải Đông kê vai mẹ nói “Có điều, mẹ nên dạy cô ấy vài chiêu nhé.”

“Con bé sao không tự hỏi?” Bà Thành kỳ quái hỏi.

“Da mặt cô ấy hơi mỏng ạ, tìm sách dạy nấu ăn là một chuyện, chuyện khác còn ngược, cho nên con mới giúp cô ấy đăng ký.” Thành Hải Đông cười toe toét, tâm tình thật tốt cười cười với mẹ.

“Có gì phải ngược. Con bé là vợ con, mẹ không dạy nó thì dạy ai?”

“Tốt, vậy con giúp cô ấy hẹn trước, từ nay về sau mỗi tuần một lần, công việc chính là dạy nấu ăn.”

“Không thành vấn đề.” Bà Thành một lời đồng ý, nghĩ đến con và vợ thường xuyên về nhà ăn cơm, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Thành Hải Đông sau một hồi hoan hô, bắt đầu sắp xếp bát đĩa.

Tiêu Nguyệt vẫn là người vợ hiếu thuận, quét dọn nhà cửa, chợ búa, không cần dặn dò vẫn xử lý rất tốt. Trên thực tế cô cũng không xa lạ gì với ba mẹ anh, có điều cô ngược nung, không biết làm nũng, nhiều ít gì cũng có chút xa cách với ba mẹ anh.

Lúc này, cô chủ động đưa ra đề nghị cùng nhau ăn cơm, học nấu ăn, anh đương nhiên mừng rỡ thay cô chủ động đề đạt rồi.

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu, con trai không phải nên nắm vai trò tiên phong, xúc tiến quan hệ hai người sao?

“Mẹ, ba ở thư phòng sao?”

“Đúng, hình như đang xem bản thiết kế mới.” Bà Thành nói.

“Con đi tìm ba.”

Thành Hải Đông nhón một nhúm rau bỏ vào miệng, sau đó rời khỏi bếp. Lúc này, trên mặt anh đã thu lại nụ cười, thần sắc nghiêm nghị, trong đầu lo lắng giống như thí sinh sắp vào vòng phỏng vấn.

Anh gõ cửa thư phòng, đi vào.

“Đã về.” Thành tiên sinh nói, muốn con trai ngồi xuống phía đối diện “Ba đang xem công trình “Xuân Điền” cũng không tệ lắm, đang muốn hỏi con một chút xem tình hình thế nào.”

“Kinh doanh ở khu vực đó là một sách lược tốt, “Xuân Điền” mới khai trương ba tháng mà tỉ lệ khách đã tăng đến bốn năm lần, hẳn là không lâu có thể thu hồi vốn.”

“Được.” Thành tiên sinh liếc nhìn con trai, khen ngợi.

“Trước đó có mấy người cũng kinh doanh loại hình này và gặp một số vấn đề. Cho nên, con nghĩ nên tăng một số thiết bị cao, vừa vặn có thể dùng để tuyên truyền.”

“Con làm chủ, chỉ cần báo giá thoả đáng, mới không để cổ đông có gì để nói nữa.”

“Con biết rõ.” Thành Hải Đông ngồi thẳng người, hai mắt yên lặng nhìn ba “Ba, con có một số chuyện muốn thương lượng với ba.”

Thành tiên sinh đưa mắt nhìn ánh mắt nghiêm túc của con trai, ông cũng tự động ngồi thẳng lên.

“Con nói đi.” Thành tiên sinh nói.

“Con đối với sự nghiệp một tay ba sáng lập này, từ đầu đến cuối vẫn luôn kính nể. Nhưng mà, con chú ý mấy năm nay, những công trình lớn, nếu không phải phối hợp với công ty kiến trúc thiết kế đồ án bên ngoài, những thứ khác như trường học hay bách hoá, những công trình thu lợi như nhà hàng hay trung tâm thương mại chúng ta đều không làm.”

“Con không phải muốn bỏ đi truyền thống của công ty chứ, đây chính là nghề nghiệp của chúng ta.” Khẩu khí của Thành tiên sinh đã có chút nóng.

“Ba, nghề nghiệp đương nhiên cần giữ. Nhưng mà, vì sao không thể thử chuyển đổi?” Thành Hải Đông nhìn ba, ánh mắt tràn đầy sự nhiệt tình.

Thành tiên sinh không nói tiếp, chờ nghe con trai tiếp tục nói.

“Con đã đi qua rất nhiều công trình, đã quan sát và học hỏi được nhiều thuộc tính của những trung tâm thương mại. Con phát hiện, nếu như có thể tập trung thiết kế những trung tâm thương mại, chẳng những tiền thiết kế cao, mà sức cạnh tranh lại ít, không gian thu lợi càng nhiều...”

Thành Hải Đông tiếp tục giải thích, ba anh tiếp tục đưa ra câu hỏi, ba con bọn họ đã nói chuyện một tiếng.

Thành Hải Đông lấy từ máy tính không ít tư liệu phụ giúp cho lập luận của anh, cho đến nhận được sự đồng ý của ba anh cho việc phát triển không gian kinh doanh mới.

Thành Hải Đông biết rõ, đây là dũng khí mà Đỗ Tiêu Nguyệt đưa đến cho anh. Cô rõ ràng có thể an ổn với hiện tại, làm một bà nội trợ, nhưng cô lại lựa chọn cách tự mình phấn đấu.

Tình huống của anh cũng thế.

Duy trì nguyên trạng, anh vẫn có thể thiết kế khách sạn, làm ông chủ một công ty chuyên sản xuất gia cụ, nhưng trong lòng anh vẫn không khỏi nuối tiếc khi không thể hiện thực hoá ý tưởng của mình.

Cho nên, đã đến lúc nên thay đổi.

Trong khi Thành Hải Đông cùng ba thành công đạt được nguyện vọng, Đỗ Tiêu Nguyệt cùng tổ trưởng Tân Di Linh cũng đã xem hết bộ phim, sau đó cùng ăn bữa tối, cuối cùng về đến nhà.

Đỗ Tiêu Nguyệt yêu cầu taxi dừng cách nhà một đoạn đường rồi xuống xe, không nghĩ đến Tân Di Linh cũng muốn xuống cùng cô, đưa cô về đến nhà.

“Cảm ơn.” Đỗ Tiêu Nguyệt vỗ tay với tài xế, đưa mắt nhìn rõ chiếc xe vàng rời đi.

“Thật là một cậu nhóc thú vị.” Cô cười nói với tổ trưởng.

“Cậu ta có hứng thú với em.” Tân Di Linh trực tiếp nói.

Đỗ Tiêu Nguyệt khẽ nở nụ cười, lắc đầu “Tổ trưởng, chị nghĩ nhiều quá rồi, chỉ bởi trên xe nói về bộ phim “Ca sĩ im lặng” em yêu thích, cho nên mới có chung chủ đề.

“Đó là một bộ phim từ rất lâu.”

“Cho nên mới nói là có duyên.” Đỗ Tiêu Nguyệt tâm tình rất tốt, trong mắt ánh cười lung linh “Chị Di Linh, cảm ơn chị hôm nay mời em xem phim.”

“Em không phải cũng mời chị đến Hàn Lâm Quán ăn cơm uống trà sao? Chúng ta huề nhau. Gọi chị là Di Linh là được rồi. Lần sau chúng ta lại cùng đi” Tân Di Linh vỗ vỗ vai cô, tay thuận thế dừng luôn trên vai cô.

“Lần sau em sẽ đi cùng Thành Hải Đông đến xem phim, còn muốn đưa anh đến Hàn Lâm quán uống trà, vị thật sự đặc biệt.” Đỗ Tiêu Nguyệt tung tăng nói như chim sẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ hạnh phúc.

“Em gần đây hình như rất vui vẻ? So với trước kia thì rảnh hơn?” Tân Di Linh thu tay lại, nhàn nhạt nói.

“Vâng.” giọng Đỗ Tiêu Nguyệt vui vẻ, khuôn mặt dịu dàng, cả người giống như một đoá hoa đang nở rộ “Bọn em đang cố gắng giúp nhau tìm ra điểm chung, cũng tìm được khá nhiều, có thể quyết định được cuối tuần cùng đến nơi nào chơi.”

Tân Di Linh nhìn chuyện này bất tri bất giác càng trở nên tự tin, cũng càng dám nói trong lòng có ý kiến với Tiêu Nguyệt, trong lòng cô quả thật có rất nhiều cảm xúc giao nhau.

Cô vẫn cho rằng mình có thể thay đổi được Đỗ Tiêu Nguyệt, dù sao cũng nhờ Đỗ Tiêu Nguyệt cô mới tìm lại được tự tin của mình.

“Cho nên, Thành Hải Đông đã bớt xã giao?” Tân Di Linh cũng cố tình thần nói.

“Hiện tại anh ấy viện cớ thân thể không khỏe đã thoái thác một nửa xã giao, buổi tối bọn em thường ngồi bên nhau hoặc đến quán mỹ thuật tạo hình ở gần đó.” Đỗ Tiêu Nguyệt rất tự nhiên bắt đầu nói về cuộc sống của mình, đã quen chia sẻ buồn vui với bạn bè “Hơn nữa, sau khi em đi học một thời gian ngắn đã có thể xử lý một chút bằng biểu cơ bản.

Hải Đông còn nói từ nay về sau muốn giao toàn bộ các bản báo cáo kế toán công ty cho cô phụ trách.

“Chị còn đang muốn hẹn em từ nay về sau đi xem phim, xem ra hiện tại muốn hẹn em, có vẻ khó.” Tân Di Linh cô đơn cười nói.

“Vẫn có thể mà.” Đỗ Tiêu Nguyệt vội vàng kéo nhẹ cánh tay Di Linh, tròn mắt nhìn cô “Em cùng anh ấy không thể nào đánh với nhau mãi được. Khó có cơ hội tìm được một người bạn hợp với em, chúng ta cùng thích một loại nhạc, có thể không vì chuyện hôn nhân mà bất hoà a.”

Tân Di Linh nhìn khuôn mặt Đỗ Tiêu Nguyệt gần trong gang tấc, đồ nhiên cầm tay cô “Tiêu Nguyệt, chị thật sự thích em.”

“Em cũng rất yêu mến chị, tổ trưởng.” Đỗ Tiêu Nguyệt cũng thành thật trả lời.

“Tiêu Nguyệt, em đúng là làm tổn thương anh quá.”

Đỗ Tiêu Nguyệt cùng Tân Di Linh cùng lúc quay đầu lại, Thành Hải Đông đang đi đến phía hai người.

Thành Hải Đông liếc nhìn Tân Di Linh, trong lòng đột nhiên vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Đàn ông đối với đối thủ cạnh tranh đương nhiên nhạy cảm. Tân Di Linh này đối với anh có địch ý, hơn nữa cô ta làm gì mà nắm tay vợ yêu của anh.

“Từ mấy trăm dặm trước đã nghe hai người nói yêu mến nhau.” Thành Hải Đông một tay nắm lấy eo Tiêu Nguyệt, thuận thế tách tay hai người ra.

“Có sao đâu, em và tổ trưởng đều là nữ mà.” Đỗ Tiêu Nguyệt vừa cười vừa nói, rất tự nhiên dán bên cạnh anh.

“Em thì tốt rồi, người có chuyện là Tân Di Linh. Nhiều lần tôi đi đón Đỗ Tiêu Nguyệt, đều không đụng mặt với cô, ngưỡng mộ đã lâu.” Thành Hải Đông cầm tay Tân Di Linh, nắm chặt.

Tân Di Linh miễn cưỡng bày ra một nụ cười, nhanh chóng rút tay về.

“Tổ trưởng, chị có muốn đến nhà bọn em uống cà phê không? Anh ấy pha cà phê rất ngon đấy.” Đỗ Tiêu Nguyệt dò xét bạn tốt cùng chồng yêu chạm trán, trên mặt lộ vẻ tung tăng như chim sẻ.

“Em không uống cà phê, sao biết anh pha cà phê ngon?” Thành Hải Đông nhướn mi, cười xoa nhẹ tóc Đỗ Tiêu Nguyệt.

“Anh mỗi lần đều tự biên tự diễn, nói mình pha cà phê rất ngon, hơn nữa nhìn anh pha cà phê đúng là rất lợi hại.” Đỗ Tiêu Nguyệt hai mắt bừng sáng sùng bái nhìn anh.

Thành Hải Đông cười, qua bao nhiêu chuyện anh vẫn có thể phát hiện, vợ của anh đã đưa anh lên tận trời, loại cảm giác này thật tuyệt.

“Chị về trước được rồi.” Tân Di Linh thấp giọng nói.

“Chị thật sự không đến nhà chúng em ngồi chút sao?” Đỗ Tiêu Nguyệt ủ rũ, mặt mũi tràn đầy thất vọng bước đến gần tổ trưởng hơn.

“Lần sau đi.” Chờ chồng cô không ở nhà. Tân Di Linh cười khổ xoay người, chuẩn bị rời đi.

“Tổ trưởng có lẽ mệt mỏi, muốn về nghỉ ngơi, em đừng miễn cưỡng cô ấy, hôm nào chúng ta sẽ mời tổ trưởng và đồng nghiệp cùng đến nhà mình ăn thịt nướng, anh phụ trách làm đầu bếp, ok?” Thành Hải Đông ôm chặt eo Tiêu Nguyệt, không hề ngoài ý muốn thấy đôi mắt buồn bã của Tân Di Linh.

“Tổ trưởng, được không?” Đỗ Tiêu Nguyệt cao hứng hỏi.

“Hỏi mọi người một chút, mọi người ok, chị cũng ok.” Tân Di Linh nhàn nhạt nói “Chị đi đón xe, tạm biệt.”

“Em tiễn chị.” Đỗ Tiêu Nguyệt kéo cánh tay Thành Hải Đông, cùng đi ra ngoài.

“Không cần.” Tân Di Linh lắc đầu.

“Không được, bọn em giúp chị nhớ biển số xe, như vậy mới an toàn.”

Vì thế ba người đứng bên cạnh đường, Thành Hải Đông đón một chiếc taxi, giúp Tân Di Linh mở cửa xe.

“Ngày mai gặp.” Đỗ Tiêu Nguyệt vừa cười vừa nói.

“Ngày mai nói chuyện bộ phim hôm nay.” Tân Di Linh liếc nhìn Thành Hải Đông, ngồi vào taxi.

“Được.” Đỗ Tiêu Nguyệt phát tay, lui trở lại bên người Thành Hải Đông.

Thành Hải Đông duỗi hai tay, vòng ôm eo Đỗ Tiêu Nguyệt, cô thuận thế dựa vào ngực anh, tự nhiên mà giống như bọn họ đã làm được chuyện kinh thiên động địa vậy.

Tân Di Linh nhắm mắt, muốn dứt bỏ ý niệm ái mộ trong đầu.

Tháng sau, phải người ta dùng tặng hoa Đỗ Tiêu Nguyệt a, cho đi mà không cần đáp lại, quả thật rất khổ sở, rất khổ...

Khi taxi biến mất trong tầm mắt hai người, Thành Hải Đông ôm Tiêu Nguyệt đi về phía nhà, nói chuyện phiếm nhưng lại như hỏi thăm “Hai người hôm nay đi xem phim gì?”

“Paris anh yêu em.” Bộ phim này do hai mươi bốn đạo diễn tại Paris liên kết lại từ những phim ngắn. Trong đó có mấy phần em rất thích, Thù Diệp đã chết, khiến em rất buồn. Còn nữa, có một người mẹ trẻ đem con mình đặt lên ghế ở nhà trẻ, chính mình lại đi làm bảo mẫu cho một gia đình nhiều tiền, phối hợp với một bài hát ru, cũng làm cho lòng người chua xót. Còn có một màn hai người đàn ông tuy bất đồng ngôn ngữ nhưng vừa gặp đã yêu, cũng rất hay...”

Đỗ Tiêu Nguyệt nói cảm tưởng của mình hôm nay, bởi vì nói quá nhiều, nhin không được dừng lại thở dốc.

“Đợi DVD phát hành, chúng ta đi mua rồi cùng xem, chuyện tình cảm động, thật sự không dễ dàng.”

“Tổ trưởng thích nhất đoạn hai người đàn ông bất đồng ngôn ngữ.... đúng không?” Thành Hải Đông không mặt không nhạt hỏi.

“Sao anh biết?” Đỗ Tiêu Nguyệt kinh ngạc mở to mắt.

“Tình yêu không cần người phiên dịch.” Thành Hải Đông lạnh lùng cắn môi dưới, trong lòng có chút không thoải mái.

Cô bình thường mở miệng ra là tổ trưởng tổ trưởng đã đủ khiến thân kinh anh không thoải mái. Anh cho rằng tổ trưởng là chị em tốt của cô, nên đành mắt nhắm mắt mở.

Vừa rồi nhìn thấy cảnh kia, anh tuyệt đối không nghĩ tổ trưởng là nữ nhưng lại có ý tứ với Tiêu Nguyệt. Có tình cảm với vợ người khác, anh sao có thể không để ý?

“Tổ trưởng rất thích em.” Anh cau mày, biểu lộ cứng ngắc.

“Em biết, chị ấy cũng vừa nói cho em biết.” Đỗ Tiêu Nguyệt không phát hiện ra sự khác lạ ở anh, vừa cười vừa nói.

Sắc mặt Thành Hải Đông biến đổi, một giọng nói lập tức nhảy vào đầu anh...

Em lập tức từ chức cho anh.

Thành Hải Đông cắn chặt môi dưới, cố gắng nuốt trở lại câu kia.

Tiêu Nguyệt làm việc tại Moss rất vui vẻ, dám cùng người xa lạ nói chuyện là rất tiến bộ. Với cá tính trầm ổn của cô, những đồng nghiệp nhỏ tuổi đều xem cô trở thành chị lớn, dần dần, cô cũng bồi dưỡng được sự tự tin trong lòng.

Nhưng vừa nghĩ đến người kia dùng cách này để ở bên Tiêu Nguyệt theo đuổi, anh vẫn không thoải mái.

“Hải Đông?” Cô kỳ quái nhìn anh.

“Cô bé ngốc, tổ trưởng yêu mến em so với những người khác không phải nhiều hơn sao, em không thấy sao?” Thành Hải Đông khẽ nhéo mũi cô, khẩu khí cố gắng thật bình thản.

“Em cũng cho là thế, cho nên cùng em mới có thể như hình với bóng.” Cô thoải mái nói.

Thành Hải Đông đứng hình tại chỗ, lập tức há hốc miệng.

“Cô gái này đúng là ngốc nghếch mà, sao có thể đơn thuần đến mức này?”

Bởi vì cô xem tổ trưởng là bạn tốt, cho nên đối với ánh mắt dị thường kia của tổ trưởng cô cũng không để ý, cô chỉ đơn thuần nghĩ rằng bạn bè thân thiết yêu mến nhau a.

“Trời a, lúc trước sao em lại nhận sự theo đuổi của anh? Anh phát hiện cấu tạo đầu óc em rất khác thường, quả thật không hiểu chuyện thế sự, không thể tham gia chiến sự.” Thành Hải Đông cười ra tiếng, mở ta kéo cô vào trong lòng.

Đỗ Tiêu Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh, nhúu mày, suy nghĩ nửa ngày, cô vẫn lắc đầu không hiểu.

“Em cũng không biết vì sao lại tiếp nhận sự theo đuổi của anh, chỉ biết anh là người đầu tiên khiến em vui vẻ, không gặp anh, trong lòng có gì không đúng. Hoặc có thể nói, một giây anh bệnh vực lẽ phải kia, đã khắc sâu ấn tượng trong em. Anh vì sao lại hỏi thế?” Cô chớp chớp mắt khó hiểu ngửa đầu nhìn anh.

“Không có việc gì. Anh chỉ có thể nói... Anh đối với chuyện có thể thuận lợi đưa em về nhà, cảm thấy đúng là may mắn. Nếu anh nhiệt tình theo đuổi em nửa ngày, không chừng em còn xem anh là người bạn bình thường, anh chẳng phải sẽ không có cơ hội thể hiện mình sao?” Anh mở lớn hai mắt, hưng phấn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bên trái bên phải nhìn nhìn...

Xem cô như quốc bảo a.

“Em cũng không phải kẻ ngốc, bạn bè bình thường sao dùng ánh mắt đó nhìn em?” Đỗ Tiêu Nguyệt thấp giọng nói, mắt rũ xuống, lơ đãng lộ ra biểu tình ngưng ngù.

Thành Hải Đông cúi người ôm lấy mặt cô, cười nhẹ nói “Em xác định em không phải cô ngốc?”

“Em không phải.” Cô khẳng định, cằm hất lên.

“Em cho rằng, bất cứ người nào thích mình em cũng đều biết?”

“Biết a.” Cô nói, nghiêm trang nói “Giống như tổ trưởng đó, có những vị khách khác cũng yêu quý em, không lẽ cũng là muốn theo đuổi em.”

Thành Hải Đông ngạc nhiên mở lớn hai mắt, bởi vì cô “thật sự” không phát hiện ra tình cảm dị thường của Tân Di Linh đối với cô.

Cho nên, đối tượng đàm phán của anh không phải Tiêu Nguyệt, mà là Tân Di Linh.

Anh không muốn phá tan tình bạn của Tiêu Nguyệt và Tân Di Linh, anh chỉ là sợ sau khi Tân Di Linh nói ra, sẽ khiến Tiêu Nguyệt cảm thấy tổn thương khi phát hiện Tân Di Linh có rắc tâm.

“Anh hôm nay sao lại nói chuyện kỳ quái vậy? Đừng nói chuyện này nữa, nhanh cho em viết, anh đến nói chuyện với ba thế nào rồi?” Đỗ Tiêu Nguyệt vội vã hỏi.

“Vào nhà rồi nói.” Thành Hải Đông đi đến trước cửa, cầm chìa khoá mở cửa.

“Ba đồng ý sao?” Đỗ Tiêu Nguyệt lập tức hỏi.

“Đúng.”

“Oa.” Đỗ Tiêu Nguyệt ôm cổ anh, cười đến hốc mắt phiếm hồng.

Thành Hải Đông ôm eo nhỏ của cô, xoay vòng tròn.

Anh vui vẻ hô to...

“Ba đã đồng ý cho anh thời gian nửa năm để thử xem xét về thiết kế trung tâm thương mại, trong giai đoạn này, anh đã có đề án muốn quan tâm. Nhưng là, ông đồng ý nếu như thiết kế của anh thành công, những xã giao lợi nhuận không cao sẽ bị loại bỏ, như vậy anh mới có thể tập trung vào quy hoạch thị trường trung tâm thương mại.”

“Thật tốt quá, tuy nhiên tiếp theo anh sẽ rất vất vả, nhưng anh nhất định sẽ thành công. Không ai giỏi hơn anh trong việc sắp đặt không gian để thu hút người khác. Nỗ lực của anh chính là muốn kiếm tiền a, vậy bọn họ tìm đúng người rồi...”

Đỗ Tiêu Nguyệt cao hứng không biết phải làm thế nào, đầu tiên là miệng không ngừng nói, có điều cô cũng không có thói quen nói quá nhiều, cuối cùng đành phải quay trở lại ôm anh.

“Thật tốt quá, thật tốt quá.” Cô đem mặt chôn nơi cổ anh, không ngừng thì thào nói.

Thành Hải Đông nâng khuôn mặt cô lên, hốc mắt cô đã ngập nước, lại cười khiến người khác cảm thấy vui vẻ.

Anh chưa từng thấy cô vui đến thế.

Có điều anh muốn triển khai một cuộc sống khác, kết quả cô vợ ngốc của anh sau khi sổ lòng đã khiến anh cảm thấy mình như người đầu tiên đặt chân lên mặt trăng vậy.

Muốn anh làm thế nào để không đem cô ôm vào trái tim đây?

Thành Hải Đông cúi xuống hôn lên môi nhỏ của cô, dịu dàng như đang chăm sóc một bảo vật yêu quý.

Đỗ Tiêu Nguyệt ôm cổ anh, kiễng mũi chân, hôn trả lại anh.

Tâm ý yêu thương của hai người truyền đạt cho nhau, ôn du triền miên cũng không có cách nào thoả mãn, không biết ai bắt đầu trở nên chủ động, bọn họ ôm lấy nhau, lực đạo tăng thêm, hôn sâu cũng bắt đầu khơi dậy những nóng bỏng trong người.

Lưng Đỗ Tiêu Nguyệt dán lên tường, nút áo Thành Hải Đông bị cô mở từng chiếc từng chiếc, mà tay anh đã dán lên người cô, nhóm lên da cô vài đoá hoa lửa.

“Đêm nay có được không?” Hô hấp nóng bỏng của anh phả lên tai cô, khiến cô run rẩy.

“Em.. còn chưa tắm.”

Đỗ Tiêu Nguyệt ngẩng cổ, bàn tay anh lướt trên người cô khiến mặt cô hồng lên rên rĩ.

“Em hình như hơi mệt, anh nên để em nghỉ ngơi.”

Thành Hải Đông vuốt nhẹ khuôn mặt hơi mệt mỏi của cô, anh thở dài, đem má chôn ở cổ cô, thở phì phì, dùng hết khả năng bình ổn dục vọng của mình.

Khi quan hệ của hai người cải thiện, Tiêu Nguyệt đã thành thật nói với anh, cô không phải không thích thân mật với anh, cô còn rất khó kháng cự được anh, nhưng cô rất dễ mệt, kết quả của những đêm tham hoan thường xuyên khiến gân cốt cô kiệt sức, cần phải ngủ đến khi mặt trời lên cao mới có thể điều chỉnh lại.

Nhưng cô lại sợ cự tuyệt anh, anh sẽ giận, cho nên luôn tùy ý để nhiệt tình của anh khiến cô mệt mỏi. Đối với cô mà nói, đây chính là một phần áp lực trong hôn nhân của cô.

Thành Hải Đông cũng không nghĩ mình là người ham thích quá, có thể anh yêu cô, nhưng lúc đối mặt với cô, anh luôn không thể nào khống chế cảm giác muốn cô. Nhưng nhiệt tình của anh lại tạo áp lực cho cô, cho nên anh nguyện ý vì cô mà khắc chế.

Chỉ cần có thể ôm cô, anh đã cảm thấy hạnh phúc.

“Anh không sao, anh đi tắm nước lạnh.” Thành Hải Đông đứng thẳng người, cho cô một nụ cười trấn an.

“Hải Đông...” Đỗ Tiêu Nguyệt nhìn theo bóng lưng của anh, trong lòng vô cùng cảm động.

Lúc trước, cô quan tâm anh, anh mỗi ngày chăm lo chuyện uống thuốc của cô, uống nước, nước trái cây, mỗi ngày giục cô đi ngủ sớm. Cô biết rõ đối với dục vọng của anh chính là một loại tra tấn. Nhưng anh không muốn làm cô mệt, tất cả đều cắn răng nhận xuống.

Đỗ Tiêu Nguyệt bước nhanh về phía trước, từ sau ôm lấy eo anh.

“Em còn chưa nói không mà, em chỉ nói em chưa tắm thôi.” Cô ghé mặt vào sau lưng anh, hai tai đỏ hồng, cô làm một chuyện cả đời này chưa từng làm “Chúng ta có thể cùng tắm...”

10. Chương 10

Thành Hải Đông cho là lỗi tai mình nghe nhầm, mãnh liệt quay đầu lại.

Đỗ Tiêu Nguyệt đồng thời đem mặt vùi sâu trong ngực anh, dù anh kéo thế nào cũng không rời ra.

“Bạn học, bạn ngưng ngưng thế này, có vẻ lỗi tai anh không có vấn đề. Cho nên, các hạ vừa rồi đã nói cùng tại hạ tắm yên ương sao, đúng không?” Anh mong chờ.

Đỗ Tiêu Nguyệt dùng đầu gật gật trong ngực anh, thay cho câu trả lời.

“Ha ha ha... ha ha ha...”

Khoé miệng Thành Hải Đông thiếu chút nữa rộng đến mang tai, mặt Đỗ Tiểu Nguyệt thì càng lúc càng vùi sâu trong ngực anh, giống như muốn chui luôn vào đó.

“Đáng ghét,” Thành Hải Đông đột nhiên nguyên rửa một tiếng, khoé miệng dẹt dẹt, biểu hiện dữ tợn.

“Sao thế?” Đỗ Tiểu Nguyệt khấn trương ngẩng đầu, nín lấy quần áo anh.

“Trong nhà không có bao cao su.”

“Đọa chết em.” Đỗ Tiểu Nguyệt liếc nhìn anh, nhẹ nhàng đánh anh một quyền “Không sao, anh quen em uống thuốc tránh thai sao?”

“Không có cách nào có thể tránh thai một trăm phần trăm, em không muốn sinh con, anh nhất định phải cẩn thận rồi.” Thành Hải Đông rất kiên trì.

Ánh mắt Đỗ Tiểu Nguyệt càng lúc càng dịu dàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã nhuộn hồng, cười đến ngọt ngào.

Anh dùng cách này bảo vệ cô, để cô cảm thấy không uất ức, thật là sự coi trọng dễ chịu.

“Em không sao.” Cô đưa bàn tay bé nhỏ ôm lấy mặt anh, nói nhỏ.

Tim Thành Hải Đông chậm một nhịp, anh nuốt nước miếng, khó tin nhìn cô.

“Nếu đúng là mang thai, cũng không phải chuyện nhỏ.” Anh chân thành nói.

“Em cảm thấy với tình hình hiện tại của chúng ta, hẳn là có thể hoan nghênh tiểu bảo bối trình diện, cho nên chúng ta thuận theo tự nhiên, được không?”

“Được, đương nhiên được.” Thành Hải Đông cười ôm lấy cơ thể cô, nghiêng người một chút ôm cô đến sofa “Anh thật sự muốn có một em bé giống như em. Oa... ha ha ha...”

Thành Hải Đông nằm ở trên đùi cô, đem gò má chôn ở bụng mềm mại, cười ngây ngô.

“Nếu em sinh con gái, lớn lên sẽ giống em sao?” Đầu ngón tay của cô khê luôn vào tóc anh, nhẹ nhàng vuốt.

“Anh đây phải nỗ lực làm việc để có của hồi môn cho con, nếu không một cô gái cao một mét tám mươi chắc sẽ khó gả đi.” Thành Hải Đông giả khổ nói.

“Ha ha ha...”

Đỗ Tiểu Nguyệt cười, cười đến không ngăn lại được, thân thể bé nhỏ cũng run lên.

Rõ ràng vốn là anh ở trên đùi cô, cũng không biết từ khi nào, cô cười xong đã thay đổi vị trí.

Cô bị ôm ở trên người anh, nhưng vẫn đầy ý cười.

“Em đêm nay mệt nhiều không?” Thành Hải Đông mút mút tai cô.

“Vì sao hỏi thế?” Hô hấp của cô rối loạn.

“Anh muốn biết em có thể chống đỡ được bao lâu trước khi ngủ?” Thành Hải Đông mở to mắt, vẻ mặt vô tội.

Đỗ Tiểu Nguyệt liếc nhìn anh, đột nhiên nhảy dựng lên, hướng về phía phòng ngủ chạy đến.

“Vậy trước anh phải bắt được em đã.” Đỗ Tiểu Nguyệt quay đầu lại, nghịch ngợm le lưỡi với anh.

Thành Hải Đông cười thành tiếng, một bước dài tiến đến ôm lấy cơ thể cô.

Cô kinh hô ra tiếng, anh đã ôm cô đến giường.

Lửa tình hừng hực, hai người đêm nay cũng không hề tách khỏi nhau.

Hai tháng sau...

“Hoan nghênh quang lâm.”

Trong công ty Moss, Đỗ Tiểu Nguyệt với khuôn mặt tươi cười không ngừng chào hỏi.

Một vị khách mang theo con nhỏ đến gọi cơm, cùng Đỗ Tiểu Nguyệt nói chuyện phiếm vài câu, sau đó ôm con, cầm thẻ cơm lên tầng hai.

Đỗ Tiểu Nguyệt đơn giản để ý quầy hàng, nụ cười nhẹ nhàng luôn đọng trên môi.

Cuộc hôn nhân của cô giờ rất vui vẻ ngọt ngào, sau khi vượt qua bao rào cản, bởi vì cô gắng nên đã biết vấn đề nằm ở đâu, vì thế đều hết sức trân trọng, cho nên anh sao có thể không vui?

Mấy ngày nay Thành Hải Đông cùng trợ thủ ra công trường thị sát, mặt khác lại huấn luyện một trợ thủ, dùng cho công tác sau này.

Mà thiết kế của Thành Hải Đông rất được yêu thích, giúp bạn tốt một lần nữa cải tạo lại một nhà hàng cà phê. Quả nhiên lượng khách tăng đáng kể, chẳng những doanh thu tăng mà còn được đề cử trên tạp chí.

Hiện tại anh còn bận hơn trước kia, những anh vẫn vui vẻ hơn xưa, bởi vì hiện tại công việc mới là hứng thú của anh.

Anh vui vẻ, cô tự nhiên cũng vui mừng.

Môi Tiêu Nguyệt không tự giác cong lên, toàn thân đều tản ra khí hạnh phúc.

“Tiểu thư, tôi muốn gọi cơm.” Một giọng nói lớn phá vỡ sự trầm tư của Tiểu Nguyệt.

Đỗ Tiểu Nguyệt vừa nghe giọng nói kia, lập tức xoay người.

“Bất ngờ không, bạn học Tiểu Nguyệt.” Thành Hải Đông nháy mắt với cô.

“Sao anh lại ở đây?”

“Không biết nên ăn cái gì, cho nên đến quầy này a, vậy quanh đây anh chỉ có đồ ăn nơi này thôi.” Thành Hải Đông nghiêng thân về phía trước, con ngươi đen yên lặng nhìn cô.

Mặt Đỗ Tiểu Nguyệt đỏ bừng, bởi vì biết rõ bản chất sở hữu của anh.

Lúc này, Tân Di Linh từ sau đi ra, liếc thấy Thành Hải Đông.

“Anh lại đến bảo vệ lãnh thổ hả?” Tân Di Linh nhướn mi, sớm đã thấy nhưng không thể trách.

“Không có cách nào khác, vợ tôi quá được hoan nghênh. Đúng rồi, hôm qua tôi gặp cô cùng bạn gái đi dạo phố, hai người kéo tay nhau chặt như thế, không sợ ánh mắt người khác sao?” Thành Hải Đông nháy mắt với Tân Di Linh, vừa cười vừa nói.

Tháng trước, Tân Di Linh hẹn hò với một người bạn gái, Đỗ Tiểu Nguyệt lúc này mới kinh ngạc phát hiện ra Tân Di Linh đồng tính luyến ái, không giống người bình thường.

Nhưng càng khiến Thành Hải Đông và Tân Di Linh buồn cười là, Đỗ Tiểu Nguyệt căn bản không phát hiện ra bạn gái của Tân Di Linh có đến năm phần giống cô, cô thậm chí vẫn coi Tân Di Linh là chị em tốt.

Đương nhiên, Đỗ Tiểu Nguyệt cũng không biết chuyện Thành Hải Đông tìm Tân Di Linh nói chuyện, hai người đều cảm thấy việc không vạch trần tình cảm của Tân Di Linh với cô là một chuyện tốt. Thành Hải Đông về sau thậm chí còn cảm thấy, có Tân Di Linh trông coi Tiêu Nguyệt, những kẻ tạp nham kia sẽ không quấy nhiễu vợ yêu của anh, coi như cũng là một chuyện tốt.

“Tôi không sợ ánh mắt người khác, ngược lại giá của Tiêu Nguyệt càng lúc càng tăng, anh mới cần phải chú ý.” Tân Di Linh nói.

“Bọn họ biết rõ em đã kết hôn, hẳn là chỉ muốn cùng em nói chuyện mà thôi.” Đỗ Tiểu Nguyệt nhẹ nói.

“Đúng a, mỗi người chỉ muốn cùng vợ yêu của tôi tâm sự thôi. Nhưng mà khách quen đều đem cô trở thành bà chủ...” Thành Hải Đông đang phàn nàn, trong đầu chợt loé lên ý nghĩ.

Tiêu Nguyệt đã có khả năng thiên phú này, việc gì phải kiếm tiền thay người khác?

“Sao thế?” Đỗ Tiểu Nguyệt kéo ống tay áo anh hỏi.

“Không sao.” Thành Hải Đông ngược mắt nhìn cô, cười cười.

Anh biết rõ quà sinh nhật năm nay tặng cô gì rồi.

Anh nên vì cô mà thiết kế một quán cà phê, một nơi có thể ăn cơm, cũng có thể nhận được sự hỏi thăm ân cần của bà chủ.

“Thành Hải Đông, hoan nghênh là một chuyện, tôi xem anh cũng không kém a. Hôm qua trông thấy anh đi cùng một cô nàng nóng bỏng, ở trong quán cà phê nói chuyện rất vui vẻ.” Tân Di Linh đứng bên cạnh, thỉnh thoảng cầm một dao.

“Ngừng, đừng có giở trò.” Thành Hải Đông nâng tay giao chéo trước ngực.

Anh và Tân Di Linh bây giờ đã bồi dưỡng tình cảm anh em thân thiết.

“Vì sao không thể nói? Em cũng muốn biết vì sao anh phải cùng cô em nóng bỏng ăn cơm.” Đỗ Tiểu Nguyệt cắn môi, nghiêm túc hỏi.

“Phụ nữ bốn mươi không thể gọi là cô em.”

“Nhưng đáng người chị ấy rất nóng bỏng, ngoại hình diễm lệ là sự thật a.” Tân Di Linh bổ sung.

“Đúng thế. Nhưng tôi không có hứng thú với cô ấy, mà cô ấy cứ mãi bám lấy tôi, đây cũng là sự thật a.” Thành Hải Linh oa oa kêu lên.

“Anh lần sau cùng chị ấy ăn cơm, cho em đi cùng, được không?” Đỗ Tiểu Nguyệt nhún mi, kéo cánh tay anh.

“Vì sao?”

“Để cho chị ấy biết rõ em rất yêu anh.”

“Nếu như cô ấy yêu anh nhiều hơn, em định tặng anh cho cô ấy sao?” Thành Hải Đông mở to hai mắt, mặt mũi tràn đầy sự kinh hãi.

“Sẽ không. Cho dù nghĩ anh cũng sẽ không cho. Bởi vì anh yêu em tuyệt đối nhiều hơn cô ấy yêu anh.” Hai mắt Đỗ Tiểu Nguyệt mở lớn, dịu dàng lại sáng ngời làm người ta không thể dời mắt “Cho nên, em chỉ là đi thị uy thôi.”

“Ngốc nghếch.” Thành Hải Đông vỗ nhẹ đầu cô, lảng lảng như vừa ký được hợp đồng thiết kế mấy ngàn vạn.

“Em không ngốc, em rất thông minh. A, có khách quen ở bãi đỗ xe. Anh nhanh chọn cơm.” Đỗ Tiểu Nguyệt thúc giục anh.

“Anh muốn hai phần thịt viên, một phần ức gà, một phần thịt gà.”

“Thêm một phần salad, còn một chén canh.” Đỗ Tiểu Nguyệt chủ động giúp anh thêm món, sợ anh không ăn đủ chất dinh dưỡng.

“...” Thành Hải Đông nghiêm người đứng thẳng, đối với mệnh lệnh của vợ yêu đại nhân hành lễ.

Đỗ Tiểu Nguyệt cười, cầm thẻ đưa cho anh, lập tức đối với cửa lớn hô to “hoan nghênh quang lâm.”

“Đỗ Tiểu Nguyệt, gần đây sân khấu kịch có vở diễn ở Cao Hùng, có muốn đi không?” Khách nam vừa bước vào còn chưa gọi cơm, trực tiếp đi đến trước mặt cô hỏi.

“Mời tiên sinh lấy phiếu.” Đỗ Tiểu Nguyệt nhìn anh dựa vào vách tường, bày ra bộ mặt thối.

“Vậy có thể cùng đi uống cà phê không, ăn bữa cơm nhé, làm bạn bè chắc không vấn đề?” Khách nam chưa bỏ ý định tiếp tục truy vấn.

“Anh nghĩ như thế là kết bạn sao?” Thành Hải Đông hai tay khoanh trước ngực, đi đến bên cạnh vị khách nam, vẻ mặt khiêu khích nói “Vậy anh kết bạn với tôi được rồi.”

“Anh là ai?” Khách nam không có thiện cảm hỏi.

“Chồng cô ấy.” Thành Hải Đông nhếch miệng cười, hàm ý diễu võ dương oai.

Vị khách nam lui lại một bước, rất nhanh bị dáng người và dũng khí bức người của Thành Hải Đông áp đảo.

“Một ly hồng trà.” Khách nam rất nhanh gọi món, sau đó cầm gì đó đi ra ngoài.

“Xem ra chúng ta nên làm vệ sinh định kỳ, dạo này ruồi bọ nhiều quá.” Thành Hải Đông nghiêm trang nói. Nhân viên phục vụ đồng loạt cười lên, kể cả Tân Di Linh đến Đỗ Tiểu Nguyệt.

Cô một mực hi vọng Thành Hải Đông có thể tham gia vào cuộc sống của cô, hiện tại anh đã làm được, cô cuối cùng không thiếu gì nữa.

Gần đây, thời gian sinh lý của cô đã bị chậm, mấy ngày nữa sẽ đi bác sĩ kiểm tra, nếu trong bụng cô thật sự mang tiểu bảo bối, gia đình bọn họ nhất định là viên mãn.

Đỗ Tiểu Nguyệt nhìn Thành Hải Đông, không tự giác mỉm cười, tay khẽ xoa lên bụng...

Tuần sau sinh nhật anh, không biết chừng cô có thể thay anh chuẩn bị một món quà độc nhất vô nhị.

Hôm nay là sinh nhật Thành Hải Đông, vợ chồng dẫn theo cha mẹ hai bên đến khách sạn bốn mươi ba tầng ăn lẩu. Hai vợ chồng bọn họ đã không cần quá nhiều thời gian ở bên nhau, bởi vì bọn họ mọi lúc mọi nơi đều có chủ đề để nói.

Mọi người cùng nhau gọi món, một bên vui vẻ ăn hải sản, một bên trò chuyện về tình hình trong gia đình gần đây.

Trong bữa cơm, Đỗ Tiểu Nguyệt nghe thấy cha mẹ nhắc đến chuyện li hôn của chị họ, tin tức tái giá của anh rể. Cô quyết định hôm nào đó phải mời chị họ ăn cơm, coi như nghe chị họ than thở cũng được.

Sau đó, Thành Hải Đông chính thức tuyên bố với mọi người, bởi vì thiết kế của anh được đánh giá cao, nhận được nhiều đơn đặt hàng, vì thế anh quyết định thành lập công ty riêng.

Nghe được tin này, người cười vui vẻ nhất không ai khác chính là Tiểu Nguyệt.

Cô dựa ở bên cạnh anh, khoe miệng không ngăn được cong lên, mãi cho đến khi mọi người rời khách sạn, cô vẫn không ngừng cười.

“.. Cho nên a, em nói với người kia, nếu anh ta thật sự muốn theo đuổi em, em sẽ hẹn cho gặp mặt anh, không nghĩ đến anh ta vừa nghe xong, sắc mặt đã trắng bệch.

Thành Hải Đông lái xe, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại vợ yêu, đêm nay cô đặc biệt nói rất nhiều.

Lạ thật, cô không uống rượu, nhưng sao bộ dạng ngất ngư cao hứng như say vậy?

Về đến nhà, anh vừa đóng cửa lại, Đỗ Tiểu Nguyệt liền ôm cánh tay anh, gò má ửng đỏ chính là minh chứng tốt nhất việc cô không thể khống chế sự hưng phấn.

“Em hôm nay chuẩn bị hai món quà sinh nhật cho anh.” Cô tuyên bố,

“Không phải nói không cần chuẩn bị sao? Anh cái gì cũng không thiếu.” Thành Hải Đông kéo cô đến sofa ngồi xuống, vừa cười vừa nói.

“Em không cố ý chuẩn bị.”

“Quà tặng?” Anh nhướn mày hỏi.

“Anh biết rõ gần đây anh gần cốt mệt mỏi, vì thế đã chuẩn bị nước tắm cho anh, sẽ kỳ lưng, mát xa, đây là món quà thứ nhất.” Cô vừa cười vừa nói, thần thái tung tăng như chim sẻ.

“Xin hỏi có thể bỏ qua phần kỳ lưng mát xa mà trực tiếp đi đến món quà thứ hai không?” Thành Hải Đông kéo eo cô, con ngươi đen nóng bỏng nhìn cô.

“Em hiện tại không thể làm.” Đỗ Tiểu Nguyệt đỏ mặt liếc nhìn anh một cái, hai tay chống trước ngực anh.

“Ai...” Thành Hải Đông nhứt chí, đem cả người vùi vào cổ cô, buồn bực nói “Chúng ta cùng tắm, kỳ lưng được rồi, miễn cho anh tâm sắc phát tác, lại phải đi tắm nước lạnh. Có điều, xin hỏi quà sinh nhật có thể kéo dài sau khi nhận không?” Anh đưa mặt đến gần mặt cô, cười như không cười.

“Có thể, nhưng là khả năng phải kéo dài mấy tháng.” Đỗ Tiểu Nguyệt nói xong, đột nhiên cắn môi, xoắn hai tay, bắt đầu hồi hộp,

“Có ý gì?” Thành Hải Đông kinh ngạc nhìn cô.

“Em có thai.” Đỗ Tiểu Nguyệt bật thốt ra, đôi mắt xinh đẹp mở ra thật lớn.

Thành Hải Đông biến thành pho tượng, anh không thể động, không thể thở, không thể nói chuyện, chỉ có thể ngây ngốc nhìn cô.

“Em có thai.” Đỗ Tiểu Nguyệt sợ anh không nghe thấy, còn nhắc lại một lần,

“Sao có thể như thế?” Anh thì thào, mày rậm nhướn lên.

Đỗ Tiểu Nguyệt nhìn thấy phản ứng không giống bình thường của Thành Hải Đông, nụ cười bỗng dưng biến mất.

“Chúng ta không phải đã nói không tránh thai sao? Mang thai cũng là chuyện bình thường mà.” Cô thấp giọng nói, cảm thấy hai vai nặng nề.

“Chính là anh không nghĩ con sẽ đến nhanh thế, anh còn chưa chuẩn bị tâm lý.”

Thành Hải Đông vừa nhảy lên, bắt đầu đảo bước trong nhà, đi qua đi lại, trong đầu rối ong ong.

Đỗ Tiểu Nguyệt xoắn tay, ánh mắt di động theo cơ thể anh.

Nước mắt đã hiện nơi hốc mắt, bởi vì phản ứng của anh khiến cô buồn. Nhưng cô tin anh có nguyên nhân, cho nên không ép hỏi anh, chỉ đợi chờ anh chủ động nói.

Đỗ Tiểu Nguyệt đưa tay lau đi giọt nước mắt vô tình rơi xuống, vừa lúc Thành Hải Đông xoay người, vội vọt đến trước mặt cô, một mực ôm lấy vai cô, bối ối nói “Anh nếu sớm biết em có thai, chuyện thành lập công ty sẽ hoãn lại một thời gian. Cơ thể em hiện tại chính là...”

Đỗ Tiểu Nguyệt khẽ nở nụ cười, tay che miệng anh, không cho anh nói gì nữa.

Anh, trong lòng luôn nghĩ cho cô.

Nhưng cô đã không phải lúc mới kết hôn nữa, không còn là cô gái yếu đuối hay sợ hãi. Cô có thể cùng anh sánh bước, không cần anh lúc nào cũng che chở bảo bọc cô.

“Mang thai cũng không phải bệnh gì, em có thể tự chăm sóc mình.”

“Không đúng, em mang thai, anh nên cẩn thận...”

Anh kéo tay phải cô ở trên môi anh, cô lại dùng tay trái che miệng anh lại.

“Anh tiếp tục chuyện lập công ty, đợi sinh con xong, công ty cũng đi vào quỹ đạo, như vậy thì thật tốt, không phải sao?” Cô dịu dàng nói, nước mắt trong mắt không ngừng rơi.

Cô thật sự vui vẻ.

“Đừng khóc.” Thành Hải Đông rất nhanh lấy giấy lau cho cô, lại rất nhanh dùng tay áo lau nước mắt cho cô, vất vả lắm mới có thể lau khô nước mắt của cô.

“Vâng.” Đỗ Tiểu Nguyệt gật đầu.

“A, quên mất.” Anh ảo não nhăn mi, không khách khí tự đập vào đầu mình “Em mang thai, quà tặng của anh dành cho em giờ làm sao tặng?”

“Anh vì sao phải tặng quà cho em? Hôm nay là sinh nhật anh mà.”

“Quà sinh nhật là muốn làm cho thọ tinh vui vẻ. Em vui vẻ, anh cũng vui vẻ, cho nên đương nhiên muốn tặng quà em.” Anh thẳng thắn nói.

“Anh muốn tặng em thứ gì?”

“Chỉ là một ý nghĩ, nếu như em thật sự không có hứng thú, vậy có thể giao cho người khác làm. Hơn nữa hiện tại em đang có thai, hẳn là không nên quá bận bịu..” Anh càng nói càng vội, lông mày cũng vội vàng nhíu lại “Không được, anh nghĩ việc này hay là thôi đi...”

Đỗ Tiểu Nguyệt thấp giọng cười ra tiếng, bởi vì anh lúc này bối rối so với anh bộ dạng bình tĩnh, thái sơn đổ xuống cũng không chớp mắt, quả thật khác xa vạn dặm.

“Anh còn chưa nói là muốn tặng em thứ gì a?” Đỗ Tiểu Nguyệt ôm cánh tay anh, ngọt ngào hỏi thăm.

“Công ty mới của chúng ta là ở tầng trên một toà nhà, hiện tại tầng dưới đang cho thuê, anh cảm thấy nơi đó thích hợp mở một quán cà phê. Cho nên anh đã thuê, nội thất thiết kế cũng xong rồi, anh cũng đã nói qua với Tân Di Linh, cô ấy nói chỉ cần em đồng ý làm, cô ấy cũng sẽ từ chức để giúp em, bạn cô ấy cũng có người làm phục vụ chuyên nghiệp...”

Bởi vì trong lòng quá lo lắng, Thành Hải Đông nói chuyện với thái độ khác thường nên nội dung tương đối lộn xộn.

“Chậm đã... Anh... Anh giúp em mở quán cà phê?” Đỗ Tiểu Nguyệt nắm chặt tay anh, cảm động đến mức nước mắt lại muốn trào ra.

Thành Hải Đông lại sững sờ “Vừa rồi anh chưa nói sao?”

Đỗ Tiểu Nguyệt lắc đầu, yên lặng nhìn anh, nước mắt như những viên trân châu chậm rãi hình thành trong vành mắt, sau đó chịu không nổi nhẹ nhàng rơi xuống hai gò má.

“Sao em lại khóc.” Thành Hải Đông sợ hãi, hai tay lau đi nước mắt của cô, không ngờ nước mắt càng lau càng chảy nhiều hơn.

“Em quá vui mừng...” Đỗ Tiểu Nguyệt liếc mắt, vừa khóc vừa nói “Rõ ràng là sinh nhật anh, anh lại làm mọi thứ vì em, em cũng không dám mơ tưởng có được một cửa hàng, một không gian của riêng mình.”

“Em có biệt tài chuyên phục vụ người khác. Quản lý tài vụ cũng đã có chút tay nghề. Còn có, anh mở cửa hàng bạn bè không ít, bọn họ đều đã cố vấn cho anh. Nếu không phải coi trọng em, anh nào dám giúp em mở cửa hàng.” Anh đã mất rất nhiều công tính toán, mới dám để vợ yêu xuất mã.”

“Không phải, nếu như em muốn làm, cho dù anh không dùng chiêu, cũng sẽ giúp em.” Đỗ Tiểu Nguyệt đưa bàn tay bé nhỏ khẽ vuốt mặt anh, nghẹn ngào nói.

“Hiện tại em mang thai...” Thành Hải Đông đặt tay lên vai cô, trong này mắt dùng tất cả sức lực “Em có thể néo anh một cái thật đau không?”

“Mang thai không có nghĩa là thành thủy tinh, em có thể làm việc. Hơn nữa, công việc giờ rất vui, con cũng sẽ cảm nhận được sự vui vẻ của em, nhất định sẽ phát triển tốt.” Cô ôm lấy mặt anh, nghiêm trang nói với anh.

“Thật sự?” Anh không chắc chắn hỏi cô.

“Thật.” Cô gật đầu khẳng định.

“Một đứa bé...” Thành Hải Đông thì thào nói, đột nhiên khom người, áp má lên bụng Đỗ Tiểu Nguyệt, không ngừng cười ngây ngô “Ông trời của tôi ơi, tôi sắp làm cha, ông trời của tôi ạ...”

Đỗ Tiểu Nguyệt vuốt tóc anh, mỉm cười nhìn anh không ngừng kinh hô.

“Tiêu công chúa, ba sẽ nhân lúc con chưa ra đời, đưa công ty vào quỹ đạo, như vậy khi con ra đời, ba mới có thời gian chơi cùng con, được không?” Thành Hải Đông xoa bụng vợ thân thiết nói, giống như bên trong đang có một đứa bé vui vẻ cười khanh khách với anh.

“Còn chưa rõ giới tính mà.”

“Nhất định là một tiểu công chúa.” Thành Hải Đông kiên trì nói, hình ảnh một cô bé đáng yêu đã dần phát triển trong đầu anh.

“Đồ ngốc.”

Đỗ Tiểu Nguyệt nắm tay anh, biết rõ sau khi sinh con, bọn họ nhất định có nhiều phiền não cần đối mặt. Cuộc sống mà, không có khả năng vĩnh viễn sóng yên biển lặng.

Nhưng bọn họ yêu nhau, nguyện ý vì nhau loại bỏ khó khăn, như vậy chính là ngàn vàng khó mua một giây hạnh phúc.

Thành Hải Đông ngẩng đầu, nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt vợ yêu. Ngực anh kích động, cúi đầu hôn thật sâu lên môi cô...

Hạnh phúc, thì ra chính là loại cảm giác này!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-nhu-vay-la-sai-lam-roi-sao>